

PLAYBOY

BROJ 229 / KOLOVOZ 2016. / CIJENA 33 KN

WWW.PLAYBOY.HR

IZD. 00816

Nada Mirat

NADALEENA

BRETTMANN

Ponovno
u Playboyu!

NEW YORK •
LONDON • TOKIO

Gradovi
filmske
zvijezde

NAJAVA PREMIER LIGE

Mourinho
vs. Guardiola

PRAZNIK ZA JAHTAŠE

Playboy na
premijeri novih
Rivinih modela

ISSN 1331-206-5

PRINTED IN CROATIA

00816

9

771331

206003

SRBIJA 349 RSD • SLOVENIJA 4,70 €

RÖMERQUELLE®

/RØ:MÆR,KVÆLE/

OŽIVLJAVA OSJETILA

- ODLIČAN ODNOS KALCIJA
I MAGNEZIJA
- NEUTRALAN OKUS
- URAVNOTEŽEN MINERALNI
SASTAV
- NIZAK UDIO NATRIJA

Osigurala
CROATIA

UTEMELJ. 1884.

Ne čekajte da vas iznenadi Požar

 Imovina Osigurajte svoj dom uz policu osiguranja Croatia Imovina. Uz policu osiguranja Croatia Imovina osigurani ste od izljeva vode, poplave, požara, provale i krađe, tuče, udara groma, loma staklenih površina i brojnih drugih rizika. Više od 130 godina uspješnog poslovanja i najšira mreža poslovnica garancija su da će vaš zahtjev biti stručno obrađen, a šteta brzo i sigurno isplaćena.

Za detalje nazovite:

0800 1884

www.crosig.hr/imovina

S poštovanjem,
osigurala Croatia.

 **CROATIA[®]
OSIGURANJE**

Četiri mjesta. I još jedno
počasno mjesto za tvoj
pametni telefon.

Novi up!

već od
72.900 kn

ili već od
575 kn

uz
30% predujma

Vožnja novog vozila up! postat će još jednostavnija zahvaljujući opciji raspoloživom sustavu „maps+more dock“. S vašim smartphoneom u držaču i pripadajućom aplikacijom možete koristiti funkcije kao što su navigacija (također u offline načinu rada), handsfree razgovor, Media Control, višenamjenski pokazivač ili Think Blue. Trainer.

www.volkswagen.hr

Novi up!

Volkswagen

Tarifa Standard leasing 04/2013, financiranje putem Porsche leasing d.o.o. Informativna ponuda za financiranje putem operativnog leasing u EUR; cijena vozila: 72.954,32 kn; rok financiranja: 60mj.; ograničenje godišnje km: 10.000 km; predujam naknade: 30%; trošak obrade: 1,45%; ostatak vrijednosti: 41%; ukupna naknada za leasing: 57.574,23 kn. Plaćanje se vrši u kunama prema prodajnom tečaju za EUR važećem na dan plaćanja kod Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb. Ova tarifa ne može se kombinirati s drugim tarifama Porsche leasing d.o.o., ne vrijedi za rent a car, taxi i auto škole, a detalji i popis ovlaštenih servisnih radionica dostupni su na www.porscheleasing.com.hr. Kombinirana potrošnja goriva od 4,1 do 4,7 l/100 km; kombinirana vrijednost specifične emisije CO₂ od 95 do 108 g/km. Slike su simbolične.

FUČKAŠ SNAPCHAT

ČITAM REČENICU PRVI PUT, pa drugi, najprije u sebi, pa onda i naglas: „Primjećujem da nemam strpljenja dugo gledati YouTube videa jer sam navikla na Snapchatu imati mogućnost preskočiti videa od 10 sekundi”.

Izjava je to iz teksta o gore spomenutoj aplikaciji koja je vrlo brzo postala među najzastupljenijama na svijetu, a koju je do u detalje za vas proučio **Igor Weidlich**.

Ono što me je ali baš do srži zabezeknulo je spomenutih deset sekundi. Pazite dobro – videa od deset sekundi postala su predugačka! Iva Soldo, mlada stručnjakinja za društvene mreže u dotičnom tekstu objašnjava kako nove generacije postaju sve nestrpljivije kad se radi o konzumiranju novih sadržaja; sve je trenutno, brzo i interaktivno, kaže.

Grozim se i odmah zovem Igora, inače dvadesetak godina mlađeg od mene, zašao je u četrdesete. Osim što piše za nas, glavni je urednik „Globala”, odličnih novina studenata novinarstva na Fakultetu političkih znanosti, pa pošto-poto želim od njega čuti kako to sa Snapchatom ipak nije pravilo, već više izuzetak, kako njegovi studenti-suradnici još uvijek žive u „normalnom” svijetu.

Što mi je rekao? Bilo bi bolje da ga nisam ni zvao...

Nakon teksta o Snapchatu, spašava me romantična i nostalgična kolumna **Ivana Blažička** o šetnjama dvorištima zagrebačkog Gornjeg grada. Kakve dvije krajnosti: Snapchat i šetnja gornjogradskim ulicama! Kad sam saznao da je u tim večernjim pohodima i puno mladih ljudi, laknulo mi je. Ima još nade za ovaj svijet.

Domagoj Kuna otputovao je u Italiju, hrvatski Playboy bio je gost na spektakularnom predstavljanju novih Riva modela, luksuznih jahti s posebnim šarmom, a naš gastronomski ekspert **Velimir Cindrić** posjetio je rovinjski Monte, jedan od samo tri hrvatska lokala koji su uvršteni na popis 1000 izvanserijskih svjetskih restorana.

Nesvakidašnju priču donosi **Ivica Profaca**. Glavna junakinja je Nada Nadaleena Mirat, rodom Trogiranka koja već puno godina živi u SAD-u i koja je, eto, već četvrti put osvanula na našim stranicama.

U prošlom smo broju najavili Rio, nadamo se da će naši uspjeti oboriti rekord po broju odličja s kojima će se vratiti s Olimpijskih igara, a u čast Igara tu je i „pozlačena” Khloe Terae, osam stranica koje zacijelo nećete tek tako preskočiti.

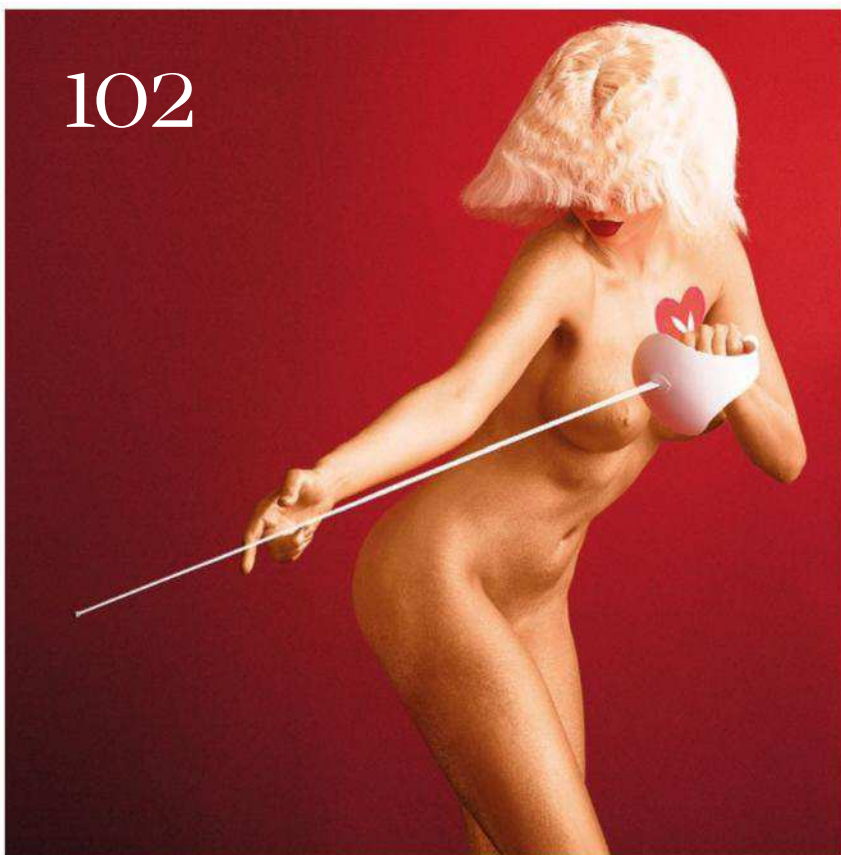
Na odmoru ste, na moru? Onda je možda najbolje da za početak pročitate vic kako firma „Mujo & Co” radi na bojanju broda „Queen Mary”.

I uživajte, nastojte produljiti svaki lijepi trenutak, fučkaš Snapchat!

Mihovil Švigir GLAVNI UREDNIK

SADRŽAJ / PLAYBOY 229 / KOLOVOZ 2016.

8 Špica	26 HOMO ZAGREBIENSIS
10 Brojke	Dvorišta i ganjki
	IVAN BLAŽIČKO
12 HOT SPOT	28 SPLIT PERSONALITY
Ingrid Stenovec	Derači kože
SNIMIO: ALEŠ BRAVNIČAR	IVICA PROFACA
14 Glazba	30 PICTORIAL
15 TELEVIZIJA	Tais Dolfini
Stranger Things	SNIMIO: SERGIO KOVACEVICK
16 Film	36 PREMIER LIGA
18 Muške stvari	Obračun
19 AUTOMOBILI	trenerskih velikana
Infiniti QX30	VLADIMIR ZRINJSKI
20 Knjige	42 PRIČA O USPJEHU
STJEPAN VUDRAG	Nada Mirat /
21 STIL	Nadaleenna
Kornjača preuzima	Brettmann
vodstvo	IVICA PROFACA
24 RJEČNIK NOVOG DOBA	52 FILM
Village bicycle	Pivo na
NIKA OSTOJČ	velikom platnu
	TOMO WILL

58

IMPRESSUM **playboy**

PLAYBOY

H R V A T S K A

Mihovil Švigir

GLAVNI UREDNIK

Jadran Mimica

IZVRŠNI UREDNIK

Ivica Profaca

UREDNIK (RADAR)

Igor Vranješ

ART DIREKTOR

Silvija Kanaet

ASISTENTICA GL. UREDNIKA

Kristijan Zorjan

VODITELJ MARKETINGA

Ante Divić

PROMOCIJA

Godišnja pretplata: 349,00 kn

Adresa redakcije

Preradovičeva 23, 10000 Zagreb
tel. +385 1 481 1644; faks: +385 1 455 2367

e-mail: info@playboy.hr

Rukopise i fotografije ne vraćamo

Nakladnik

M14 d.o.o., Preradovičeva 23, 10000 Zagreb
tel. +385 1 455 1066; faks: +385 1 455 2367

e-mail: m14@zg.htnet.hr

Tisak: Vjesnik d.d., Zagreb,
Slavonska avenija 4

Distribucija za inozemstvo:

TISAK d.d. (Slovenija)

PRESS INTERNATIONAL d.o.o. (Srbija)

Prvi broj hrvatskog Playboya izašao je
u veljači 1997. godine

PLAYBOY ENTERPRISES, INTERNATIONAL

Hugh M. Hefner

EDITOR-IN-CHIEF

U.S. PLAYBOY

Scott Flanders

CHIEF EXECUTIVE OFFICER

David Israel

CHIEF OPERATING OFFICER

Jason Buhrmester

EDITORIAL DIRECTOR

Mac Lewis

ART DIRECTOR

Rebecca Black

PHOTO DIRECTOR

INTERNATIONAL PUBLISHING

Mike Violano

SVP/CONTENT LICENSING & RIGHTS

Mary Nastos

DIRECTOR/INTERNATIONAL OPERATIONS

Gabriela Cifuentes

DIGITAL ASSET MANAGER

PLAYBOY, PLAYMATE, PLAYMATE OF THE MONTH,
PLAYMATE OF THE YEAR, RABBIT HEAD DESIGN and
FEMLIN DESIGN are trademarks of and used under license
from Playboy Enterprises International, Inc.

© 2016 PLAYBOY as to material published
in the July/August 2016 U.S. Edition of Playboy

58 PICTORIAL Ramona Bernhard

SNIMIO: JEFF FORD

74 20 PITANJA Kristijan Milić

IGOR WEIDLICH

78 INTERNET Vrijeme je za Snapchat

IGOR WEIDLICH

82 PORTRET Željko Koprolčec

STJEPAN VUDRAG

90 AUTOMOBILI Škoda Superb

92 RIVA Dinastija iz Sarnaca

DOMAGOJ KUNA

98 FILM Gradovi zvijezde velikog platna

TIHONI BRČIĆ

102 PICTORIAL Khloe Terae

SNIMIO: DR DAN

110 GASTRO Monte / Rovinj

VELIMIR CINDRIĆ

116 STIL Nepogrešivi tipovi

MARJANA FILIPOVIĆ GRČIĆ

124 MUŠKA POSLA Vruće ljeto puno mržnje na Facebooku

KRISTIJAN MARTINOVIĆ

128 BONTON NAŠ SVAGDAŠNJI Čaj u pet

IVA PIGLIĆ LAZIĆ

134 Planet Playboy

136 FLASHBACK Maria Checa

KOLOVOZ 1984.

1 LJETNI UŽITAK UZ BELJSKE GRAŠEVINE

Vina Belje, jedna je od najmodernijih vinarija u regiji, a ovoga ljeta iznova potvrđuje poziciju tržišnog lidera u ponudi vina, posebno graševina za svaku prigodu.

Graševina je najznačajnija sorta Vina Belje, a kvaliteta i jedinstven okus svih linija graševine plod su predanog zajedničkog rada beljskih stručnjaka u vinogradima i podrumima. Od butelje kvalitetne graševine do Goldberg zlatne selekcije – riječ je o graševini koje oduševljavaju na prvi gutljaj.

Gotovo šezdeset, i domaćih i međunarodnih, natjecanja u proteklih devet godina okrunilo je ovu kraljicu kontinentalnih vina zlatom, srebrom ili ju uvrstilo među posebno preporučena vina. Kontinuirane nagrade na najvažnijim hrvatskim i svjetskim ocjenjivanjima vina dokaz su iznimne kontinuirane kvalitete i posebnosti graševine kojom se u Belju posebno ponose. Obišavši gotovo cijeli svijet te vraćajući se kući s pregršt nagrada, graševina vina Belje ponosno predstavlja Baranju i Hrvatsku kroz duboki i profinjen okus jedinstvene vinske sorte odnjenogane upravo u Hrvatskoj.

Za poseban ljetni užitak u okusima Hrvatske, vrhunsku graševinu Vina Belje karakteristične svježine i bogatog okusa najbolje je rashladiti na 12°C i poslužiti s jelima od plodova mora i toplim predjelima sa šparogama, artičokama, tjesteninama s umacima od maslaca i sira, kuhanu ribu, a dobro će se složiti i s pečenom ribom, piletinom, pa i teletinom kao glavnim jelom.

3

VJEŽBAJTE BEZ SPRAVA

2 ČAROBNI ARBIANA HOTEL

ARBIANA HOTEL je čarobno mjesto koje će oduševiti svakoga gosta s najfinijim ukusom. Smješten u starom gradu Rabu, na samoj obali mora i granici s mediteranskim parkom, Arbiana ima 28 šarmantno uređenih soba i apartmana. Svaki romantični kutak razlikuje se po obliku, dekoru interijera i vlastitim individualnim detaljima. Izvorno izgrađen 1924., bio je omiljeno mjesto za odmor austrougarske aristokracije. Danas sa šarmantnim arhitektonskim značajkama, raskošnim tkaninama, brigom za detalje, te svojim elegantnim

postavkama, stvara toplu i nadasve prisnu atmosferu.

Veličanstveni pogled s balkona, svježina mediteranskog bilja i šaputanja antičkog i srednjovjekovnog kamenja, probudit će vaša osjetila i pomoći vam da se sasvim opustite. Arbiana hotel omogućuje da svoj jednostavni užitak pretvorite u nezaboravne trenutke...

Više na: www.arbianahotel.com

Predstavljamo vam novi priručnik za vježbanje „Vježbajte bez sprava“ u kojem autor Mark Lauren opisuje najuspješniji plan treninga našeg vremena te stvara svjetski prepoznatljiv proizvod – trening s vlastitom tjelesnom težinom bez sprava.

U ovom bogato ilustriranom priručniku autor prikazuje više od stotinu vježbi te njihove brojne inačice s ilustracijama u boji anatomije mišića i dijelova tijela te s podrobnim uputama za svaki korak.

Vježbe su podijeljene prema mišićima u

sljedeće cjeline: prsa i rameni pojas, biceps i podlaktice, stražnjica, noge i trup, a odnose se na sve dijelove tijela i idealan su temelj za vježbanje cijeloga tijela. Na taj se način trening s vlastitom tjelesnom težinom može lako prihvatiti te ciljano i učinkovito provoditi i pripremiti svoje tijelo za sportske izazove ili estetski privlačniji izgled.

Mark Lauren je kao diplomirani vojni trener pripremio gotovo tisuću američkih elitnih vojnika za ekstremne zahtjeve njihovih specijalnih postrojbi. Sudjelovao je u planiranju aktivnosti

kao što su misije potrage i spašavanja, zračna potpora, izviđanje i nadzor te zauzimanje zona spuštanja. Pritom je najviši cilj bio održavati vojnike i u nepovoljnim uvjetima za trening u najboljoj kondiciji za odlazak u borbu, što se moglo dogoditi u svakom trenutku.

Trening s vlastitom tjelesnom težinom, koji je on razvio, mogao je smanjiti opasnost od ozljeda i stopu odustajanja za 40 posto. Osim toga, Mark je triatlonac i prvak u tajlandskom boksu. **Nakladnik:** „Mozaik knjiga“

4 MOĆ (POWER) EKSKLUZIVNO NA PICKBOXU

Reper 50 Cent ponovno je pokazao da zna kako zabaviti publiku. Ovaj put ne radi se o glazbi, nego o seriji **Moć (Power)** čija se 3. sezona ekskluzivno prikazuje na **Pickboxu**. Najgledanija Starzova serija ikad, sastaje se na razmeđu između zavodljivog noćnog života njujorške elite i nasilnog podzemlja kojem je samo jedno na umu – zarada od prodaje droge.

Kako u životu 50 Centa nikada nije bilo predaha, tako nema ni sada. Ovaj svestrani umjetnik koji je često novinske stupce punio kontroverzama, posljednjih godinu dana bio je zauzet radom na seriji. Osim jedne od glavnih uloga, producerske palice, velika zasluga 50 Centu ide i u pogledu inspiracije za samu seriju. Naime, 50 Cent je bio višestruko ranjen u pucnjava početkom 2000.-ih i dobro mu je poznat svijet koji serija Moć upravo i tematizira.

Osim zaista moćne glumačke ekipe koju u glavnoj ulozi predvodi Omari Hardwick, Moć iza sebe ima jednu od najjačih autorica Hollywooda. Radi se o producentici i scenaristici Courtney Kemp Agboh, ženi koja dobrim dijelom stoji i iza Dobre žene.

Serija čiju je premijeru pratilo čak 3,37 milijuna gledatelja, na Pickbox će se vraćati svaki ponedjeljak u 21 sat s novom epizodom. Kako će Pickbox nove epizode Moći imati samo 24 sata nakon američke premijere, budite ponedjeljkom uz Pickbox i nema brige da ćete išta propustiti.

A ako ste ponedjeljkom ipak zauzeti, po novu epizodu možete navratiti bilo kada jer ljepota Pickboxa je u tome da ga možeš gledati u bilo koje vrijeme i na bilo kojem mjestu.

6 NAJLJEPŠA TERASA NA JADRANU

U Rijeci, točnije, na Riječkom terminalu, smjestio se restoran **„Molo longo“** koji se, osim svojom ponudom jela baziranih na morskim plodovima i ribi, može pohvaliti s jedinstvenom lokacijom. Parkirajući odmah do restorana, penjemo se liftom do drugog kata, otvaramo vrata i ulazimo u oazu prekrasnih okusa, mirisa, zvukova i beskrajnog pogleda na more, otoke Cres, Lošinj, Krk i Opatiju i to sa svakog stola. Osim te vrlo ugodne atmosfere i vrhunskog izbora ribljih jela, po mnogima, „Molo longo“ ima najljepšu terasu na cijelom Jadranu koja je sa svih strana okružena morem.

Uz ugodnu lounge glazbu, pogled će nam vrlo brzo s jednog od tri golema akvarija pobjeći na jedan od obližnjih svjetionika ili pak na jahte koje su usidrene u blizini. Ako želite samo sjediti i gledati pučinu, valove i barčice koje stalno tamo prolaze, sjest ćete na balkonu i jednostavno

uživati uz komadić crostate ili čokoladni suffle.

Uz iznimno bogatu ponudu vinske karte, ono što nikoga neće ostaviti ravnodušnim svakako je široka paleta ribljih jela koja se kreće od najstandardnijih tanjura poput divlje ribe na gradelama, ukusnih rižota i tuna steakova, pa sve do sirove ribe poput sushija, sashimija i nekoliko vrsta ribljih carpaccia.

Ovaj je restoran naš definitivno prvi izbor na Kvarneru, mjesto u koje ćemo se uvijek rado vraćati...

5

RÖMERQUELLE SA STILOM

ŽIVOT BEZ VODE nisu mogli zamisliti ni stari Rimljani koji su davno prije prepoznali važnost prirodnih minerala za ljudski organizam. Ova prirodna mineralna voda, punjena na izvoru starom između 5000 i 7000 godina, oživljava osjetila darujući tijelu svježinu i potrebne minerale.

Ime **Römerquelle** na njemačkome znači „rimski izvor“, a izvor ove dječičanski čiste vode nalazi se u austrijskome mjestu Edeltal u Gradišću te izvire

duboko ispod razine podzemne vode.

Najstroži zahtjevi i kriteriji po kojima se voda Römerquelle puni na samome izvoru razlog su savršeno uravnoteženog mineralnog sastava, niskog udjela natrija te odličnog odnosa magnezija i kalcija.

Udovoljite svojim osjetilima gaziranom i negaziranom prirodnom mineralnom vodom, okusom limunske trave te kruškom i matičnjakom. Uživajte sa stilom u vodi Römerquelle!

MY POWER STATION

17%

osoba izgubilo je
nevinost na ljetovanju

Svaka **peta**
žena priznaje da
masturbira na
tjednoj bazi

16%

ljudi radije će
uložiti novac u
skijanje zimi nego
u ljetovanje

Prosječna osoba
provede

5

godina života
čekajući nešto u
redovima

4%

muškaraca
seksualno
uzbuđuje **verbalno**
ponižavanje i
vrijeđanje

80%

seksualno aktivnih
ljudi u nekom
trenu oboli od
neke **spolne**
bolesti, ali većina
to ne primijeti

20%

žena redovito naručuje koktel
Cosmopolitan zato jer su ga uvijek
pile junakinje serije „Seks i grad“

Šansa da poginete pri padu iz kreveta je

1:423 548

56%

muškaraca tvrdi
da su im odbojne
žene s previše
sjajila za usne

21%

žena izjašnjava se
da im je omiljena
životinja **delfin**,
iako većina od njih
delfina nikad uživo
nije vidjela

TASTE The AUTHENTIC CUBA

Zemlja bogate kulture i jedinstvene raznolikosti, Kuba je mjesto koje već dugi niz godina primamljuje posjetitelje svojom provokativnošću, strašću i šarenilom svoga stvaralaštva. Upravo taj revolucionaran i nesputan duh utjelovljuje i jedan od najpoznatijih likova kubanske povijesti, **Ernesto Che Guevara**.

Neizbježan osjećaj nostalgije koji posjetitelji često osjećaju u Kubi najjači je upravo u Havani. Putovanje u zemlju gdje sva osjetila ožive ne može proći bez barem jedne tropske večeri u nekom od kultnih barova Havane.

Naravno, uz pravi okus Kube i **Havana Club rum**, koji dolazi u cijelom rasponu okusa s obzirom na preferencije ili odabrani koktel. Uživajte u **Añejo 3 Años**, **Añejo Especial**, **Añejo Reserva** ili nekom drugom Havana Club rumu od pažljivo odabranih sastojaka.

Koliko dobro rum utjelovljuje duh Kube? Nema boljeg primjera od američkog pisca **Ernesta Hemingwaya**, koji je jednoga dana došao u bar **El Floridita u Havani**, dom legendarnog koktela Daiquiri, a za njim je došao i ostatak intelektualne kreme.

Vješte ruke barmena i autentični okusi Kube povezani u sastojcima danas već kultnih koktela učinili su svoje. Uz visoku kvalitetu Havana Club rumova te živopisnu kulturu i glazbu, Kuba je postala svjetska meka koktela.

ENERGIJA I STRAST HAVANE I KUBE SLILI SU SE U JEDAN OD NAJPOPULARNIJIH KOKTELA NA SVIJETU. UPRAVO JE TU I NASTAO NJEGOV IZVORNI RECEPT.

Havana Mojito

SASTOJCI:

45 ml ruma Havana Club Añejo 3 Años
2 čajne žličice šećera
Sok pola limete
2 grančice mente
90 ml mineralne vode
4 kocke leda

NAČIN PRIPREME:

U visokoj čaši, dodajte dvije čajne žličice šećera, sok pola limete, dvije grančice mente i 90 ml mineralne vode. Nježno promućkajte. Dodajte rum Havana Club Añejo 3 Años i kocke leda te dobro promiješajte.

U MANIRI SLOBODNE KUBE CHE GUEVARE, ZA LJUBITELJE VRHUNSKOG RUMA DOLAZI JOŠ JEDNA KOKTELSKA KREACIJA NASTALA NA KUBI. CUBA LIBRE SAVRŠEN JE IZBOR ZA NEZABORAVNA I LEŽERNA DRUŽENJA S PRIJATELJIMA.

Havana Cuba Libre

SASTOJCI:

50 ml ruma Havana Club Añejo Especial
Nekoliko kapljica soka od limuna ili limete
100 ml Coca Cole

NAČIN PRIPREME:

Za ovaj koktel, preporuča se visoka i uska čaša te svježi led. Napunite čašu sa svježim ledom. Zatim dodajte 50 ml ruma Havana Club Especial, čija bačva uključuje tračak vanilije, što mu daje puniji okus. Na kraju dodajte 100 ml Cole, ostavljajući dovoljno mjesta za ukras, krišku limete.

Ingrid Stenovec

SNIMIO **ALEŠ BRAVNIČAR**

KAD JE SLOVENIJA za ambicije atraktivne 26-godišnje Ingrid postala premalena, s klupske scene naših susjeda preselila se na Ibizu. I nije požalila: radila je u tamošnjim najboljim klubovima, no imala je i sasvim dovoljno vremena i za uživanje na plažama, velikim jahtama, plesu i zabavi.

Osamostalila se, dobila, kako sama kaže, na samopouzdanju, pa je onda spakirala kovčege i otputovala u – London.

„Uh, to je bila zaista velika promjena. Na Ibizi život je potpuno opušten, svi su sretni, nasmijani, nemaju velikih briga. U Londonu ljudi su usredotočeni na posao, svi nekud po cijeli dan žure. To je i mene promijenilo, pa sam se i ja odlučila za drukčiji život i novi, ozbiljniji posao.”

Na kraju nam je kazala kako London zasigurno neće biti njezina dugotrajna stanica, plan joj je otputovati dalje, upoznati nove krajeve, nove kulture i nove običaje.

A onda pronaći i onog pravog muškarca koji prije svega mora imati – pozitivnu energiju! 🍷

ASISTENT FOTOGRAFA **ANDRAŽ BLAZNIK**
ŠMINKA **TINA MODLIČ**
STYLING **INJA SAVSKI**
BODI **AMERICAN APPAREL**
NAOČALE **ALDO**
NAKIT **H&M**

Inventura velike karijere

KAD JE PRIJE TRI GODINE Paul McCartney izdao svoj (zasad) posljednji studijski album „New”, bio je to zorni prikaz koliko u njemu ima još kreativnog špirta. U međuvremenu se već stvorio cijeli jedan val novih ostvarenja glazbenih velikana, koji redovito čitaju lekcije mlađim kolegama svojom svježinom. Dovoljno je samo poslušati predsmrtna radova Davida Bowieja, ili sjajne nove albume Iggy Popa, Paula Simona, Boba Dylana, Bonnie Rait... Uskoro nam stiže i novi Van Morrison, pa je već doista riječ o trendu.

„New” je doista bio donio novog McCartneya, koji je nove glazbene „direve” pomiješao s kasnim Beatlesima i dobio blistavu kombinaciju koja je upućivala kako bi danas zvučala liverpolska četvorka.

No, McCartney je i izvan Beatlesa ostvario impresivnu karijeru, mnogo veću od preostale trojice. O tome govori nova kompilacija „Pure McCartney” koja je u nekoliko verzija (mi smo slušali onu na četiri CD-a) nedavno izašla. Sam Macca je probrao pjesme koje su se našle na ovoj glazbenoj introspekciji, i koja je prva prava kolekcija najboljeg od najboljeg u njegovoj karijeri. Prethodni pokušaj iz 2001. „Wingspan: Hits and History” zauzvatio se na pjesmama snimljenim do 1984. Sad smo napokon dobili i inventuru najnovijih tridesetak godina njegove karijere. Napokon je sve na jed-

nom mjestu. Odnosno, ako ćemo pravo, nedostaje tu mnogo toga, ali ne može drukčije ni biti kad se suočavate sa čovjekom koji je samostalno ili sa svojim Wingsima stvorio tako veliki opus da će jednoga dana biti potrebno puno više od četverodjelne kompilacije da bi se on našao na okupu. „Pure McCartney” je došao blizu takve antologije, bez obzira što bi nekome tko bi istinski želio proučavati jednu tako veliku karijeru ovo bio tek uvod.

Začudo, redosljed pjesama nije kronološki, a neki kritičari su McCartneyu zamjerili i neravnomjernu zastupljenost pojedinih albuma. Primjerice, „New” ima čak pet pjesama na kompilaciji, „Flaming Pie” čak osam, dok neki raniji vrlo popularni albumi nemaju ni blizu toliko pjesama. Zbog toga se „Pure McCartney” može doista gledati kao introspekcija – McCartney je očito želio dati današnje viđenje vlastite karijere, s očitim preispitivanjem nekih velikih hitova u korist novijih ostvarenja. I to mi se zapravo sviđa, kao revalorizacija nekih dijelova karijere koji su možda samo zbog McCartneyeve veličine u svoje doba bili važni. Otud i istinsko uživanje u ovoj kolekciji.

PAUL MCCARTNEY
PURE MCCARTNEY

UNIVERSAL
★★★★½

Kad se velikani poštuju

KURT ELLING JE JEDNO od najvećih imena vokalnog jazza u posljednjih dvadesetak godina, i sada se nakon cijelog niza uspješnih albuma suočio s jednim od istinskih velikana jazz, saksofonistom Branfordom Marsalisom da bi nam isporučili ovako neobičnu kolekciju klasika. Veliki saksofonist sa svojim kvartetom sjajno se ovdje nadopunjuju s toplim i snažnim Ellingovim glasom, čak se – možda i začuđujuće s obzirom na vlastitu reputaciju – stavljaju sasvim u službu gostujućeg pjevača.

Izbor kompozicija je uistinu neobičan, s obzirom na izvodače za koje bi se očekivalo da će probati nešto sigurnije adute iz ogromne američke jazz pjesmarice. No, tu je Gershwin s jednim od manje poznatih djela, pa i veliki Sonny Rollins, i onda Antonio Jobim, čak i Frank Sinatra kao autor, potom „Blue Velvet”... Kroz sva ta iskušenja Marsalis, njegova ekipa i Elling prolaze kao nož kroz maslac, poštujući u svakom trenutku jedni druge, ali i tradiciju kojoj pripadaju.

BRANFORD MARSALIS
QUARTET FEAT KURT ELLING
UPWARD SPIRAL
MARSALIS MUSIC
★★★★

Mračna socijala

Rođen u Londonu u obitelji ugarskih izbjeglica, Michael Kiwanuka na svom drugom albumu „Love & Hate” potvrđuje se kao jedno od najzanimljivijih imena suvremenog soula i bluesa, ma koliko to čistuncima zaljubljenim u američki zvuk izgledala čudna kombinacija.

Na ovom albumu Kiwanuka se osvrće na glazbeno razdoblje kojem nije mogao biti svjedok, ali ga očito obožava, R&B i funk sedamdesetih godina prošlog stoljeća. Njegova interpretacija je mračna, i nudi i vrlo jasne društvene komentare, posebno u odličnom prvom singlu izvučenom s albuma, „Black Man in a White World”. Iz skladbi punih tempa i ritma održavanog pljeskanjem, Kiwanuka za čas ode gotovo sve do psihodeličnih voda, poput snažne sedmominitutne „One More Night”.

Ovaj umjetnik svakako se novim albumom potvrđuje kao autor i izvođač vrijedan pažnje. Moglo bi se od njega štošta dobroga u budućnosti čuti.

MICHAEL KIWANUKA
LOVE & HATE

POLYDOR/UNIVERSAL
★★★★

Renesansa Winone Ryder

STRANGER THINGS NOVA JE SERIJA KOJA NAS PODSJEĆA DA JE WINONA RYDER VIŠE OD HOLIVUDSKE ZVIJEZDE I KRALJICE GIF-OVA

MORATE VJEROVATI da će se dogoditi najludje stvari – govori Matt Duffer koji je s bratom blizancem Rossom za Netflix napravio seriju *Stranger Things*, koja je svoju premijeru doživjela u srpnju. Ta se izjava odnosi na njihovu prvu odluku da glavni lik bude samohrana mama iz predgrađa u osamdesetima čiji sin nestane, a taj je nestanak povezan s vladinim tajnim eksperimentom. Matt nastavlja:

– Nekada se te lude stvari dogode, a nekada ne. A onda se nadete pokraj Winone Ryder i morate se uštipnuti da biste samomu sebi vjerovali.

Primamljivo je prozvati *Stranger Things* dokazom Winonine renesanse nakon genijalnog nastupa u HBO-ovoj seriji iz 2015. „Pokaži mi junaka“ i najavljivanog i iščekivanog, ali još nepotvrđenog nastupa u nastavku *Bubimira (Beetlejuice)*. Čini se da Ryder, koja je napunila 44 godine, nakon kleptomanskog skandala i četverogodišnjeg zimskog sna koji je uslijedio – ponovno radi.

Njezini se projekti nižu od obiteljskih drama do pucačina, a svi su (osim *Star Treka*) neslavno propali. Ipak, čini se da

te nepovezane uloge i nisu uopće toliko slučajne. To je bio hrabar odgovor na događaje nakon Saks Fifth Avenue na Beverly Hillsu.

Njezino uhićenje 2001. godine zbog krađe u dućanu, bilo je prekretnica u američkoj kulturi koja je povukla crtu između ljudi koji su postali poznati zbog svojeg talenta i ljudi koji su postali poznati jer su pokušavali postati poznati. Samo nekoliko mjeseci poslije, Harvey Levin pojavio se u TV showu *Celebrity Justice* i izvještavao sa suđenja, a ta je forma nekoliko godina poslije dovela do stvaranja TM-a. Godine 2002. pokrenuta je *Gawker Media* kojoj je jedna od prvih velikih tema bio seks-video Paris Hilton. Naravno, skandal koji je tu temu pratio, stvorio je karijeru Paris Hilton, umjesto da je uništi.

Potom su stigle *The Real Housewives*, pa *Kardashians*, krenuo je YouTube, Instagram je dobio svoje zvijezde, izabran je republikanski američki predsjednik. Tih dana nije postojao loš publicitet, nego samo loša medijska popraćenost.

Ryder se mogla okoristiti tim negativnim publicitetom: *reality*

show nakon suđenja, gostovanje kod Oprah Winfrey. Ali osim pojavljivanja u kampanji Marca Jacobsa 2003. koja je lukavo iskoristila njezinu delinkventsku prošlost, Winona je uzela dugi odmor. A kad se vratila, to je radila potihom, odlučna da se uključi u riskantne projekte i da nastupa u posve netipičnim ulogama, posebno što se tiče holivudske politike ženskih uloga za starije glumice.

S Davidom Arquettom nastupila je u geg-komediji i pojavila se na naslovnici *Vogua*. Snimila je TV film za CBS i bila zaštitno lice za Rag & Bone. Istaknula se u Crnom labudu i odglumila lutku u spotu grupe The Killers. Neprestanom izmjenom neprimjetnih visokobudžetnih projekata gotovo je nadmašila i samoga Jamesa Franca.

Za Matta i Rossa, Winona Ryder nikad nije bila ništa drugo do filmske dive najvišeg ranga:

– To je tako s filmskim zvijezdama. Ne znam kako to opisati, to ili imate ili nemate. A ona to očito ima. Winona ima sve – jasan je Ross.

DAVID AYER ODRED OTPISANIH

Tajna misija superzlikovaca

Suicide Squad 2016., SAD REŽIJA David Ayer ULOGE Will Smith, Jared Leto, Margot Robbie, Cara Delevingne ŽANR akcija, ZF U KINIMA 4. kolovoza

NAKON ŠTO NOVI BATMAN baš i nije oduševio kritiku ni publiku, DC Comics, u rivalstvu s Marvelom, gotovo sve svoje nade položio je u „Odred otpisanih.“ Drugi je to od deset najavljenih filmova iz DC-ova univerzuma koji predstavljaju pomalo zakašnjeni odgovor na Marvelove blockbustere.

Pode li nešto po krivu, rivalstvo će zasigurno splasnuti, a Marvel ostati bez prave konkurencije za tron stripovskih adaptacija. Hoće li ih napustiti zadovoljnija nego nakon Batmana, ipak ostaje za vidjeti. Redatelj David Ayer (Fury, S.W.A.T.) puno polaže na realizam, pa se očekuje znatno mračniji film od prosjeka stripovskih adaptacija.

Ayer navodno inzistira na potpunom uživljavanju u ulogu pa je na set doveo i terapeuta odnosno *life coacha* ne bi li „popravio“ glumce nakon uživljavanja u svoje izmučene likove. Mračni ton projekta prihvatili su i glumci. Nedavno je tako otkriveno kako je oskarovac Jared Leto kolegama slao bizarne poklone – živog štakora za lijepu Margot Robbie (Harley Quinn), metke za Willa Smitha (Deadshot),

a čitavoj ekipi na setu poslao je mrtvu svinju.

Priznao je i kako je film utjecao na njegovu psihu, stoga nimalo ne čudi Ayerov potez da angažira terapeuta. Leto je i prvi glumac koji je odigrao ulogu Jokera nakon preuranjeno preminulog Heatha Ledgera, a letvica je tu visoko postavljena još od interpretacije Jacka Nicholsona iz Burtonove adaptacije „čovjeka šišmiša“. U kratkoj ulozi pojavit će se i novopečeni Batman, Ben Affleck, a ni ostatak glumačke postave nije „za baciti“.

Što se tiče same radnje filma, premisa pomalo podsjeća na Stalloneove „Plaćenike“. Skupina jedin- stvenih superzlikovaca koji se nalaze u zatvoru visoke sigurnosti, u zamjenu za smanjenje kazne, regrutirana je za tajnu misiju koja je za obične snage sigurnosti i vojsku preopasna. Ode li misija u krivom smjeru, Vlada će okriviti zlikovce, a s kojim uspjehom će skupina opasnih kriminalaca raditi zajedno za opće dobro, saznat ćemo ubrzo. **V**

U ZAMJENU ZA SMANJENJE KAZNE, SKUPINA JEDINSTVENIH ZATVORENIKA REGRUTIRANA JE ZA TAJNU MISIJU KOJA JE ZA OBIČNE SNAGE SIGURNOSTI I VOJSKU PREOPASNA

REINTERPRETACIJA KLASIKA

Okosnica priče dobro je poznata, a vrti se oko suparništva nekad najboljih prijatelja Bena Hura i Mesale, rimskog zapovjednika koji ga lažno optužuje za pokušaj atentata na rimskog upravitelja. Naslovni junak (Jack Huston) zarobljen je na rimskim galijama te odvojen od obitelji i žene koju voli (Nazanin Boniadi). Na moru je proveo mnogo godina, no preživio je ropstvo, a po povratku u domovinu kreće u osvetnički pohod.

Novi Ben Hur četvrta je filmska adaptacija svoj- jevrnsno najprodavanijeg romana u Americi autora Lewa Wallacea. Literarni predložak „Ben Hur: Priča o Kristu“ iz 1880. kao inspiracija poslužio je mnogim kasnijim djelima, kako knjigama, tako i filmu, a dospio je i u kazalište. Sve je počelo još 1907. petnaestominutnim nijemim filmom, a kulminiralo epskim spektaklom od tri i pola sata iz 1959. koji je osvojio čak 11 Oscara.

Nova adaptacija prilagođena je suvremenim generacijama koje imaju problema s održavanjem pozornosti pa zasigurno neće toliko trajati, a već sad izvjesno je kako Jack Huston ipak neće nadmašiti Charltona Hestona iz čuvene adaptacije koja je na pragu šezdesetih poharala Hollywood. Ipak, vrijedi „baciti oko“ i pro- vjeriti je li pompa koja se digla opravdana ili će film biti tek još jedan u nizu skupih promašaja.

Ben Hur, 2016., SAD REŽIJA Timur Bekmambetov ULOGE Jack Huston, Nazanin Boniadi, Haluk Bilginer ŽANR akcija, drama, povijesni U KINIMA 25. kolovoza

PRAVA LJETNA RAZBIBRIGA

Detektiv iz Hong Konga Bennie Chan (Jackie Chan) već desetljećima prati notornog kineskog kriminalca, a kad njegova nećakinja s tom mafijom upadne u nevolje, primoran je pronaći jedinog čovjeka koji mu može pomoći – američkog kockara Connora Watts (Johnny Knoxville).

Kad je u pitanju Jackie Chan, navikli smo ne baš na vrhunska, ali u svakom slučaju zabavna filmska ostva- renja u kojima kineski borilački majstor često demonstrira svoje vje- štine. S druge strane, Johnny Knoxville prosla- vio se „Jackassom“, MTV *reality show*om prepunim opasnih akrobacija i pothvata koji je kasnije iznjedrio i nekoliko filmova.

Sličnu dinamiku Jackie Chan imao je u „Gasu do daske“ s Chrisom Tuckerom, a Knoxville je potonjeg u žanrovski srod- nom uratku vrlo dobro nadomjestio.

U pitanju, naravno, nije nikakvo remek- djelo, ali je svakako prava ljetna razbi- briga.

Skiptrance REŽIJA Renny Harlin ULOGE Jackie Chan, Johnny Knoxville, Bingbing Fan ŽANR akcija, komedija U KINIMA 18. kolovoza

Elle Fanning i
Nicolas
Winding Refn

Film koji će vas i te kako uznemiriti

REDATELJ **NICOLAS WINDING REFN** U FILMU **NEONSKI DEMON (THE NEON DEMON)** PRONAŠAO JE SVOJU ŽENSKU STRANU

PROMATRAJUĆI KOJIM JE putem prošao ne bi li stigao do svojeg posljednjeg filma, nameće se pitanje: poigrava li se to Winding Refn nama isključivo zbog vlastitog užitka? Od nekih obožavan, od drugih izrugivan zbog lepršavo nasilnih, stliziranih, mačo-filmova uz samorefleksiju koji su od Toma Hardyja (Bronson) i Ryana Goslinga (Vožnja, Samo Bog oprašta) posuđivali ozbiljnost, provokator rođen u Kopenhagenu snimio je film pod nazivom Neonski demon od kojeg ćete micati pogled i imat ćete osjećaj da će vam glava eksplodirati.

Film, u kojem mlada ljepotica stiže u Hollywood koji je sažvače zbog slave (i to na više načina), najnasilniji je i najosobniji od svih koje je Refn dosad snimio. To je zanimljivo jer u filmu prevladavaju ženski likovi.

- Vjerujem da svaki muškarac u sebi skriva šesnaestogodišnju djevojku i o tome sam želio napraviti film. U ovom sam filmu iskoračio iz fizičkog tijela šesnaestogodišnjakinje koju glumi Elle Fanning na isti način kako sam prije iskoračio iz muških tijela Toma Hardyja i Ryana Goslinga. Za mene je to cijelo novo

polje mogućnosti – objašnjava Refn.

U potpuno sumanutom hororu od kojeg vas hvata euforija od nepoznatog i preokreće vam se želudac, u naslovnoj je ulozi predivna Fanning kao manekenka željna uspjeha i slave kojom ovlađaju krvožedne lutke opsjednute mladošću i ljepotom, a koje utjelovljuju Jena Malone, Bella Heathcote i Abbey Lee.

- Ja sam pod snažnom dominacijom žena – kaže Refn (koji je Fanning uputio da se priprema za ulogu tako da pogleda Dolinu lutaka i pročita zloglasnu knjigu Hollywood Babylon redatelja Kennetha Angera), pa nadodaje:

- Budući da sam u životu bio sa samo jednom ženom, poznajem samo jednu ženu. Moglo bi se reći da sam izašao ravno iz svoje majke u svoju suprugu. Gledajući svoju lijepu suprugu i svoje dvije lijepe kćeri, postao sam izrazito zainteresiran za ludilo ljepote. Ludilo zato što moć ljepote u društvu neprestano raste, a smanjuje se dugovječnost definicije ljepote. Što se događa kad opsjednutost potrebom za ljepotom i njezinom moći neprestano

raste, a naša percepcija ljepote uzmiče? Ljudožderstvo, nekrofilija, grabežljiva požuda, opsesivno-kompulzivne plastične operacije i kopanje po utrobi.

Eto, to je ono što se događa u ovom sumanutom filmu koji spaja art-film i alternativni film...

Čemu sad to skretanje s puta, posebice nakon što su se proširile glasine da se Gosling priprema za *remake* Loganova bijega? Očito je ta šesnaestogodišnja djevojka vrištala i željela je biti oslobođena:

- Neka vrsta fetišizma muškosti i muškog tijela koju sam prikazao u Bronsonu, Valhala se budi i Vožnji, probila se ispod homoerotizma - kaže Refn.

Tumači kako je godinama želio napraviti hororac sa ženskim likovima:

- Nakon Vožnje, sve sam želio rastaviti poput Loua Reeda kad je napravio jedan od najboljih rock-albuma Transformer, pa je potom morao napraviti distorziju s Metal Machine Music. To je bilo sljedeće u njegovu kreativnom razvoju. To i mene čeka.

COOLEST COOLER

Keep it cool

OVAJ MERCEDES u svijetu prijenosnih hladnjaka sadrži sve što je potrebno za jedan dobar piknik, bio on na plaži ili u planinama. U svakom pogledu predstavlja vrhunac inovacije u svijetu prijenosnih hladnjaka, a ispred konkurencije je po detaljima kao što je ugrađeni blender...

Da, osim što vaše tekućine održava hladnim, omogućuje vam da si smiksate *smoothie*, poput Jamesa Bonda spravite martini ili jednostavno popijete hladni sok od mrkve, zašto ne. Uz sve to ima

i USB punjač, pa će spasiti bateriju na vašem mobitelu ako je prebrzo potrošite na selfieje ili traženje Pokemona.

Od dodatne opreme tu su još nožić i tanjur ako vam se prizalogaji, a jasno, bez otvarača za boce – nigdje. Ako pak zaglavite do mraka, tu je i LED lampa. Sa strane je i tajni pretinac ako se još uvijek osjećate poput agenta 007 ili ako samo želite hot dog odvojiti od pive.

CIJENA: 400 \$
www.sony.com

OSTRICH PILLOW

Glavu u pijesak

Kako nisu svi te sreće da GoPro kamerom bilježe trenutka s odmora dok se hladne pive hlade u Cooleru, evo ponešto i za nesretnike koji ljeta provode u uredu – jastuk u koji možete gurnuti glavu. Znanstveno je dokazano kako kratki san pomaže mozgu, pa na ovaj jastuk gledajte kao spajanje ugodnog s korisnim. Ručno su izrađeni u Španjolskoj, a iz tvrtke napominju, s ljubavlju. Nekad je zaista najbolje glavu gurnuti u pijesak, pardon jastuk...

CIJENA: 80 €
www.eu.studiobananathings.com

SONY ACTION CAM

Bilo kuda GoPro svuda

Surfate li na valovima, roštiljate u hladu ili se samo odmarate u hladovini, ova GoPro kamera superiorne kvalitete spremna je zabilježiti svaki vaš trenutak. Otporna je na vodu, a spajanjem na *wireless* mreže omogućuje i *live streaming*. Kao bonus tu je i daljinski koji će vam pomoći u editiranju video uratka – ako baš ne uspije najbolje, nije ni velikom Kubricku nikad uspijevalo iz prvog pokušaja...

CIJENA: 400 \$
www.sony.com

COLDFRONT 26

Rashladi me nježno

Ovaj vjerojatno najmanji ručni ventilator na svijetu vrlo lako ljeti može biti najveći spas na svijetu. Od tradicionalnih ventilatora, Coldfront 26 uzdiže se svojim inovativnim dizajnom. Naime, u malom spremniku nalazi se tekućina koja puhanjem ventilatora ugodno – a posebno je to naglašeno ljeti – dodatno rashlađuje. Sve to, za samo 14 dolara!

www.thegadgetflow.com

Je li limuzina ugrožena vrsta?

KADA **INFINITI** PUCA NA MILENIJSKI MODEL, RJEŠAVA SE PRTLJAŽNIKA

PRIJE 10 GODINA prodaja kompaktnog automobila ovisila je o ekonomiziranju goriva i podobnosti za gradsku vožnju. Uzevši to u obzir, ako je prikladan za parkiranje i malo troši, čemu uopće razmišljati?

Ipak, danas treba voditi računa o više stvari jer je izbor kompaktnih vozila sve veći – od ekonomske i sportske, pa do luksuzne klase. Po tome je **Infiniti**jev QX30 iz 2017. vrlo zanimljivo vozilo jer kombinira netom spomenute značajke s još jednim praktičnim rješenjem, a to je uvođenje *hatchbacka* umjesto prtljažnika. U vrijeme kada prodaja limuzina drastično opada, neizbježno je pitanje: je li smrt tradicionalne limuzine neizbježna?

QX30 nam ne donosi odgovor na to pitanje, no kada smo ga testirali u Portugalu, gdje u nekim gradovima ne potiču na vožnju zbog jako mnogo

uskih uličica, ideja o luksuznom *hatchbacku* nas se mnogo više dojmila od tipične limuzine s četverim vratima. To je cijela poanta Infinitija QX30 – ne nedostaje mu udobnost luksuzne limuzine, a veličinom više odgovara gradskoj vožnji.

Novi Infiniti je manja verzija prijašnjih *crossover* modela kompanije, zapakirana u „guba“ kompaktno vozilo dizajnirano da se svidi pripadnicima milenijske generacije, kojima treba više prtljažnog prostora za prijevoz opreme koja im je potrebna da bi mogli održavati svoj aktivni način života.

Gledajte na to kao na boksača srednje kategorije koji je prošao rigorozan trening da bi se natjecao na Njujorškome maratonu: boksač je izgubio na masi, ali je pripremljen za izazov. Uz to se prilično dobro oblači izvan ringa.

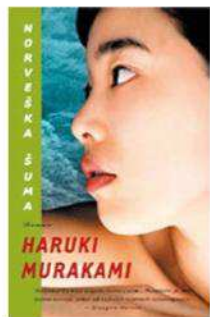
Dobro opremljeni kompakt pokreće dvolitreni četverocilindrični turbo motor s 208 konjskih snaga. To neće zadovoljiti vašu potrebu za prženjem guma na parkiralištu, no nemojte se zavaravati – taj je automobil jači nego što vi mislite.

Naš testni model bio je prototip QX30S koji, uz početni model (startna cijena bi se trebala kretati oko 30.000 dolara), dolazi opremljen prednjim pogonom.

Da smo imali priliku, vjerojatno bismo odabrali QX30 AWD kako bismo imali pojačanu kontrolu za volanom. Sve u svemu, novi Infiniti nudi dobar balans svih značajki, osim prtljažnika.

KNJIGE KOJE MORATE PROČITATI AKO JOŠ NISTE (A MOŽETE I OPET!)

Haruki Murakami

Norveška šuma

VEĆINA ČITATELJA U NAJTOPLIJEM GODIŠNJEM DOBU TRAŽI NEŠTO LAGANO I RAZBIBRIŽNO, A OPET NE ISPRAZNO PLAŽNO ŠTIVO. NA PLAŽI SE OD SUNCA PONEKAD NAJBOLJI SKLONITI U ŠUMU, NORVEŠKU ŠUMU... PIŠE **STJEPAN VUDRAG**

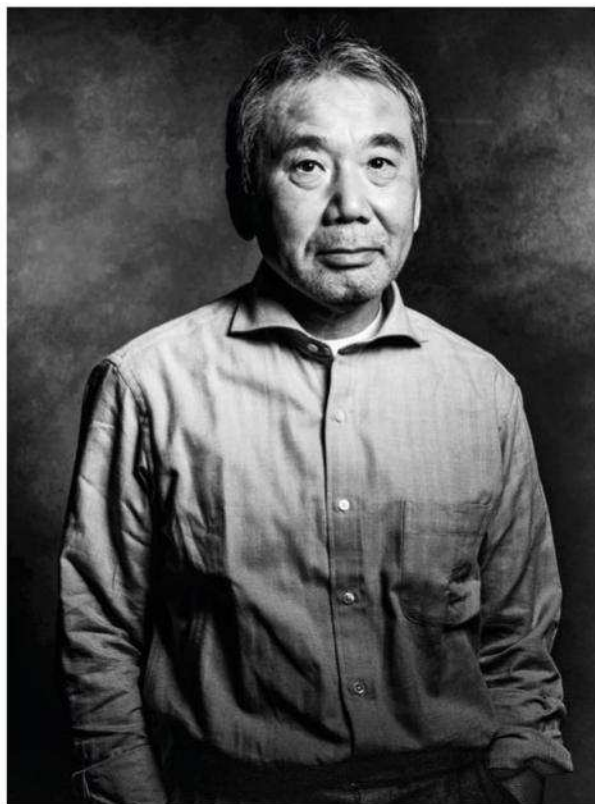
I once had a girl, or should I say, she once had me... (Jednom sam imao djevojku, ili bolje reći, ona je imala mene...).

POČETNI STIH ljubiteljima Beatlesa dobro znane pjesme Norwegian Wood (Norveška šuma), inspirirao je japanskog majstora Harukija Murakamija (67) za svoj najpopularniji romana.

Haruki Murakami rođen je u Kyotu, a zapadnjačkoj kulturi odvijek se divio. Vidljivo je to u čitavom njegovom opusu, a zbog pretjerane „zapadnosti“ čak je bio na meti nekih japanskih kritičara. Počeo je pisati tek u 29. godini, a prije toga radio je u prodavaonici gramofonskih ploča, baš kao i glavni lik iz „Norveške šume“, Toru Watanabe. Autobiografske elemente uvlači i u druge svoje romane, pa je tako, primjerice, nakon studija otvorio jazz klub, a to je vrlo bitan element njegovim ljubiteljima jednog od dražih romana „Južno od granice, zapadno od sunca“ (1992.).

Njegova karijera zakotrljala se upravo „Norveškom šumom“, bestseleru koji ga je pretvorio prvo u domaću superzvijezdu, a zatim i u internacionalnu. Samo u Japanu roman je od objavljivanja 1987. prodan u više od deset milijuna primjeraka, a histerija koja se stvorila, povučenog Murakamija je na nekoliko godina otjerala izvan rodne zemlje, prvo na putovanje Europom, a zatim u Ameriku gdje je napisao nekoliko romana.

RADNJA NORVEŠKE ŠUME započinje kad glavni lik Toru Watanabe, sada u svojim kasnim tridesetima, na letu avionom začuje uvodni stih Beatlesa koji ga u istom trenu u mislima

POPUT VEĆINE BESTSELERA, ROMAN SE PRESELIO I NA FILMSKO PLATNO. ROMANTIČNA DRAMA NA FESTIVALU U VENECIJI 2010. OSVOJILA JE ZLATNOG LAVA, A PRIKAZANA JE I NA MOTOVUNU ODMAH IDUĆE LJETO

vraća u prošlost, kad je prije gotovo dvadeset godina u Tokiju raskalašeno provodio studentske dane. Šezdesete u Japanu doba su u kojem studenti, kao i njihove kolege mnogih drugih nacija u svojim zemljama, prosvjeduju protiv režima, a istovremeno su izgubljeni u svijetu tjeskobnih prijateljstava i usputnog seksa. Pomalo nostalgican stih romana oslikava atmosferu svjetskog bunta, ali i predstavlja kulisu za jednu „običnu“ ljubavnu priču.

Toru Watanabe, opijen pjesmom koju su zajedno napisali John Lennon i Paul McCartney, sjeti se svoje prve ljubavi Naoko, djevojke svog najboljeg prijatelja Kizukija koji je u dobi od sedamnaest godina skončao vlastiti život. Kizukijeva smrt istovremeno ih povezuje i razdvaja, a unatoč naporima Toru ne uspijeva spasiti Naoko koja se lomi pod pritiskom i završava u sanatoriju.

SVOJ SPAS TORU pronalazi u Midori, neobuzdanoj mladoj djevojci koja mu u život vraća šarenilo. Kad se u ljubavni trokut uplete i iskusna Reiko, središnji problemi oko kojih se radnja često vrti postaju razmišljanja likova. Ljubavna priča time je dignuta na egzistencijalnu razinu, a u potrazi za vlastitim identitetima likovi preispituju osjećaje, ne samo prema onima koje su voljeli, već i prema onima koje su povrijedili. Murakami svoje protagoniste ne dijeli na dobre ili loše, prikazuje ih činjenično, a upravo to omogućuje mu da opiše vrhunce, ali i najdublje padove odrastanja.

Poput većine bestsellera, roman se preselio i na filmsko platno. Dugo godina Murakami se toj ideji opirao, a pristao je tek nakon što je dobio pravo na autorizaciju. Romantična drama na festivalu u Veneciji 2010. osvojila je Zlatnog lava, a prikazana je i na Motovunu odmah iduće ljeto.

Što čini idealnu ljetnu literaturu? Zasigurno, kriteriji su subjektivni, no većina čitatelja u najtoplijem godišnjem dobu traži nešto lagano i razbibržno, a opet ne isprazno plažno štivo. Upravo takav je i najpopularniji roman Harukija Murakamija, a na plaži se od sunca ponekad najbolji skloniti u šumu, Norvešku šumu...

STIL **radar**

NABAVI OKRUGLE OKVIRE

Njujorška optičarska institucija **Moscot** donosi tradicionalan okrugao okvir otmjena izgleda pod imenom *Governor*, a krasi ga i pomodna modro-zelena stakla.

\$260 moscot.com

NAJLUĐE SUNČANE
NAOČALE ZA OVO
LJETO NADILAZE
OBIČNU CRNU BOJU

Kornjača preuzima vodstvo

OKVIRI S UZORKOM

kornjačina oklopa nude dugotrajan *look* prikrivenog, inteligentnog seksi frajera. Ovosezonska obilježja muških sunčanih naočala su: malo grublja verzija motiva kornjačina oklopa, pretjerano veliki okviri i obojena stakla za postizanje jakog kontrasta.

BACI OKO NA TIGRA

Surferski klasik dobiva filmski izgled zahvaljujući ambicioznom modelu **Errol** marke Saturday NYC, a krasi ga okvir s uzorkom kornjačina oklopa i polarizirana stakla.

\$295 saturdaysnyc.com

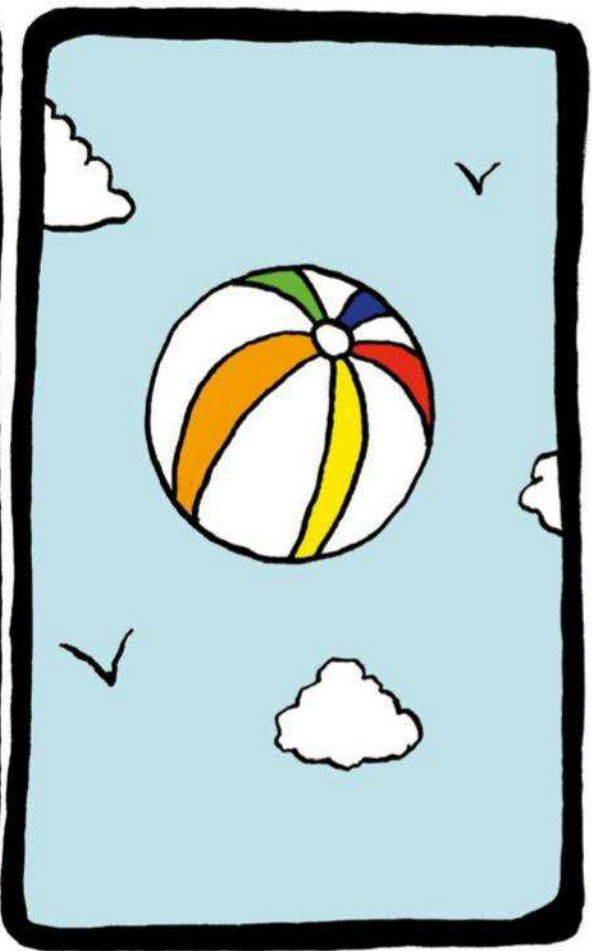
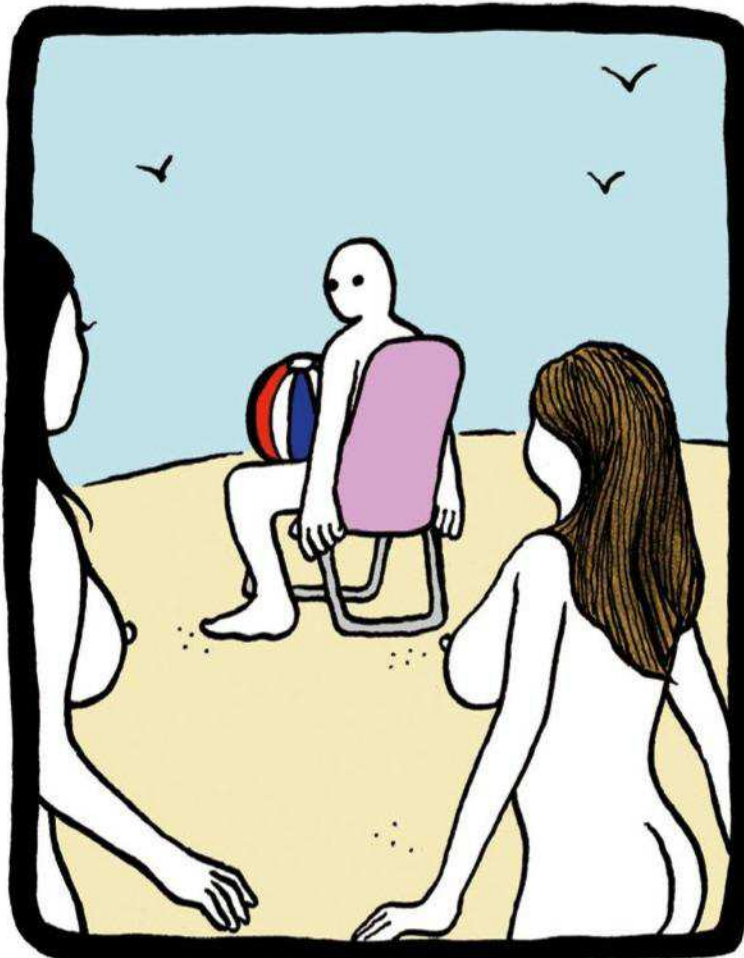
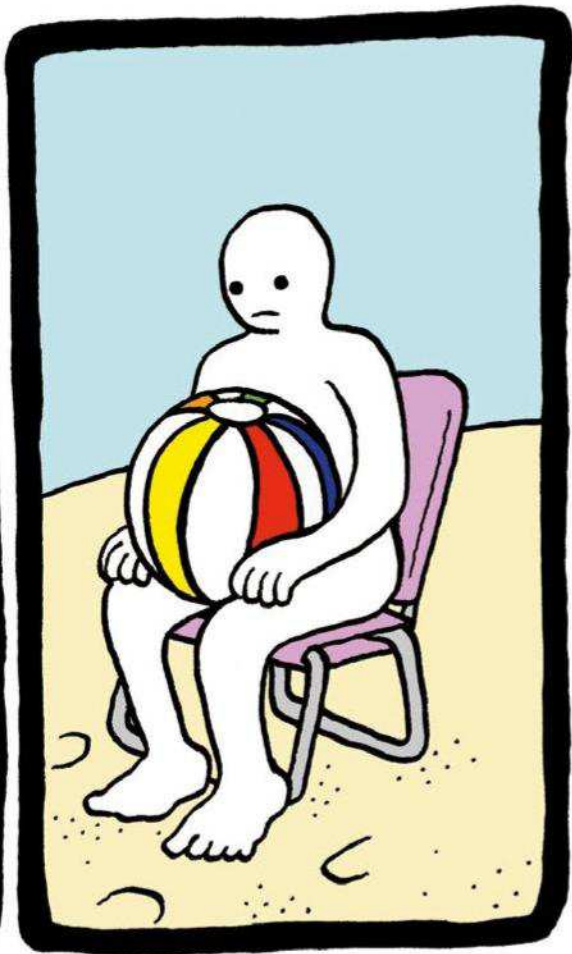
SNIMILI

KEIRNAN MONAGHAN
I THEO VAMVOUNAKIS

KAMIONAŠ

Ručno rađeni u Italiji, četvrtasti okviri **Nairobi** marke L.G.R. imaju posebno izrađena plava polarizirana stakla koja smanjuju odsjaj za vrijeme vožnje.

\$335 mrporter.com

Iločki podrumi — potvrda izvrsnosti

PLATINASTU MEDALJU DWWA 2016

s 95 bodova osvojio je naš *Traminac Izborna berba bobica 2011*. Predikatno vrhunsko vino nastalo kasnijim branjem najboljih bobica na jedinstvenom *položaju Principovac* u točno definiranim vremenskim uvjetima. Pažljivo je njegovano i dozrijevano u idealnim uvjetima *Starog podruma iz 1450.* pod posebnom pažnjom naše glavne enologinje *Vere Zime*.

Dosljednost vrhunske kvalitete Iločkih podruma i posebnost sorte Traminac potvrđena je i na ovogodišnjem najvećem svjetskom ocjenjivanju vina, najutjecajnijeg svjetskog vinskog časopisa i portala Decanter 2016 u Londonu.

Vino izvorno punjeno na posjedu, za one koji znaju što je prava stvar i kako uživati u njoj.

www.ilocki-podrumi.hr

BRONČANU MEDALJU DWWA 2016

osvojilo je vino *Traminac kvalitetni, berba 2015* iz linije odabranih kvalitetnih vina, ujedno i prvi Traminac u nizu od 8 stilom različitih vina koje Iločki podrumi kreiraju od ove plemenite sorte. Suho vino, elegantne strukture tijela, u mirisu sortno prepoznatljivo, u okusu harmonično, zavodljivo, lepršavo s izraženom svježinom.

ILOČKI PODRUMI D.D., DR. FRANJE TUĐMANA, 32236 ILOK, TEL: 032/590 003; DC ZAGREB, KOVINSKA 11, 10000 ZAGREB, TEL: 01/2221 220

Village bicycle

ili ona koju su svi „provozali”

Zapravo, nikako ne shvaćam zašto bi neka žena željela biti *village bicycle*. Istina, to što ja to ne shvaćam je apsolutno irelevantno pošto ne shvaćam ni višu (a ni nižu) matematiku, a ona ipak postoji i njeni teoremi čvrsto stoje

PIŠE **NIKA OSTOIĆ**

Virtualno šetajući po beskrajnim prostranstvima interneta naišla sam na zgodan termin – *village bicycle*. Ne, to nije seoski bicikl niti bicikl kojim se samo tako vozite po seoskim šumarcima i brdašcima. To je bicikl koji je provozalo cijelo selo, i po brdašcima i po šumarcima, jer takve vožnje najčešće se događaju na mjestima skrivenim od pogleda javnosti. *Village bicycle* novopečeni je termin za žensku osobu koju su svi provozali iliti poševili.

Svatko od nas zna barem jednu... Krivo, svatko od nas zna barem pet do petnaest žena koje su svi poševili, pet do petnaest bicikala koje je izvozilo cijelo selo. Cijeli Zagreb, ili možda Split. Cijela Zagrebačka županija, Split-sko-dalmatinska. Cijeli Šibenik i njegovo zaleđe, možda i Međimurje. U kritičnijim slučajevima čak i – Bože mi oprostite – Međugorje.

To su dakle sve one žene koje daju svakome, bez kriterija. One za koje često čujete „duhovite” (?) anegdote o tome kako ih je netko guzio u WC-u nekog narodnjačkog kluba u zamjenu za jednu juice votku, pa da svi poslije pričaju „Mala je dala, nije to šala” kako bi to pjesnički rekla naša lijepa Seve-
rina.

„Idemo na Zrće jer tamo svi se prče” – repaju dečki iz Connecta. Zrće inače obiluje biciklima koje je provozalo cijelo selo i zato je upravo ono omiljena destinacija mnogih junfera i onih koji dugo nisu umočili, odnosno vozili bicikl. Znam slučajno jednu djevojku iz Zagreba koju ne samo da je pregazilo vrijeme, već su je poput besplatnog amsterdamskog bicikla za turiste izvozili svi. Otišla je na Zrće biti hostesa i nakon dva tjedna su je izbacili sa Zrća, tj. iz kluba u kojem je radila jer u opisu posla hostese nije bilo biti bicikl koji voze svi turisti.

Ševeći se sa svim posjetiteljima kluba pokušala je naći muža jer nije znala da je to davno zaboravljen način koji se u 99,9% slučajeva pokaže kao neadekvatan. Znam i

jednu drugu takvu, koja je predebela da bude hostesa, ali ipak dovoljno seksi da je godinama služila kao glavni bicikl u zagrebačkim klubovima. Ne poznajem niti jednog muškarca koji nema bar jednu priču o grupnjaku koja uključuje tu podebelu djevojku iliti bicikl. Ševila se čak i po selima po zelenom Zagorju tako da s punim pravom može nositi titulu seoskog bicikla.

Ona je također mislila da se tako traži čovjek života koji će je držati kao kap vode na dlanu, ali ne drži je nitko tako, već brojni drže njezinu fotografiju s raširenim nogama u galeriji slika svog mobitela. Ta sada nariče po Facebooku o tome kako su svi muškarci svinje i kako nju jednu nitko ne voli. Vjerojatno se nikada nije zapitala je li to možda zato što je ona klasični primjer *village bicyclea*.

Zanimljivo je da većina djevojaka koje su *village bicycle* ne shvaćaju da su one baš to što jesu, nego misle da ih zato što ih, da ‘prostite, jebu svi, to čini prekrasnim i poželjnim nimfama. Misle da je seks sa strancem u WC-u dobitak i dokaz ljepote i tko zna čega sve pozitivnog.

Žao mi je ponekad tih bicikala. Tih žena. Kad si bicikl za cijelo selo, u kasnim dvadesetima pregazi te vrijeme, a imaš i „superiška” reputaciju pošto su

tvoje međunožje pregazili svi.

Ne shvaćam zašto bi neka žena željela biti *village bicycle*. Istina, to što ja to ne shvaćam je apsolutno irelevantno pošto ne shvaćam ni višu (a ni nižu) matematiku, a ona ipak postoji i njeni teoremi čvrsto stoje.

Eto, mislim da sam vam vrlo živopisno pojasnila što je to *village bicycle*. Kad smo već kod biciklizma, moram vam priznati da ne znam voziti bicikl. Nešto sam kao učila kad sam bila mala, ali onda sam pala i odustala pa dakle, ne znam voziti bicikl. Nemojte mi se smijati jer ne zna niti Domagoj Jakopović Ribafish, a on je unatoč tome veliki frajer i nitko mu se ne smije, pa... 🙄

FIND
MORE
FREE
MAGAZINES

[HTTP://SOEK.IN](http://soek.in)

Dvorišta i ganjki

Hvala pametnim ljudima koji su zakotrljali ideju i pretvorili gornjogradska dvorišta u ljetnu senzaciju. A meni, u jednoj večeri, vratili toliko lijepih, purgerskih sjećanja

PIŠE **IVAN BLAŽIČKO**

Prva sjećanja na Gornji grad vjerojatno bi sezala u vrijeme kad sam kao klinac, s mamom, od slavnog frizerskog salona mog djeda Šandora Meznerića, velikog majstora vlasuljarstva, čije su perike od prave kose nosili mnogi viđeni Zagrepčani, smještenog u Ilici blizu Name – moji su govorili blizu Kastnera i Öhlera – potihom odlazio uspinjačom na šetnje starim dijelom grada. Sve što bi danas o tome pisao, bila bi, zapravo, fikcija jer nekih posebnih uspomena nemam.

Druge je već bilo za vrijeme srednje škole i kasnije, u ludoj fakultetskoj mladosti. Gornji grad bio je, prije svega – Lap. Klub „Lapidarij” blizu Kamenitih vrata, podzemni tunel, podrum, dva ciglena hodnika, zagušljiva i bučna, bio je, zapravo, mjesto na kojem smo se opraštali od djetinjstva i ponosno zakoračili u mladost. Bilo je vruće, bila je gužva, bili smo prebalavi da bi nas cure uopće gledale, ali kad bi ušli, s nevjerojatnim bi se ponosom i gardom mrklih štemera zavukli u neki ćošak i cugali svoje prve pive.

Bila je sredina sedamdesetih i svirala je neka jako dobra glazba. No, više od glazbe, u Lap nas je privlačio magični mit o Peri Močibobu, najboljem strijelcu NK Zagreb i neprikosnovenoj urbanoj legendi. Ako je Pero na vratima ili u Lapu, ako te on pustio unutra, više nisi bio klinac već pomazanik Boga svih zagrebačkih priča o nogometu, šorama, trebama i sumanutim tulumima. Biti u Lapu s Perom značilo je samo jedno – i ja sam frajer!

ZAGREBAČKI FRAJERI dobro su skrivali svoju romantičnu crtu, pa je tako samo u duboko intimnom spomenaru ostala priča o šetnji pod prvim snijegom, od Visoke ulice, malenom i kratkom ulicom Vatroslava Lisinskog do Mesničke s jednom Sanjom s faksom. Njezine kovrče, ulica u kojoj smo prvi i jedini ostavljali trag u centimetru-dva snježna pokrivača, pogled na pahulje pod plinskom svjetiljkom na uglu i studentska ljubav koja se nije dogodila.

Slijedile su godine tek rubnih susreta s Gradecom. Palainovka nam je neko vrijeme bila polazišna točka. Klavir u kutu, Marija na šanku, đapica i silne runde prije pokreta u zagrebačku noć. „Igrala” je i Stara vura, ne

restač, nego prednji dio, šank i, danas bi rekli – klupski prostor...

Saloon je na početku Tuškanca i izvan zidina starog grada, pa sve burne epizode tamo doživljene, zapravo ne pripadaju u ovu priču. Kada je ubijen najbolji zagrebački klub, još sam malo obilazio Gradec, opet po rubu, ali s druge, kaptolske strane. Ponekad u Tkalcu, još dok su postojali Zajecov pub i Tomato, ali više do Histriona na Opatovini ili po finu klopnu na Dolac.

Bilo je i vjenčanja, vlastito i poneko tuđe, u Starogradskoj vijećnici i u susjednim crkvama Svetog Marka ili Svete Katarine. Bio je u Vraniczanyjevoj i restorančić Prasac i – moja najdraža.

No, iskreno, odlasci na Gornji grad nisu više bili česti. Još nisam u fazi penzionerskih šetnji, romantika trpi zbog načina i tempa života.

Čitao sam i osluškivao znatiželjno priču o odličnoj ideji otvorenih gornjogradskih dvorišta. Dvije godine nisam se uspio natjerati na obilazak. „Pusti, to je turistički cirkus, gužva je, vruće je, ko bu se gural s histeričnim Japancima po tim dvorištima” (vrlo je važno kako ćete naglasiti „dvorištima” – jer ako ne pogodite ispravni, purgerski naglasak, cijela ova priča gubi smisao), otklanjao sam u startu ideju o šetnji Gornjim gradom.

NO, PRIJATELJ VLADO otišao je lani i cijelu godinu priča kak’ je bilo super! Istina, veli, „s ekipom sam se fest našišal, ali buš videl – to je stvarno genijalno!”

I otišli smo. Nismo baš pogodili večer. Srpanj je u Zagrebu bio pljuskovit, vjetrovit, pa i prohladan. K’o za peh, baš i te večeri kada smo najprije zavirili, nije teško pogoditi, u Basaričekovu II. U najvećem hrvatskom filmu svih vremena, Golikovu „Tko pjeva zlo ne misli”, to je dvorište, zapravo, jedan od glavnih likova. Teatar života koji se tu odigravao veći je i snažniji od bilo koje predstave. Slavna terasa na koju je Franjo Šafranek sjeo poslije ručka i otvorio cajtunge, dok gospođićna Marijana grije peglu, a dimnjačar Karlek skoro doživi unfal na biciklu, u koje ulaze ulični pjevači i sakupljač starog željeza (paziti na naglasak koji nudi i „peska belega” – cijeli se film, pogledan tko zna koliko puta, odvrtio u glavi te večeri.

I, sasvim primjereno, bezvremenske popevke svirali su i pjevali Gornjogradske fuliri. Morali smo ipak krenuti dalje, ne baš k Žnidaršiću malo se pospominjati o Abesiniji, već do dvorišta Demetrove II. Palača Balbi, jedan je od najvećih i najatraktivnijih prostora na ruti. Tu je posljednji gornjogradski bunar i Songkillersi. I gužva. Šank ne može progutati navalu.

Malo dalje je dvorište Opatičke 29, palače Erdődy -Drašković. Sjajan trokutasti prostor s izbočenim ganjkom, ili, po zagorski, gajnkom. Lagani jazz, odlična atmosfera, sasvim dobra podloga za zamišljeni skok u vremeplov i lica grofova, grofica, sluškinja, konjušara, zvuke kočija i kokica koje jurcaju tim nevelikim gospodskim dvorištem.

S DRUGE STRANE JE dvorište kuće Frigan. Ponovo ganjk (dobro, neću vas više mučiti; ganjk je izbočena, natkrita ili zatvorena terasa, prolaz, izgledno od njemačkog „gang” – hodnik). Fantastično je gledati ta arhitektonska rješenja, u kući Frigan veliko zavojito stubište. Tu su živjeli i gradonačelnici, a sada se doslovno osjeća miris prošlih vremena. Francuska šansona u tom komadiću povijesti zvučala je sasvim primjereno.

Tanja i Neven, moji prijatelji, kupili su stan u Opatičkoj i uredili ga, pa sam naslućivao što bi sve mogla skrivati pročelja, no privatno dvorište Opatičke 19, dvorište obitelji Milovac, bilo je posebno iznenađenje. Komadić uredenog travnjaka, još jedan fantastični, obnovljeni drveni ganjk, glazba s ploča, a sve baš „kom il fo”, kak bi rekel gospon Fulir.

Prešli smo još i u dvorište Instituta za povijest, gdje čarobna kovana ograda čuva uličnu frontu zgrade slavne i po Vrdoljakovim „Glembajevima”, ali prava je fešta u unutarnjem, velikom dvorišnom prostoru, s pogledom na Radićevu i tornjeve katedrale. Tu je Iva Smojver pjevala pjesme uz koje smo stari, a svjetla s Kaptola krunila su sliku zagrebačke ljetne večeri.

Pored mene troje stranaca, na engleskom žubore i ne skrivaju oduševljenje. Hvala pametnim ljudima koji su zakotrljali ideju i u tri godine pretvorili gornjogradska dvorišta u ljetnu senzaciju. A meni, u jednoj večeri, vratili toliko lijepih, purgerskih sjećanja. 🍷

WILL SMITH JARED LETO MARGOT ROBBIE JOEL KINNAMAN VIOLA DAVIS

WARNER BROS. PICTURES PRESENTS

AN ATLAS ENTERTAINMENT PRODUCTION A FILM BY DAVID AYER "SUICIDE SQUAD" JAI COURTNEY JAY HERNANDEZ ADEWALE AKINNUOYE-AGBAJE IKE BARINHOLTZ SCOTT EASTWOOD CARA DELEVINGNE

MUSIC SUPERVISORS SEASON KENT GABE HILFER MUSIC BY STEVEN PRICE COSTUMES DESIGNED BY KATE HAWLEY VISUAL EFFECTS SUPERVISOR JEROME CHEN EDITED BY JOHN GILROY ACE PRODUCTION DESIGNER OLIVER SCHOLL DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY ROMAN VASYANOV

EXECUTIVE PRODUCERS ZACK SYLDER DEBORAH SYLDER COLIN WILSON GEOFF JOHNS BASED ON THE CHARACTERS FROM DC COMICS PRODUCED BY CHARLES ROVEN p.g.a. RICHARD SUCKLE p.g.a. WRITTEN AND DIRECTED BY DAVID AYER

#OdređOtpisanih

©2016 Warner Bros. Entertainment Inc. All Rights Reserved. Warner Bros. Entertainment Inc. is the registered trademark of Warner Bros. Entertainment Inc.

©2016 Warner Bros. Entertainment Inc. All Rights Reserved. Warner Bros. Entertainment Inc. is the registered trademark of Warner Bros. Entertainment Inc.

©2016 Warner Bros. Entertainment Inc. All Rights Reserved. Warner Bros. Entertainment Inc. is the registered trademark of Warner Bros. Entertainment Inc.

4. KOLOVOZA

POGLEDAJ U RELAD 3D I IMAX 3D

IMAX
— OSJETI RAZLIKU —

WWW.BLITZ-CINESTAR.HR

f/CineStarCinemasHrvatska

KRISTALNO ČISTA SLIKA.
LASERSKI PRECIZAN ZVUK.
PLATNO VELIČINE 333m².
NAJBOLJI OSJEĆAJ GLEDANJA FILMA...

Ekskluzivno!
Zavirite iza
kamere filma!

CineStar TV
PREMIERE 1

CineStar TV
PREMIERE 2

**Veliki filmovi
na malom ekranu!**
www.cinestartvchannels.hr

Derači kože

Ima u Splitu jedna popularna kavana s drastično različitim cijenama za domaće i odrasle. Neki misle da je to u redu, jer što bi samo stranci uživali u ljepotama trga na kojem se lokal nalazi. Ja se ne slažem...

PIŠE **IVICA PROFACA**

Ima nekih tema koje su na ovdašnjim televizijama vječne, i samo se bira sezona kada će se za nekom od njih posegnuti. Uoči masovnog odlaska na skijanje reporteri se poslažu uz granične prijelaze, brojeći automobile koji odlaze iz Hrvatske i lonca sa sarmama u gepecima. Ljeti, slične reporterske straže postavljaju se kod naplatnih kućica, obično na Lučkom, pa se opet broje automobili, sada u suprotnom smjeru, uz uobičajene fraze „u odnosu na isto razdoblje prošle godine”. U jednom smjeru sarme u loncima su plod hrvatske snalažljivosti, u drugome su njihove ljetne varijante znak kako primamo turiste „niže klase”, čija je vrijednost za hrvatsko gospodarstvo obrnuto proporcionalna veličini posuda s hranom koju donose.

Druga vječna medijska priča je ona o cijenama po jadranskim kafićima i restoranima. Otkako su društvene mreže preuzele funkciju trač partija, skenirani računi s mineralnom po cijeni barela nafte i couvertom vrijednosti prosječnog noćenja u Dubaiju među najpopularnijim su postovima na Facebooku, Twitteru ili Instagramu. Dosta dugo šampionsku poziciju zauzimao je račun iz jednog uglednog dubrovačkog restorana koji je međumrežjem lutao bar dvije-tri godine. Ove sezone pojavili su se i novi, a onda usput i dokazi o dvostrukim cijenama za domaće i strance. Ili, kako bi rekao jedan kolega, cijena kave u Dubrovniku ovisi o poznavanju pravilnog naglašavanja fraze „dobra večer”.

I tako su se piće i hrana na Peristilu ili Stradunu, u Rovinju ili Hvaru pretvorili u prvorazredno gospodarsko, kulturno, skoro pa političko pitanje. Dobro što su se raspojasali komentatori po društvenim mrežama, uz uobičajene dvoboje zagovornika teze „to su sve pljačkaši koji mrze domaći svijet” i teorije po kojoj se napokon moramo naviknuti na diktat tržišta. A kad već turisti traže, što bi itko još morao razmišljati i o lokalcima? Ali onda su krenuli i reporteri, komentatori, analitičari... Pa smo čitali o jajima na oko od 120 kuna, opet objašnjenim rovovskim sukobom.

„To su pljačkaši”

„Ako vam se ne sviđa, nađite sebi jeftinije”.

Kao stanovnik turističkog grada, pa još jednog od najvećih hitova među hrvatskim

destinacijama, vrlo često sam užasnut rastom cijena. Naravno, kao i svi drugi lokalci, imam „svoje kafiće” u kojima pijem kavu ili pivo, po pristojnim cijenama. Ili bar onima zbog kojih ne osjećate tupu žlicu kako vam prelazi kožom na leđima. Što je najzanimljivije, na takvim mjestima turista uglavnom nema. Naidu tek oni kojima putovanje u stranu zemlju ne znači izbjegavanje domorodaca. Ili, ako baš hoćete, oni bistriji. Drugi će se okupljati na mjestima na kojima će biti sigurni od bilo kakvog utjecaja lokalnog stila života. Jer tko zna kakve bi im navike silom ucijepili. No, to je neka druga priča.

DAKLE, TREBAMO LI derati goste, pa onda time i domaće? Naravno da ne, jer neke ljude možete varati svo vrijeme, sve ljude možete varati neko vrijeme... Dobro, znate već kako ta uzrečica ide. Jest, postoji potražnja, i u tom smislu su protržišni analitičari u pravu. Ili, ako hoćete, naravno da će kava na Peristilu ili Stradunu biti skuplja nego u nekom kvartovskom kafiću u Splitu 3 ili na Lapadu. To nitko ne spori. Uostalom, veći dio gostiju dolazi nam iz zemalja u kojima su te cijene daleko veće, i oni ih sigurno mogu platiti. Dakle, kaže ta teorija, zašto im ne bismo naplatili? Zato jer kava od 23 kune ili pivo od 60 kuna u Hrvatskoj nije plod tržišta nego puno starijeg fenomena: pohlepe!

Objašnjenje je jednostavno – ne možete uspoređivati cijenu kave u Parizu i u Hrvatskoj, pogotovo ne u apsolutnim kategorijama, jer su navike, cijene i ponuda različiti na mali milijun različitih razina. Drsko je i ponižavajuće, zato, preporučavati domaćim ljudima „ajte tamo gdje piće možete priuštiti”. Osim toga, zar doista ta kategorija ugostitelja – zamišljam ih kako na početku sezone listaju kataloge mercedesa s planom da kupe novi primjerak kupe negdje krajem srpnja – misli da su svi gosti koji nam dolaze u stanju piti i jesti onako kako bi ovi naši to željeli? Pa onda prezrivo frknu na svakoga tko se pobuni, tipa „joj, kakva nama sirotinja dolazi”. Ali će zato – sjetimo se početka teksta – prema inozemstvu zimi opet krenuti kolone lonaca sa sarmama, jer neće oni tamo Austrijanci i Talijani naš svijet zajebavati skupom hranom.

Čitao sam ovim povodom jedan članak u kojem se kaže da što se mi ovdje bunimo zbog visokih cijena, a onda šutimo kad isto toliko, ili puno skuplje plaćamo u inozemstvu. Stvari su baš obratne: ako nam je teško što u inozemstvu plaćamo skupe račune po lokalima, što bismo sad trebali, osvećivati se?

ISTA JE STVAR I s dvostrukim cijenama. Ima u Splitu jedna popularna kavana s drastično različitim cijenama za domaće i odrasle. Neki misle da je to u redu, jer što bi samo stranci uživali u ljepotama trga na kojem se lokal nalazi. Ja se ne slažem. Prvo, nezakonito je, i svaki turist koji to primijeti, a nije problem primijetiti, može dignuti galamu do Europske komisije. Drugo, vraćamo se opet na ono o tome koliko se često koga može varati – kad netko shvati da je kokoš za čerupanje, više ti neće doći. Samo što je to strašno komplicirano shvatiti, pa recimo naći neku razinu cijene koja će biti dobra za sve. Jer, bolje je uzeti na brzinu, a uvijek će se naći neka budala koja će nasjesti, nego misliti dalje od vlastitog nosa. I zato je tu riječ o pohlepi, a ne o tržištu.

Uzmite primjer Ultra Europe. Svake godine se pojavljuju iste priče o dramatičnom poskupljenju smještaja tih dana. I jest, cijene idu gore dok traje festival, ali skokovi nisu više tako drastični, jer ih je tržište u međuvremenu reguliralo, pa se više ne može iznajmiti svaka šupa (makar sam ovoga srpnja vidio da se iznajmljuju i kreveti na kat u jednoj kuglani). Ali zato su organizatori Ultra, koji od početka kukaju na te strašne navike domaćih iznajmljivača, u svoje ruke uzeli transfere s aerodroma koji su tri puta skuplji od regularnog autobusa. Da ne govorimo o Red Bullu za 50 kuna na stadionu. E, to je onda pohlepa. Kao što je pohlepa i kad novi koncesionar jedne popularne splitske plaže posloži 270 ležaljki, krene ih naplaćivati po 80 kuna (s baldahinom 120), pa onda brodić od grada do plaže 20 kuna u jednom smjeru, pa najskuplji šank u gradu, i onda još za tuširanje treba ubaciti 2 kune.

I zato sam bio zadovoljan kad je ispalo da su mu ležaljke mahom prazne. Jer je dobio poruku da nema posla s budalama, nego sa živim ljudima. Makar je i ne primio. 🍷

Dvije medalje za Iločke podruma na Decanteru

DOSLJEDNOST KVALITETE I POSEBNOST SORTE TRAMINAC, KAO I VRHUNSKOG BRENDA ILOČKIH PODRUMA, ODUŠEVILA JE SVJETSKE VINSKE ZNALCE NA OVOGODIŠNJEM DECANTERU 2016 U LONDONU

ILOČKI PODRUMI, jedan od najprepoznatljivijih i najnagrađivanijih hrvatskih podruma, odraz su tradicije i proizvodnje vina stare više od dva tisućljeća. Tada je u Iloku zasađena vinova loza na zapadnim obroncima Fruške gore, gdje su idealni uvjeti za rast i razvoj. Posebnost terroira, sortimenta, ljudi, tehnologije i konstantno unaprjeđivanje kvalitete kao glavne strateške odrednice u svim segmentima poslovanja Iločkih podruma, učinili su ih glavnim nositeljem razvoja Iloka kao vinske destinacije srijemskog vinogorja, hrvatskog Podunavlja i ovog dijela Europe i svijeta.

Podrum je najprepoznatljiviji po proizvodnji traminca, sorte koja je upravo u Iloku našla najbolje uvjete za svoj rast. Traminac Iločkih podruma postaje poznat cijelom svijetu nakon što se posluživao na krunidbi engleske kraljice Elizabete II. Upravo je traminac Iločkih podruma jedno od najnagrađivanijih hrvatskih vina i zahvaljujući njemu Iločki podrumi su jedan od najnagrađivanijih hrvatskih podruma i jedini hrvatski vinski podrum koji se nalazi na vinskoj karti Europe.

Dosljednost kvalitete i posebnost sorte traminac, ali i vrhunskog brenda Iločkih podruma, oduševili su svjetske vinske znalce u Londonu na Decanteru 2016 – ocjenji-

vanju vina najznačajnijeg svjetskog vinskog časopisa i vinskog portala gdje su osvojene dvije medalje. Platinastu medalju osvojila je Izborna berba bobica 2011., predikatno vrhunsko vino sorte traminac nastalo kasnijim branjem bobica grožđa s najboljih položaja u točno definiranim vremenskim uvjetima. Pažljivo je njegovano i dozrijevano u idealnim uvjetima Starog podruma iz 1450. pod posebnom pažnjom enologinje Vere Zime. Zanimljivo je da je od čak 16 000 uzoraka koji su ušli u ocjenjivanje, dodijeljeno samo 31 platinasto odličje!

Brončanu medalju osvojilo je vino Traminac kvalitetni, berba 2015 u kategoriji odabranih vina 0,75 l. Lepršavo, suho vino, izražene mineralnosti što dodatno naglašava svježinu, u tijelu elegantno i harmonično, najbolje je sljubiti s jelima od bijelog mesa, tjesteninama i laganim desertima. Vino prepoznatljivog potpisa Iločkih podruma, ujedno je i prvo u nizu osam stilom različitih vina napravljenih od sorte traminac u Iločkim podrumima.

Posebnost Iločkih podruma leži u položaju s kojeg ovo vino dolazi. Tlo, klima, tehnologija i znanje, temeljeno na tradiciji i povijesti proizvodnje dugoj više od 2000 godina, razlog su zašto su vina Iločkih

podruma cijenjena i od struke i od potrošača.

Kako je kvaliteta ovih vina prepoznata još u 18. stoljeću, u Iloku se već tada, 200 godina prije Bordeauxa i Burgundije punilo vino u boce, kako bi se zaštitilo od trgovaca koji su u ova vina beskrupulozno miješali vina lošije kvalitete.

Bio je to povijesni trenutak koji su slijedili mnogi. U Burgundiji su ga zvali *domain*, a drugdje izvorno punjenje na posjedu. Tako je ostalo do današnjih dana. Ako Iločki podrumi i oznaka izvornog punjenja na posjedu nisu na butelji, onda vino nije proizvedeno tamo. A to onda nije prava stvar...

Traminac izborna berba bobica 2011 – Decanter Platinum 2016., 95 bodova

Traminac kvalitetni 2015 – brončana medalja Decanter 2016.

TAIS DOLFINI

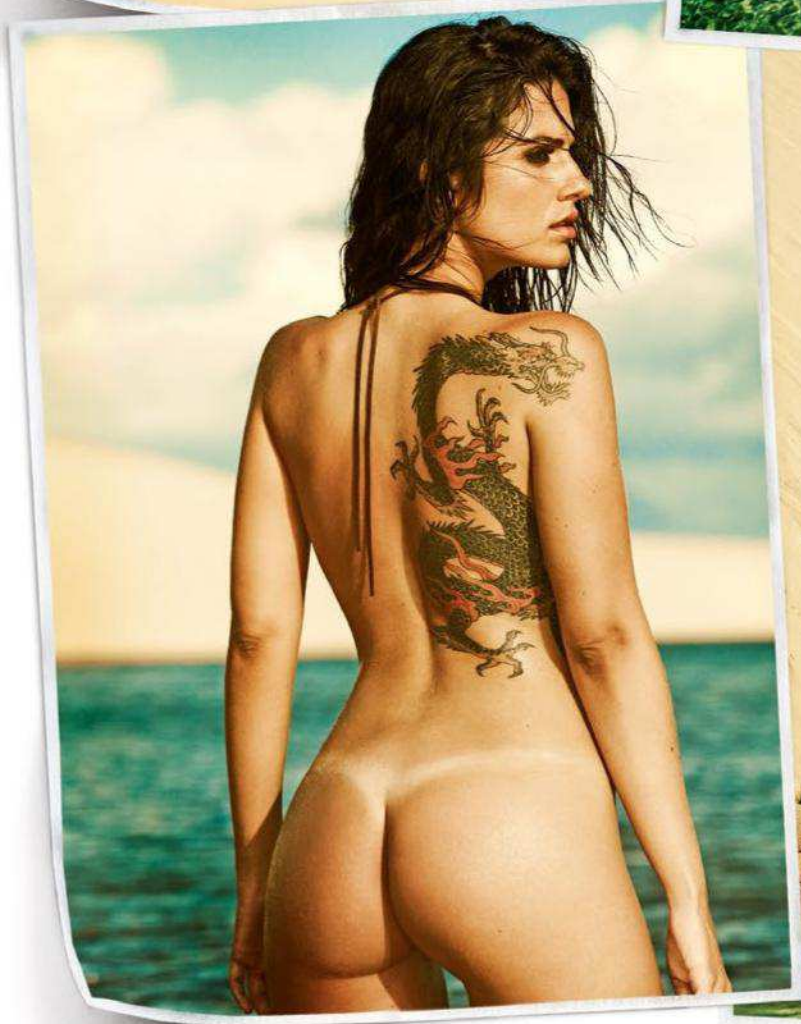
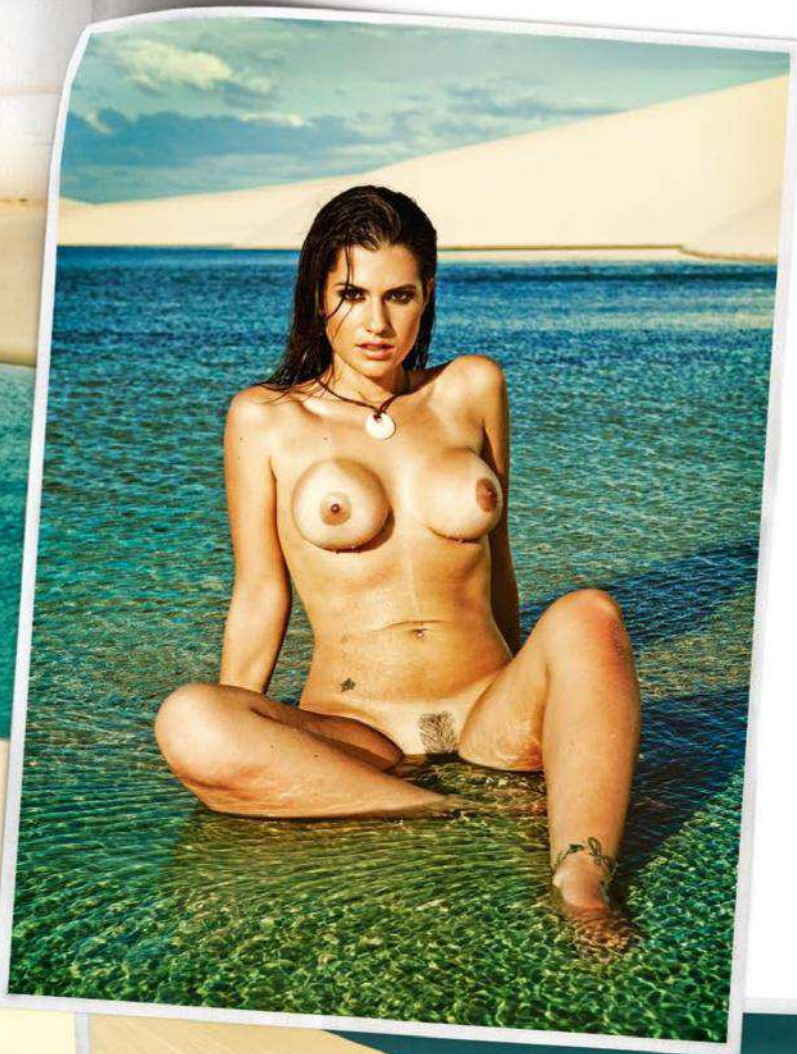
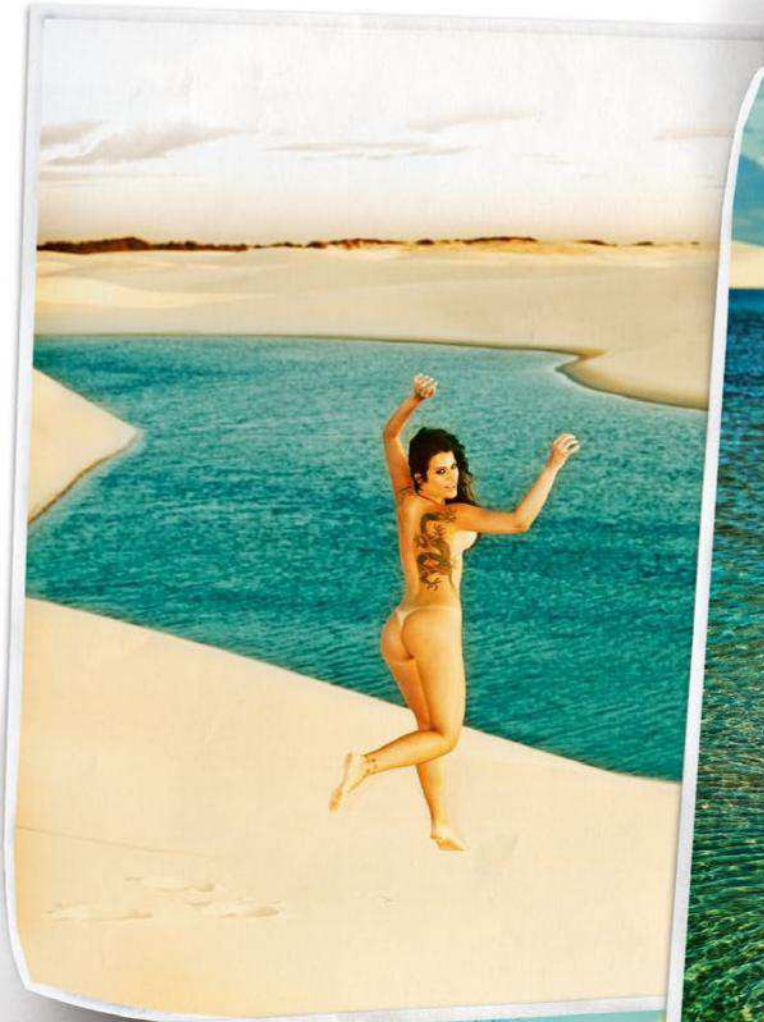
Lençóis Maranhenses čudesni je nacionalni park na sjeveroistoku Brazila. Nepregledne pješčane dine, tirkizne oaze... i čarobna Tais – kao stvoreni prizori za Playboyeva fotografa!

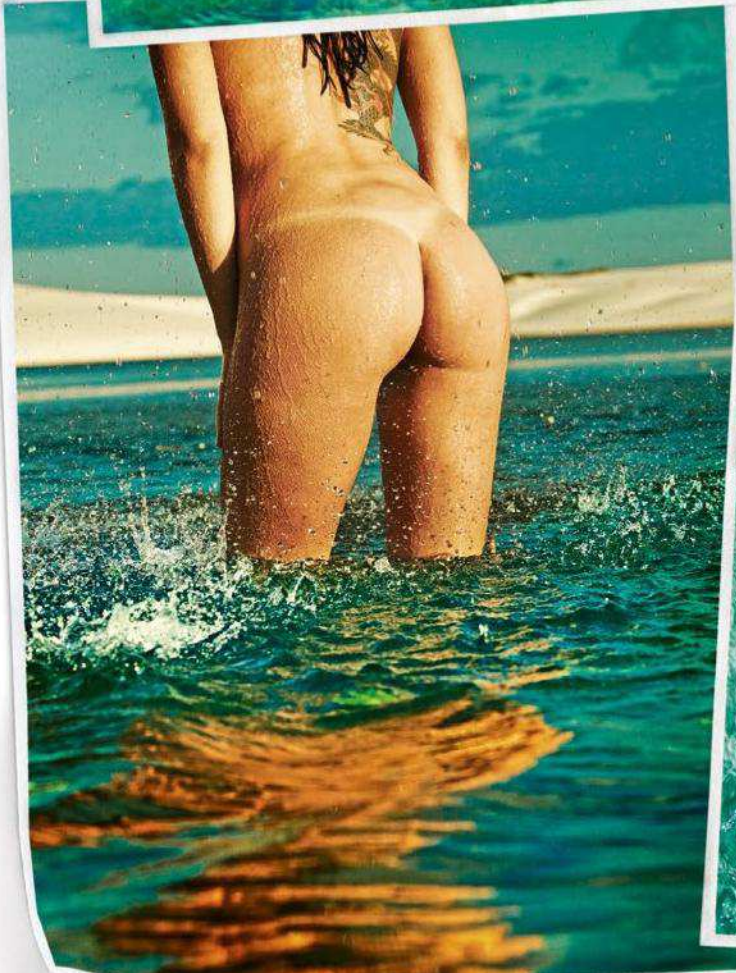
SNIMIO **SERGIO KOVACEVICK**

MOURINHO

Obračun trenerskih velikana

PIŠE VLADIMIR ZRINJSKI

GUARDIOLA

Čini se da je pripremljen teren za najuzbudljiviju sezonu u povijesti Premier lige. Jedan okršaj već naveliko podiže prašinu, a nije još ni počeo – onaj između **Joséa Mourinha** i **Pepa Guardiole**!

Leicester City uvjerio nas je prošle sezone da moderne nogometne bajke mogu imati sretan kraj. Imaju li i reprizu, odgovorit će nova premierligaška kampanja, koja počinje 13. kolovoza...

Momčad koja je u sezoni 2014./15. na dnu ljestvice provela 140 dana, i čiji je novi trener Claudio Ranieri nakon imenovanja bio glavni favorit za prvi otkaz sezone, posramila je velikane s neograničenim budžetima, nepreglednim kolekcijama trofeja i prekaljenim trenerskim imenima. „Koliko je prekrasna, toliko je Leicesterova priča bila apsurdna“, napisao je novinar Guardian nakon raspleta jedne od najludih fabula koju nogomet pamti.

Kakve su šanse da David dvaput uhvati Golijate na prepad? Umjesto odgovora, evo kratkog pregleda konkurenata koji će Leicesteru stajati na putu do obrane

naslova. Manchester City, Manchester United i Chelsea u veliki obračun kreću s novim trenerima, redom najskupljim stručnjacima koje su mogli pronaći na tržištu – Guardiolom, Mourinhom i Conteom. Arsenal je zadržao Wengera za još jednu sezonu i prema najavama će potrošiti oko 150 milijuna eura, uz zadržavanje trenutne jezgre momčadi. Liverpool čeka naslov već 27 godina, a Jürgen Klopp za svoju drugu sezonu najavljuje rezultatski *boom*. Ne treba zaboraviti ni prošlosezonske hitove iz radionice trenera nove generacije, Pochettino Tottenham i Bilićev West Ham...

IZ TAKVE PERSPEKTIVE, čini se da je pripremljen teren za najuzbudljiviju sezonu u povijesti Premier lige. Premda dramatike nije nedostajalo ni u odbrojavanju do Leicesterovog čuda u 2015./16., nova epizoda obećava još

City najveći favorit, Leicester tek sedmi

Ako je vjerovati kladionicama, **Leicester** u novoj sezoni sigurno neće obraniti povijesni naslov. Ovaj put, doduše, na „lisice“ nije ponuđen omjer 5000/1, ali ni koeficijent 26.0 ne daje im značajne izgleda. Dolazak Pepa Guardiole u prve je favorite prometnuo **Manchester City**: uložite li 100 kuna da će „građani“ osvojiti naslov, potencijalna zarada iznosi samo 300 kuna. Na drugom je mjestu **Man. United** (5.00), slijede **Arsenal** (6.50), **Chelsea** (7.00), **Tottenham** (9.50) i **Liverpool** (10.00). Bilićev **West Ham** je osmi favorit na kladionicama, s koeficijentom od 81.00. Najveći kandidati za ispadanje su West Bromwich, Burnley, Middlesbrough, Bournemouth, Watford i Hull City.

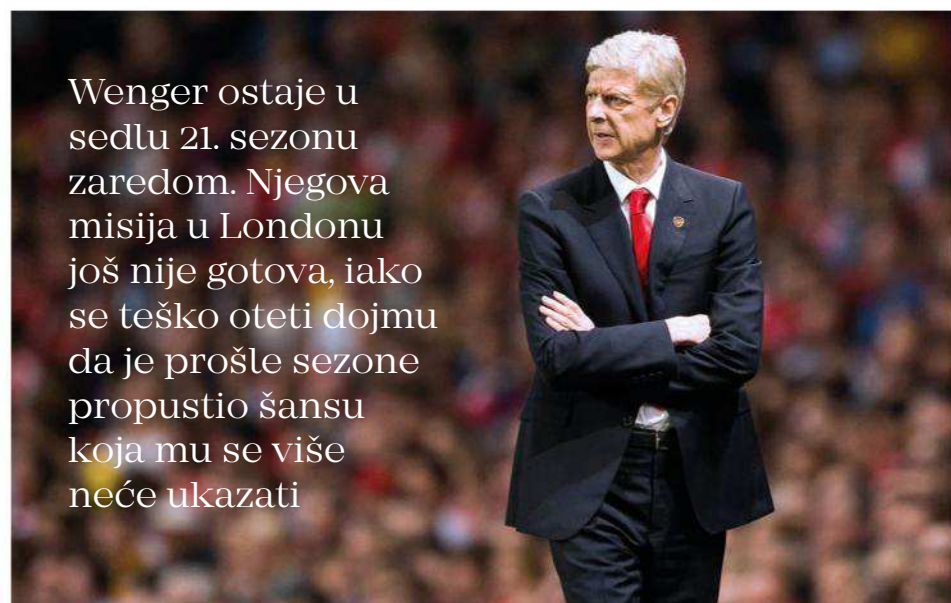
više. Glamurozni početak sljedeće ere – pišu tako Englezi koji su se nakon debakla svoje reprezentacije na Euru odmah počeli zagrijavati za klupska uzbuđenja.

Jedan okršaj već podiže prašinu, a nije još ni počeo: onaj između Joséa Mourinha i Pepa Guardiole. Dva vrhunska taktičara, iza kojih su ukupno 43 trofeja, imaju sočnu povijest. Antagonizam je počeo 2009. u Ligi prvaka,

kada je Guardiola bio u Barceloni, a Mourinho u Interu, a razbuktao se nakon Portugalčeva dolaska na klupu Reala. Ukupno su odradili 16 međusobnih dvoboja na terenu (omjer 7-6-3 u korist Pepa) i još mali milijun okršaja izvan terena.

Zajedno su surađivali u Barceloni dok je Guardiola još bio igrač, a Mourinho pomoćni

trener. Iza njih je 11 El clásica, iz kojih je „The Special One“ odnio samo dvije pobjede. Začinjavali su ih *trash talkom*, optužbama za sudačke pogurane i dinamitnim press konferencijama koje su nerijetko prštale niskim udarcima. Na jednoj od njih u proljeće 2011., uoči polufinala Lige prvaka, Guardiola je otpustio sve kočnice:

Najuspješniji klubovi po broju naslova

1. Man. United	20 (13)
2. Liverpool	18 (0)
3. Arsenal	13 (3)
4. Everton	9 (0)
5. Aston Villa	7 (0)
6. Sunderland	6 (0)
7. Chelsea	5 (4)
8. Man. City	4 (2)
8. Newcastle	4 (0)
8. Sheffield Wednesday	4 (0)

... U zagradi je broj naslova nakon uvođenja Premier lige (od 1992.). Od tada, pa do prošle sezone, prvaci su još bili jedino Blackburn Rovers (1994./95.) i Leicester City (2015./16.)

– U ovoj sobi, Mourinho je „puto jefe“, „puto amo“ („jebeni šef, jebeni kralj“). I zbog toga se ni trenutka ne želim s njime u tome natjecati.

NIJE SE DRŽAO RIJEČI, jer s Mourinhom se jednostavno moralo ulaziti u verbalne ratove.

– Dosad smo imali malu grupu trenera koja ne priča o sucima i veću grupu koja priča o njima. Sada imamo i treću grupu u kojoj je samo jedan čovjek. On se zove Pep Guardiola i kritizira suce kada donose dobre odluke – rekao je Mourinho nakon pobjede u finalu Kupa kralja.

Guardiola bi najčešće uzvraćao zaobilazno, preko svojih igrača. Gerard Piqué je jednom prilikom ustvrdio da „Mourinho uništava španjolski nogomet“, a Andrés Iniesta ponavljao njegove riječi: „Donio je ovaj ligi više štete nego koristi“.

Sada će biti u istom gradu, udaljeni četiri kilometra zračne linije. Dva pola, plus i minus, suprotnosti koje se magnetski privlače. Ne treba sumnjati da će prva dvojbeni sudačka odluka u korist Cityja ili Uniteda imati reakciju u press sobi. Prvom derbiju svjedočit ćemo već 10. rujna, kada „građani“ stižu na Old Trafford.

MANÉ

Vrući prijelazni rok

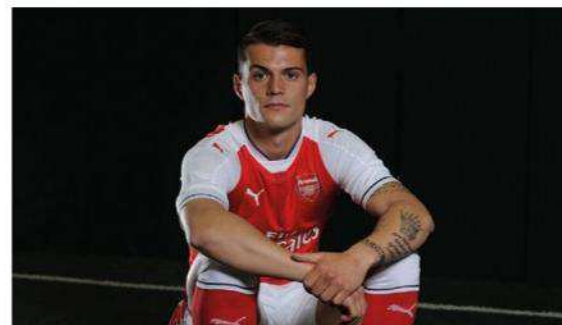
Tek što se otvorio ljetni prijelazni rok, klubovi Premier lige krenuli su bjesomučno šopingirati. Samo u prvom danu, u petak, 1. srpnja, kada su se službeno zaključili ranije dogovoreni transferi, potrošeno je 266 milijuna eura. Istovremeno, u prva 24 sata zarada je iznosila 147 milijuna eura. Pri kraju srpnja u kategoriji rashodi pisalo je već 600 milijuna eura. Najviše je potrošio Liverpool – za 41 milijun

eura doveli su lijevo krilo Southamptona **Sadija Manéa**. Newcastleov tamnoputi veznjak **Georginio Wijnaldum** koštao ih je 27,5 milijuna eura, Mainzov vratar **Loris Karius** šest milijuna, a Augsburgov stoper **Ragnar Klavan** pet milijuna. Kad se podvuče crta – 80 milijuna eura, a iz Schalkea bez odštete stigao je **Joel Matip**. U stopu ih prate Manchester City (**Gündogan** za 27 milijuna te **Nolito** za 18 milijuna) i Arsenal (**Granit**

Xhaka za 45 milijuna), iako je najzvučniji posao odradio Manchester United. Spektakularni dolazak **Zlatana Ibrahimovića** iz PSG-a (bez odštete), za kojega je José Mourinho ustvrdio da mu „ne treba nikakvo predstavljanje“, bila je samo efektna najava sljedećih akvizicija. United se odmah na početku prijelaznog roka pojačao i u obrani, Villarrealu su platili 38 milijuna eura za stopera **Erica Baillyja**.

IBRAHIMOVIĆ

XHAKA

NOLITO

GÜNDOGAN

Pred Mourinhom je imperativ vraćanja „crvenih vragova” na trofejne staze, s kojih je klub skrenuo nakon odlaska Sir Alexa Fergusona. Louis van Gaal ostavio je navijače frustriranim, a ni osvajanje FA kupa nije moglo nadomjestiti loše rezultate na drugim frontima. Novi trener odmah se bacio na posao. Doveo je Zlatana Ibrahimovića, Henriha Mhitarjana i Erica Baillyja i najavio lov na titulu.

Guardiola je dugo koketirao sa Cityjem i odbijao potvrditi da diže sidro u Bayernu. Ipak, godišnjoj plaći od nevjerojatnih 25 milijuna eura, što je više od bilo kojeg igrača Premier lige, nije mogao odoljeti. Šeik Mansour spreman je potrošiti bogatstvo kako bi klub konačno napravio europski iskorak i osvojio treći naslov u šest godina. Guardiola je otvorio mandat dovođenjem Gündogana i Nolita, a već tjednima se spominju Suárez, Kroos, Stones, Aubameyang....

NAVIJAČI ARSENALA u prošloj su sezoni nakratko vidjeli oazu u pustinji trofeja i potom se suočili s već poznatom spoznajom o fatamorgani. „Topnici” su zasjele na vrh nakon Nove godine, no loša rezultatska serija opet ih je udaljila od titule. Na kraju

Prvom derbiju Cityja i Uniteda svjedočit ćemo već 10. rujna, kada „građani” stižu na Old Trafford

su završili drugi, zahvaljujući teškom porazu Tottenhamu od Newcastlea u zadnjem kolu. Arsène Wenger ostaje u sedlu 21. sezonu zaredom. Njegova misija u Londonu još nije gotova, iako se teško oteti dojmu da je propustio šansu koja mu se više neće ukazati.

S velikim se ambicijama jesen čeka u Chelseaju. Guus Hiddink ustupio je kormilo Antoniju Conte, kojemu će ovo biti prvi posao u inozemstvu. Strateg iz Leccea želi dokazati da nije zakržljao u klupskom nogometu, u kojem je imao dvogodišnju stanku. S Juventusom je osvojio tri uzastopna naslova, a s Italijom na Euru nesretno ispao u četvrtfinalu. Prvi potez bio mu je otpuštanje islužanih napadača Falca i Pata te dovođenje francuskog veznjaka N'Goloa Kantéa (25) i belgijskog golgetera Michyja Batshuayija (22). Početak je to velikog provjetravanja na Stamford Bridgeu,

koje bi „bluese” trebalo učiniti legitimnim pretendentima na naslov.

I Liverpoolov menadžer Jürgen Klopp ima puno otvorenih pitanja – od jačanja veznog reda s kojim u debitantskoj sezoni nije bio zadovoljan, preko uvođenja u momčad senegalskog brzanca Sadija Manéa, do nastavka afirmacije mladih talenata kao što su Brannagan, Ojo, Ibe...

West Ham preseljenjem na Olimpijski stadion zatvara jedno poglavlje klupske povijesti i s nestrpljenjem očekujemo kakav će učinak Slaven Bilić imati na novoj adresi. Prijelazni rok uvelike će odrediti hoće li „čekičari” opet biti noćna mora za velikane i ozbiljan lovac na Ligu prvaka. U njemu se moraju boriti da zadrže Dimitrija Payeta, koji je na Euru potvrdio da je igrač od formata.

Sjajna sezona Tottenhamu ostala je u sjeni pothvata „lisica”, a sada ih, kao i aktualne prvake, čeka puno teži posao jer će paralelno voditi bitku na dvije fronte, domaćoj i europskoj. Kvintet Dier, Rose, Walker, Alli i Kane razočarao je na Europskom prvenstvu, ali jednom kada „spursi” uskoče na pobjednički kolosijek, kao prošle sezone, postat će ozbiljni izazivači velikanima.

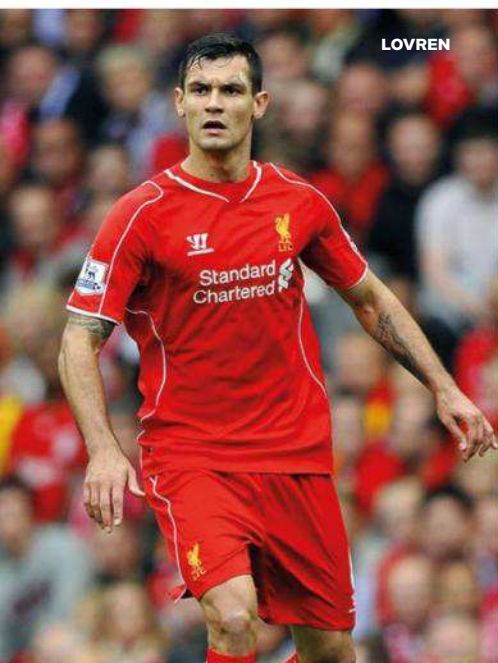
Konoba Mlin
BOL / OTOK BRAČ

KONOBA MLIN
Ante Starčevića 11
21 420 BOL (OTOK BRAČ)
www.konobamlin.com

Hrvati u Premier ligi: **Jelavić zabio najviše, Kramarić jedini prvak**

Odlaskom Nikice Jelavića iz West Hama u veljači ove godine, **Dejan Lovren** ostao je jedini hrvatski nogometaš u Premier ligi. Branič Liverpoola, koji je (privremeno?) izbačen iz reprezentacije zbog neposlušnosti, od jeseni će odrađivati treću sezonu na Otoku, iako nije isključeno da će mu se u ljetnom prijelaznom roku pridružiti netko od najtraženijih Hrvata, možda primjerice Perišić.

Kolonija sadašnjih i bivših reprezentativaca koji su u nekom trenutku svoje karijere kruh zarađivali u Engleskoj već je impresivna. Od aktualnih „vatrenih“, tamo su bili **Vedran Ćorluka** (Manchester City, Tottenham), **Luka Modrić** (Tottenham), **Nikola Kalinić** (Blackburn) i **Andrej Kramarić** (Leicester), a od onih koji su nedavno umirovali nacionalni dres **Stipe Pletikosa** (Tottenham, posudba) i **Eduardo** (Arsenal).

Najdublji golgeterski trag u Premiershipu ostavio je **Nikica Jelavić**, koji je u kineski Bei-

jing Rhene otišao nakon što je u pet sezona, u dresovima Evertona, Hulla i West Hama, zabio 30 golova. Time je na vječnoj ljestvici srušio **Alena Bokšića**, koji je između 2000. i 2003. u dresu Middlesbrougha postigao 22 pogotka. Prema nekim izvorima, Bokšić je nakon potpisivanja ugovora u kolovozu 2000. bio najplaćeniji stranac u Engleskoj.

Od članova brončane generacije iz Francuske, čari otočkog nogometa osjetili su i predsjednik HNS-a **Davor Šuker** (ukupno 14 golova za Arsenal i West Ham), bivši izbornici **Slaven Bilić** (West Ham, Everton) i **Igor Štimac** (Derby County, West Ham) te **Aljoša Asanović** (Derby County), **Silvio Marić** (Newcastle) i **Mario Stanić** (Chelsea).

Bilić nije odolio zovu Premier lige, vratio se u West Ham i prošle sezone postao hit-trener. Koliko ga cijene, dovoljno govori činjenica da je nakon ostavke Roya Hodgsona bio među kandidatima za

izborničku klupu Engleske.

Robert Prosinečki igrao je za Portsmouth u drugoj ligi, dok je **Robert Jarni** u ljeti 1998. već bio potpisao ugovor s Coventryjem, tada premierligašem. Ipak, Real Madrid preotao ga je „nebeskoplavima“ prije nego je stigao upisati nastup...

Lista tu ne prestaje, dio svojih odiseja u Premier ligi su s većim ili manjim uspjehom odradili i **Bišćan**, **Petrić**, **Klasnić**, **Živković**, **Jerkan** i **Mornar**, a **Boško Balaban** je, podsjetimo, svojevremeno proglašen jednim od 10 najgorih pojačanja u povijesti Premiershipa te najgorim u Aston Villi.

Od svih je navedenih, zanimljivo, samo Andrej Kramarić postao prvak Engleske, i to nakon što je već otišao iz Leicestera u Hoffenheim. Njegov doprinos, ma koliko bio simboličan (22 minute u dvije utakmice), u klubu nisu zaboravili. Pozvali su ga na šampionsku proslavu i uručili mu medalju!

Posljednjih godina Nada se uspješno bavi slikarstvom, njeni radovi pojavili su se na naslovnicama uglednih art časopisa, a i sama izdaje vodič za ljubitelje umjetnosti i kolekcionare – **Artcover**

Nada Mirat sedmi put među nama

U hrvatskom Playboyu prvi put se pojavila prije petnaest godina. Rođena Trogiranka Nada Mirat, sada **Nadaleena Mirat Brettmann**, živi u Denveru i uživa u svojoj velikoj strasti – umjetnosti

PIŠE **IVICA PROFACA**

SNIMIO **PETER BARATTI** STYLING **RUTH ORANTES**

K

ad se prvi put pojavila u hrvatskom izdanju Playboya 2001., bila je „djevojka s velikim ambicijama”. Tri godine kasnije drugi smo put pisali o njoj i slikali je, a tada je snimala film, iza sebe imala napisanu knjigu i živjela je u palači vrijednoj milijune dolara. Prije točno šest godina ponovno se put našla na stranicama našeg magazina, i u 42. godini bila sretno udana za svog petog muža, Craiga Brettmana.

Riječ je o Nadi Mirat, rođenoj Trogiranki koja je u SAD-u našla svoju obećanu zemlju. Evo je sada i ukupno sedmi put u Playboyu, ovoga puta pod novim imenom – Nadaleena Nada Brettmann.

– Playboy jest i uvijek će biti u mom srcu, jer mi je skroz promijenio život, naravno na bolje. Vrlo mi je važno da sam blizu mojih fans i toliko bliža svaki put kada sam u novom broju. Također, u Americi je velika čast biti na stranicama Playboya, to mnogo pomaže mojoj umjetničkoj karijeri – kaže Nadaleena, pokušavajući svojim simpatičnim iskrivljenim hrvatskim objasniti koliko joj znači pojavljivanje u našem časopisu.

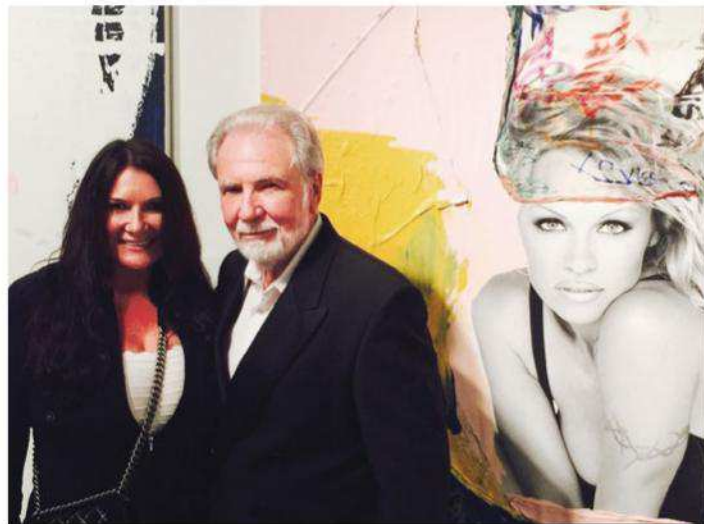
A na njezinu karijeru u Playboyu ponosni su i u njezinoj obitelji:

– Ipak je to Playboy, časopis u kojem su izašle sve važnije hollywoodske glumice. Biti na naslovnici ili na stranicama Playboya je iznimna čast, i moja obitelj je svjesna toga.

Te 2010., kad je posljednji put gostovala na našim stranicama, pričala je kako joj je prvo slikanje za Playboy iz 2001. promijenilo život. Nadaleena, ili Nada, i danas izgleda senzacionalno.

Nada i Stephen Wayda, fotograf koji je snimio najviše Playboy naslovnica – zajedno su osvojili *Lifetime achievement awards and inventors of the year* radom na projektu „Rags to Riches”

NADALEENA MIRAT BRETTMANN/STEPHEN WAYDA
COLLABORATION

– Hvala vam na komplimentu, ali nema tu neke velike tajne. Samo jako stroga dobra ishrana, bez masnoća i s dosta povrća i nemasnog mesa, peradi, ribe, te sat-dva vježbe pet puta tjedno. U početku nije lako, ali lako se navikneš kad se zbog takvog režima počneš osjećati dobro.

Životna priča Nade Mirat je poznata vjernim čitateljima hrvatskog Playboya. Rođena je u Trogiru, a u SAD-u se našla kad su joj se roditelji krajem sedamdesetih preselili u Daly City kod San Francisca i tamo otvorili restoran da bi se nastavili baviti poslom koji su radili u domovini. U vrijeme prvog foto-sessiona za Playboy iza sebe imala je tri braka puna prevara, pa i zlostavljanja, i upravo joj je bila izašla knjiga "Art of Exotic Dancing", u kojoj je govorila o svojim iskustvima na pozornicama noćnih klubova u jednom od američkih kockarskih centara, Renou.

Naslovnica hrvatskog Playboya iz siječnja 2001. godine kada se Nada prvi put pojavila na stranicama našeg magazina

Kad se zanosna Nada pojavila na stranicama Playboya dobila je neočekivani poklon – milijunaš Thomas Potter poklonio joj je šest milijuna dolara kako bi joj pomogao da preokrene svoj ne baš ružičasti život. Njihov odnos nikad nije otišao dalje od prijateljskog, a Nada je Potteru bila pri ruci dok se liječio od teške bolesti.

Kad se zanosna Nada pojavila na stranici Playboya dobila je neočekivani poklon – milijunaš Thomas Potter poklonio joj je šest milijuna dolara kako bi joj pomogao da preokrene svoj ne baš ružičasti život.

– Koliko god novca daruješ, vrati ti se deseterostruko – govorio je Potter u to vrijeme.

Njihov odnos nikad nije otišao dalje od prijateljskog, a Nada je Potteru bila pri ruci dok se liječio od teške bolesti. Financijska injekcija, pak, doista je donijela preokret u Nadinom životu – kupila je veliko imanje u Renou, postala je uspješna poslovna žena, u čemu je nije spriječio ni još jedan bolni razvod. Bavila se nekretninama, posebno nakon što se i peti put udala, za današnjeg supruga Craiga Brettmana. Pokrenula je i društvenu mrežu Millionaires Connect, koja i danas radi kao pomoć uspješnicima i bogatima u potrazi za ljubavnom vezom. Snimala je i *reality show* Beverly Hillarious, da bi se onda preselila u sadašnji dom u Denveru, i otvorila salon za ljepotu.

Danas i dalje uživa u bračnoj sreći s istim suprugom, žive u Denveru, sasvim blizu

jetseterskom zimovalištu Aspenu. Ima petogodišnjeg sina, a uskoro bi trebala i drugi put postati mama. I dalje izgleda jako, jako dobro, a cvjeta joj i karijera. Sada se potpisuje kao Nadaleena Mirat Brettmann, i s obzirom na podrijetlo nije teško pogoditi podrijetlo novog imena:

– Naravno, ja sam Oliverova Nadalina! To sam totalno ja! – kaže nam Trogiranka iz Colorada.

Nakon cijelog niza poslova i zanimacija, i kratke poslovne pauze zbog roditeljskih obveza, od 2012. i svoje prve izložbe, središnje mjesto u Nadaleeninom životu – uz obitelj – zauzima umjetnost. U posljednjih nekoliko godina svojim je slikarskim radovima zavrjedila samostalne izložbe u New Yorku, Denveru i drugim američkim velegradovima. Najviše je pažnje izazvala takozvanim „speed paintingom“, ali i oslikavanjem odjeće, dobivši i nekoliko nagrada. Također, njezini apstraktni radovi (mogu se vidjeti na njezinoj web stranici <http://nadaleena-miratbrettmann.squarespace.com/>) pojavili su se na naslovnicama časopisa poput Art New England i Aspen Gallery

Nada je upoznala i osnivača Playboya Hugh Hefnera

U svibnju 2004. Nada je ugostila tadašnjeg novinara Playboya Vladimira Milinovića i pokazala mu svoj luksuzni ranč u Nevadi

Sa suprugom
Craigom
Brettmannom u
njihovoj Shelby Cobri

U svom Artcoveru
Nada je predstavila
slike dugogodišnjeg
Playboyevog
tehničkog urednika,
jednog od pionira
digitalne obrade
fotografije u
Hrvatskoj – Lea
Rostohara

Guide, a Tate Publishing izdao je i monografiju s njezinim radovima. U nedavnom intervjuu za časopis Blouin Artinfo otkrila je da svu inspiraciju i motive za svoje slike nalazi u vlastitim snovima.

Uz sve to, izdaje i časopis Artcover, koji izlazi dvaput godišnje kao svojevrsni vodič za ljubitelje umjetnosti i kolekcionare. U njemu izlaze prikazi najboljih američkih muzeja, galerija, umjetnika, a ponajprije se bavi tržištem umjetnina. Uostalom, i sama je kolekcionarka umjetničkih djela, ali i skupocjenih modnih artikala poput torbi Hermes Birkin i Louis Vuitton.

– Artcover Magazine je postao jak u svom segmentu, i dobro se prodaje. Među autorima su brojna ugledna kritičarska imena poput Donalda Kuspita, među autorima je i pisac i fotograf Stephen Wayda koji je za Playboy snimio više naslovnica nego ijedan drugi fotograf, a iskustvo u Playboyevim posebnim izdanjima ima i naš suradnik Peter Baratti. Kao što vidite, Playboy me prati cijeli život i spaja s izvanrednim talentima – veselo će Nadaleena

Supružnici
Brettmann
s Jeffom
Barryjem, slavnim
glazbenim
producentom
i Peterom
Barattijem,
legendarnim
fotografom s
kojim surađuje na
Artcoveru

Premda je relativno kasno ušla u svijet profesionalne umjetnosti, otkriva nam da zapravo cijeli život crta i slika, ali nikad nikome nije pokazivala svoje radove jer ih je smatrala preintimnim.

– Sve se promijenilo 2012., kad me posjetila urednica časopisa Luxe Interior and Design, vidjela neke moje radove i molila me da ih objavi. Od tada se sve promijenilo – nagradama, izložbama, monografijom... Umjetnost mi je u duši, i to se nikada neće promijeniti. U kolovozu, moj galerist iz New Yorka Walter Wickiser izložit će u Aspeni moju novu kolekciju Rags to Riches. Sigurna sam da će izazvati veliku pažnju. Spremam i izložbu u Parizu, a kuća Adrien/Kavachnina Contemporary predstaviti će me i u Miamiju – najavljuje Nadaleena.

Očito, nema namjere posustati, unatoč tome što će uskoro drugi put postati mama. I dalje se naime bavi i nekretninama, premda je najveći dio vremena ipak posvećen obitelji.

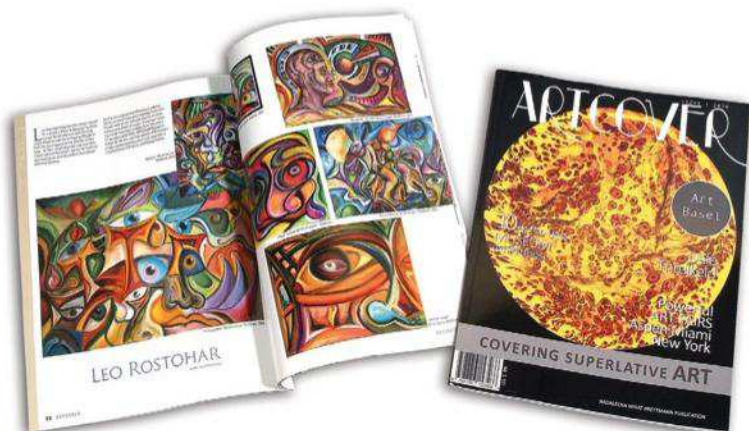
– Ne mogu biti sretnija. Sada mi je cilj da jednostavno uživam sa svojom obitelji, i da dnevno bar sat-dva provedem u svom ateljeu. Moram vam reći i da sam u svom sinu Brodyju Kaji otkrila umjetnički talent. Tko zna, možda jednoga dana budemo imali zajedničku izložbu...

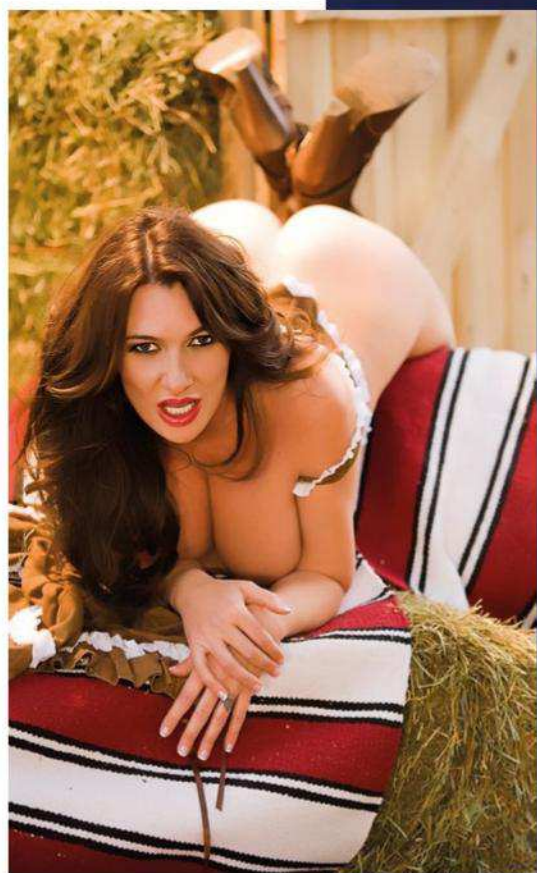
Sinovićevo ime još je jedan dokaz povezanosti Nadaleene s rodnim Trogirom. Naime, Kaja je staro trogirsko ime. Očito, veze s rodnim krajem jače su od razdaljine koja je dijeli od Dalmacije.

Nažalost, ove godine će morati preskočiti ljetovanje u tom biseru srednjovjekovne arhitekture s UNESCO-vog popisa svjetske baštine.

– Kako sam trudna ne mogu putovati, ali sigurno dolazim sljedeće ljeto sa cijelom obitelji, uključujući i kćer koja će tada imati šest mjeseci – najavljuje nam.

U prosincu
2010., gotovo
10 godina
nakon prvog
pojavljivanja,
Nada se
ponovno slikala
za hrvatski
Playboy

PIVO NA VELIKOM PLATNU

Kultna „Fantastična petorka” („Beerfest”), za mnoge najveći film o pivu svih vremena (lijevo)

Na popisu „pivskih” filmova, „Barfly” (1987.) je znatno ozbiljniji od ostalih – Mickey Rourke sjajno utjelovljuje lik Henryja Chinaskija, svojevrsan autoportret Charlesa Bukowskog, prema čijem je djelu film nastao. Glavnu žensku ulogu u filmu glumi Faye Dunaway... (dolje)

Volite li kulturu piva, nema sumnje da ćete uživati i u filmovima koji su posvećeni pivu ili ga slave barem jednim njegovim dijelom. Za vas smo probrali one najpoznatije filmove i scene

PIŠE **TOMO WILL**

Udoba kad sam snimao „Superbad”, svi su moji prijatelji bili na koledžu. Pili smo pivo, gledali filmove i jeli pizzu. Nisam išao u fine restorane ili bilo što tome slično, nego sam uživao u životu pripadnika koledž-bratstva. No, došlo je vrijeme kada bi čovjek trebao odrasti, voditi zdrav život i biti odgovoran. Jer, ne možete vječno živjeti kao dijete... – izjavio je jednom prigodom glumac Jonah Hill, koji u spomenutom filmu, u kome pivo igra važnu ulogu, glumi lik tinejdžera Setha.

Bez obzira slagali se s Jonahom ili ste radije ostali „vječno mladi” i priklonili se krilatici koja kaže da „nema lošeg piva, nego da samo neka imaju bolji okus od drugih”, zacijelo nećete imati ništa protiv gledanja kakvog filma koji upravo pivo stavlja u središte radnje.

U svakom slučaju, za pivoljupce nema većeg poriva za ispijanje ledenog piva od onog kad gledate kako u njemu uživaju drugi. Za njih, bez obzira koje temperature bile, pivo uvijek dobro dođe. Dakle, volite li kulturu piva, nema sumnje da ćete uživati i u filmovima koji su posvećeni pivu ili ga slave barem jednim njegovim dijelom.

Radnje nekih od tih „pivskih klasika” čak se odvijaju i u pivovarama, u nekima pivo igra važnu ulogu, a mnogi sadrže upečatljive scene njegova ispijanja. To što je većina njih, barem iz pozicije filmskih kritičara,

zapravo grozne kvalitete, manje je važno, barem za ljubitelja piva.

Ako ste mislili da je slavljenje pivske kulture u filmovima stvar novijeg datuma, prevarili ste se. Naime, to osvježavajuće pjenušavo piće svoje je mjesto na celuloidnoj traci zauzelo još prije gotovo devet desetljeća. Pa, krenimo redom...

Najstariji film koji se ozbiljno bavi pivom jest klasik filmske umjetnosti, „**Državni neprijatelj**” (The Public Enemy, 1931.) s Jamesom Cagneyem u glavnoj ulozi lika pro-paliteta koji se uzdiže hijerarhijskom ljestvicom čikaškog podzemlja. Priča se temelji na nikad objavljenom knjizi „Beer & Blood”, koju je navodno tijekom godina prohibicije napisala skupina uličnih nasilnika i zapravo sažima sadržaj filmova o pivu iz ranije ere.

Posebno plodna za pivo bila je filmska 1933., koja je iznjedrila čak četiri zanimljiva naslova na tu temu. Kratki film „**Rhapsody in Brew**”, koji naslovom parafrizira čuveni Gerschwinov mjuzikl iz 1927., demonstrira nevjerojatan raspon glazbe koja se može izvesti na pivskoj boci. Radi se o paradi američkog filmskog i televizijskog producenta, režisera i glumca, Hala Roacha, najpoznatijeg kao producenta komičnog serijala o Stanliju i Oliju.

„**Beer Parade**” je, pak, crtani film koji se prikazivao u kinima kao predigra, dok je „**What! No Beer?**” film komičara Bustera Keatona (istini za volju, ne jedan od njegovih boljih) u

kojem dovitljivi brijač uspijeva navoriti svoga tupavog prijatelja da ulože novac u kupnju propale pivovare. Dvojac se, ponajviše zahvaljujući ukidanju prohibicije, doista obogatili, ali i privuče pozornost lokalnih gangstera i policije.

Posljednji „pivski” film iz te godine je **„The Fatal Glass of Beer”**, koji tu spominjemo samo zbog naslova i stoga što se radi o djelu W.C. Fieldsa, komičara, glumca i pisca te, prije svega, simpatičnog mizantropa, „cugera” i velikog ljubitelja piva (cijeli film se može pogledati na You Tubeu).

Čuveni američki komičarski trio, The Three Stooges, zvijezda je kratkog filma **„Three Little Beers”** (1935.), u kojem trojka igra nespo-sobne dostavljače zaposlene u pivovari. Kad dočuju da pivovara organizira turnir u golfu, ušuljaju se na golf igralište da bi vježbali, ali samo smetaju drugim igračima i unište travnjak. Primorani su pobjeći u kamionu za dostavu piva, pa slijedi urnebes s bačvama i proljevanjem piva niz strmi brežuljak...

Nakon dulje stanke, filmovi u kojima pivo igra manju ili veću ulogu ponovo se sramežljivo počinju pojavljivati 70-ih. Prvi od njih, **„Joe Kidd”** (1972.) s Clintom Eastwoodom u glavnoj ulozi priča priču o Joe Kiddu, bivšem lovcu na nagrade raspisane za odbjeglih kriminalcima, koji odluči pomoći bogatome veleposjedniku u traganju za vođom meksičkih pobunjenika Luisom Chamom. Kidd je veliki ljubitelj piva i često ga pije u filmu. Najpoznatija scena svakako je ona u kojoj s vrata saloona, s puškom u jednoj i kriglom piva u drugoj ruci, promatra Chamu kako napušta grad.

Ovaj popis nikako ne može izbjeći niti kulturni „pivski” film **„Smokey i Bandit”** (Smokey and the Bandit, 1977.) u kome Bandita (Burt Reynolds) angažiraju da preko granice oblasti preveze kamion pun piva, dok ga proganja uporni šerif. Pivo (točnije robna marka Coors) igra glavnu ulogu u priči, Reynolds je na vrhuncu slave, a Sally Field (buduća oskarovka) još mlada.

Isto desetljeće donijelo je i **„Zvjerinjak”** (Animal House, 1978.), film čija se radnja zbiva 1963., a u kome dekan Vernon Wormer s koledža

Faber želi izbaciti čitavo bratstvo Delta Tau Chi, raskalašene zloglasne partijanere (među njima su i mladi Kevin Bacon i John Belushi), koji mu se, naravno, suprotstave. Film se nalazi na svim top-10 listama „pivskih” filmova zahvaljujući bezbrojnim citatima na temu piva. Na koncu, niti jedna društvena skupina ne može konkurirati bratstvima s koledža, barem kad je konzumacija piva u pitanju...

Filmove o pivu iz 80-ih predvodi **„Take This Job and Shove It”** (1981.) u kome tvrtka Alison Group kupi četiri pivovare u stečaju. Mladi menadžer Frank Macklin poslan je dovesti jednu od njih u red. Pivovara se nalazi u njegovu rodnom gradu, a u njoj su zaposleni mnogi iz njegova nekadašnjeg društva, koji baš nisu sretni da im je on novi šef. Frank uspijeva toliko podići profit

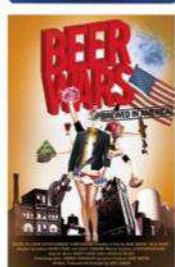
„Drinking Buddies” (2013.) govori o Lukeu i Kate, dvoje radnika u pivovari, no film, pričajući romantičnu priču, zapravo portretira svijet mikropivovara...

pivovare, da je tvrtka odlučila preprodati nesposobnom tekšaškom milijunašu. U filmu igra i country zvijezda Johnny Paycheck, koji je napisao pjesmu na kojoj se temelji radnja.

Mnoge liste filmova o pivu predvodi kanadski **„Strange Brew”** (1983.), ponajviše jer je, barem za nezahitjelnog gledatelja, poprilično smiješan i zato što se radnja događa u pivovari. Zaplet počinje kad dvojica „luzera”, Bob i Doug MacKenzie, dobiju posao u pivovari Elsinore, pomažući kćeri upravo preminulog vlasnika. No, ubrzo shvaćaju da stvari u njoj nisu baš dobre i sukobljavaju se s glavnim pivarom i dvije gadne hokejske momčadi. Naravno, film je lako odbaciti kao blesav, ali ima nekog šarma (neki glavne likove čak uspoređuju sa Shakespeareovim Rosencrantzom i Guildensternom iz „Hamleta”).

Film **„Beer”** (1985.) priča priču o jednoj oglašivačkoj agenciji, koja u nastojanju da zadrži propadajuću pivovaru kao klijenta, smišlja mačističku kampanju koja se temelji na tri bezveznjaka koji slučajno spriječe pljačku bara.

Kad se govori o alkoholu, teško je ne spomenuti Charlesa Bukowskog. Sjajni pisac koji je bio veliki ljubitelj piva i ispijao ga u većim količinama, inspirirao je mnoge filmaše. Za ovaj popis „pivskih” filmova, iako je možda znatno ozbiljniji od ostalih, najprimjereniji je **„Barfly”** (1987.), jer Mickey Rourke sjajno utjelovljuje lik Henryja Chinaskija (svojevrsan

GLASOVIMA DO TOP-10

Jedna američka internetska stranica posvećena pivu organizirala je glasovanje za listu najboljih filmova na temu piva svih vremena. Evo dobivena poretka prema mišljenju „pivo-ljubne” javnosti:

1. Fantastična petorka (Beerfest)
2. Beer Wars
3. Strange Brew
4. The Beer Hunter
5. Dani slave (Old School)
6. Zvjerinjak (Animal House)
7. American Beer
8. Superbad
9. Beer
10. Beer League

Svi ljubitelji piva složiti će se da ima nešto čarobno u načinu na koji Quentin Tarantino u „Odbjeglom Djangu” prikazuje lik dr. Kinga Schultza kako ekspertno toči pivo na šanku

autoportret Bukowskog, prema čijem je djelu film nastao).

Sasvim je drukčiji „**Young Einstein**” (1988.), australski film-farsa u kojem sin tasmanškog uzgajivača jabuka uspijeva otkriti tajnu cijepanja atoma piva, da bi u njega ponovo vratio mjehuriće. Kad mladi Albert otputuje u Sydney patentirati svoj „izum”, susreće Marie Curie, kao i nekoliko beskrupuloznih tipova koji nastoje iskoristiti njegov naivni genij i izum. Da bi sve bilo još zanimljivije, Albert usput izumi i rock'n'roll...

Ako su 90-e bile potpuno neplodne što se tiče filmova na temu piva, iskazalo se novo tisućljeće. Kada bi postojala lista najčudnijih „pivskih” filmova, na njezinu bi vrhu zasigurno stajao američki film „**The Saddest Music in the World**” (2003.). Radnja tog (uvjetno rečeno) mjuzikla smještena je u Winnipegu, u doba Velike krize, a glavna junakinja je pivska magnatica (vlasnica lokalne marke piva Port-Huntley) koja organizira natječaj za najtužniju glazbu na svijetu. Da bi sve bilo još bizarnije, radi se o jedinome filmu u kojem se pojavljuju proteze nogu ispunjene pivom (prikazane su i na plakatu za film).

Iz iste godine je i film „**Dani slave**” (Old School), još jedan o bratstvu s koledža, u kojem je lik znakovitog nadimka „Frank the Tank” dobrim dijelom zaslužan za uspon tog klasika u pivski top-10. „Jednom kad dotakne tvoje usne, to je predivan osjećaj!” – glasi jedna od brojnih Frankovih sentenci, s kojima će se složiti svaki ljubitelj dobrog piva.

Film „**American Beer**” (2004.) dovoljno je opisati jednom

POZNATE PIVSKE FILMSKE SCENE

O upečatljivosti „pivskih” filmova svjedoči i sedam najpoznatijih scena iz ostvarenja tog stilskog usmjerenja (poredani obrnutim redoslijedom).

7. NOĆ GLUPIH MRTVACA (SHAUN OF THE DEAD, 2004.)

U ovoj britanskoj zombi-komediji, Shaun je 29-godišnji trgovac bez budućnosti, kojeg napusti djevojka Liz, zbog čega sa svojim najboljim prijateljem Edom u pabu utapa tugu. Narednog jutra, grad preplavljuje apokalipsa zombija, ali ju Shaun isprva ne zamjećuje zbog mamurluka. No, on i Ed u televizijskim vijestima doznaju o krizi i zatvaraju se u kuću. Ubijaju tri zombija te kuju nekoliko verzija plana kako spasiti Shaunovu majku i Liz. Niti jedan se ne čini dobar, dok napokon ne zaključuje da je, nakon spašavanja dvije žene, najbolje pričekati da kriza prođe, i to zabarikadirani u lokalnom pubu – naravno, uz pivo.

You Tube: Shaun of the Dead – The Plan

6. ISKUPLJENJE U SHAWSHANKU (THE SHAWSHANK REDEMPTION, 1994.)

Ponekad pivo na filmu može imati i emotivnu ulogu. Bankar Andy Dufresne osuđen je na dvije doživotne robije za ubojstvo supruge i njezina ljubavnika. U sceni o kojoj je riječ Andy dogovara sa zapovjednikom čuvara da za njega besplatno obavi administrativni postupak zahvaljujući kojem bi izbjegao plaćanje poreza na nasljedstvo, u zamjenu za po tri piva po čovjeku njegove radne skupine, koja po velikoj vrućini radi na nanošenju vrelog katrana na krov. Nakon napornog dana, Andyjevi kolege zatvorenici uživaju u ispijanju „ledenog piva češkoga stila” i osjećaju se „kao slobodni ljudi”.

You Tube: The Shawshank Redemption – Ice cold bohemian style beer

5. SIMPSONI – FILM (THE SIMPSONS MOVIE, 2007.)

Scena u kojoj se Homer ostavlja piva, pjevajući biografsku pjesmu o svom prvom gutljaju tog pića, koje je kao maloljetnik, sa 17 godina, kupio uz lažnu osobnu iskaznicu i sjećanje kako je pivo pio slušajući pjesme skupine Queen.

You Tube: Homer Simpson – When I was 17

4. MUNJENI I ZBUNJENI (DAZED AND CONFUSED, 1993.)

U doba srednje škole, ništa nije uzbudljivije od tulumu s mnogo piva, a ništa više razočaravajuće kad tulum propadne prije negoli je i počeo. Naime, u duhovitoj sceni ovog filma dostavljač prerano dovozi burad piva na adresu Kevina Pickforda, čiji se roditelji spremaju na put. Kevinov otac shvaća da se u njegovoj kući te večeri priprema tulum i otkazuje putovanje.

You Tube: Dazed and Confused – kegs of beer

3. KAFIĆ „UZDRAVLJE” (CHEERS, 1982.-1993.)

Budući se radnja ove popularne humoristične serije odvija u baru, pivo je česta tema. U jednoj sceni Norm i Cliff objašnjavaju Diane zašto je u hladne dane dobro piti ledeno pivo

(„radi izjednačavanja vanjske temperature i one tijela”), na što Diane uzvraća pitanjem: „A zašto onda pijete ledeno pivo za vrućih dana?” Odgovor je nedvosmislen – „A što bi drugo s njim radili!”.

You Tube: Cheers – Why you have to drink beer

2. ODBJEGLI DJANGO (DJANGO UNCHAINED, 2012.)

Svi ljubitelji piva složiti će se da ima nešto čarobno u načinu na koji Quentin Tarantino prikazuje lik dr. Kinga Schultza kako ekspertno toči pivo na šanku. Dodamo li svemu da u toj sceni Django prvi put u životu kuša pivo, doživljaj je nezaboravan.

You Tube: Django tasting beer for the first time Django Unchained

1. FANTASTIČNA PETORKA (BEERFEST, 2006.)

Prvi eksplicitni film o ispijanju piva doživljava klimaks u sceni „Das Boot!”, vrhuncu finalnog natjecanja u gutanju piva (ispijanje je preblag izraz).

You Tube: Das Boot! Beerfest

ISKUPLJENJE U SHAWSHANKU

Najstariji film koji se ozbiljnije bavi pivom jest klasik filmske umjetnosti, „Državni neprijatelj“ (The Public Enemy, 1931.) s Jamesom Cagneyem u glavnoj ulozi (gore)

rečenicom: u ljeto 2002., petorica prijatelja u kombiju kreće iz New Yorka na 40-dnevno putovanje Sjedinjenim Državama, tijekom kojega će posjetiti 38 mikropivovara, s namjerom da otkriju sve tajne kraft piva. Radi o putovanju iz snova svakog ljubitelja kraft piva, što je i više negoli dovoljan razlog za pogledati tu mješavinu edukacijskog filma i kome-dije. Film je posveta bujajućoj američkoj sceni kraft piva i naporima te industrije da obrazuje publiku i od industrijskih megapivovara otme što veći dio kolača. Dakle, i više od klasika i filma uopće.

Zatim dolazimo do 2006. i kulturne „Fantastične petorke“ („Beerfest“), za mnoge najvećeg filma o pivu svih vremena, koji predvodi mnoge liste filmova s tom temom i sadržava jednu od legendarnih scena ispijanja piva (vidi oba okvira). Radi se o priči u kojoj braća Jan i Todd Wolfhouse putuju u njemački München da bi, prema tradiciji, prosuli pepeo svoga djeda tijekom Oktoberfesta. No, igrom slučaja, završe na tajnom, stoljećima starom natjecanju u ispijanju piva, Beerfestu, svojevrsnoj verziji pivskog „Kluba boraca“, gdje ih uvrijedi barun Wolfgang von Wolfhausen i drugi članovi ogranka njihove njemačke obitelji izjavom da im je „prabaka bila prostitutka, a djed ukrado stari recept najboljeg njemačkog piva“. Jan i Todd vraćaju se u SAD poniženi i sastavljaju ekipu koja će se vratiti na Beerfest, da bi povratila izgubljenu čast...

Film „Beer League“ (2006.), kako dade naslutiti naslov, spaja pivo i

sport (u ovom slučaju bejzbol) te im dodaje dobre komade, sastavljajući sveto trojstvo svake muškarčine, dok se „Superbad“ (2007.) bavi urnebesnim srednjoškolskim problemima nabave i ispijanja piva malodobnika, što ga po vulgarnosti i opijanju svrstava uz bok klasika te vrste („Zvjerinjak“ i „Dani slave“).

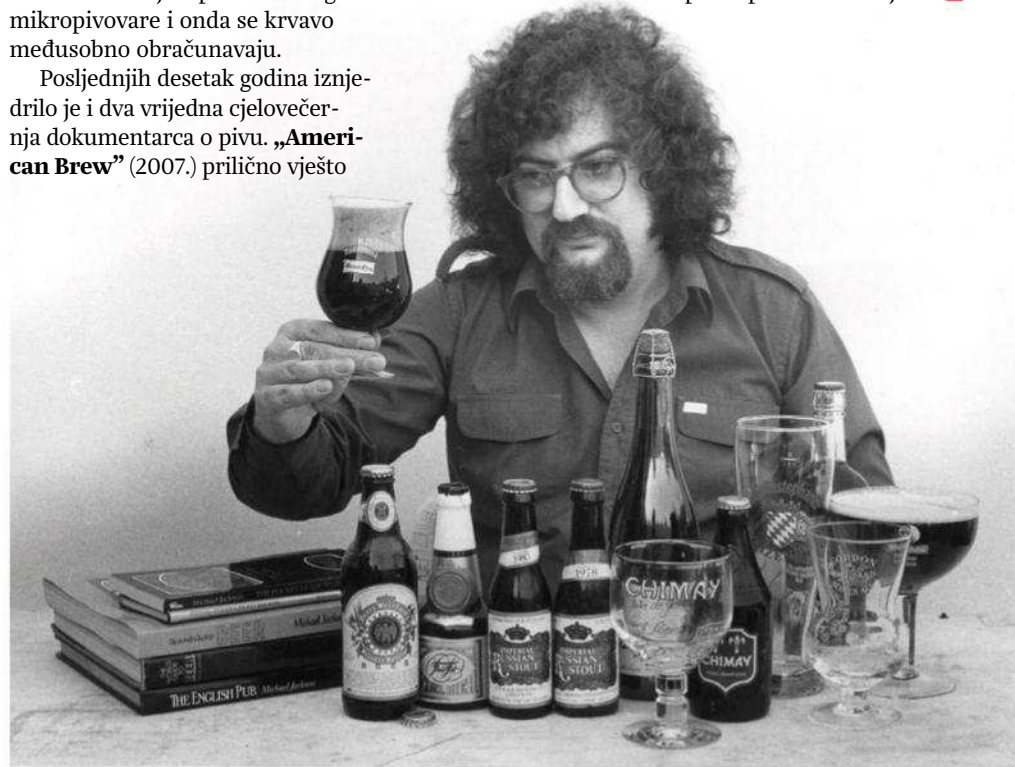
S ozbiljnije strane, „Beer Wars“ (2009.), novovjeka verzija priče o Davidu i Golijatu, uvodi gledatelja u bespoštedni svijet velikog biznisa piva u Americi, u kome se u konkurentskoj borbi ne preže ni od čega. Veliki industrijski proizvođači gaze mikropivovare i onda se krvavo međusobno obračunavaju.

Posljednjih desetak godina iznjedrilo je i dva vrijedna cjelovečernja dokumentarca o pivu. „American Brew“ (2007.) prilično vješto

kombinira kulturu piva i povijest Sjeverne Amerike, dok „The Beer Hunter“ (2013.), čiji naslov aludira na legendarni film Michaela Chimina „Lovac na jelene“ („The Deer Hunter“, 1978.), govori o pokojnom Michaelu Jacksonu, utjecajnom američkom novinaru specijaliziranom za pisanje o pivu i viskiju, čije su se knjige prodale u milijunima primjeraka. Temeljen na njegovu istoimenu TV-serijalu, koji je inspirirao bezbrojne proizvođače i ljubitelje kraft piva te doslovno utemeljio kraft pokret u čitavu svijetu, film je intimni pogled u Jacksonov život, prepun rijetkih snimaka s njegovih putovanja i razgovora s vodećim svjetskim pivskim majstorima i piscima o pivu.

No, da sve ne bude preozbiljno, iste se godine pobrinuo film „Drinking Buddies“ (2013.), koji govori o Lukeu i Kate, dvoje radnika u pivovari, koji večeri provode uz flert i pivo (nezgodno je da su, iako idealni jedno za drugo, oboje u vezi). Film, pričajući romantičnu priču, u stvari portretira svijet mikropivovara. No, zaključak filma je da zamagljenu liniju između „prijateljstva“ i „više od prijateljstva“ zapravo uzrokuje – pivo. Napokon, još je njemački car Wilhelm rekao: „Dajte mi ženu koja voli pivo i pokorit ću svijet“... 🍷

Dokumentarac „The Beer Hunter“ (2013.) govori o pokojnom Michaelu Jacksonu, utjecajnom američkom novinaru specijaliziranom za pisanje o pivu i viskiju (dolje)

PIK mesni hit: čevap + kobasa = ČEBASA

ČEBASA PRUŽA
NOVI I DRUGAČIJI
DOŽIVLJAJ
UŽIVANJA U
HRANI, BILO DA
SE ROŠTILJA
NA VATRI ILI
PRIPREMA
U TAVI

ZA RAZLIKU OD ČEVAPA, kojega prisvajaju sve zemlje Balkana, kod Čebase misterij oko podrijetla ne postoji. Čebasa, meso za čevape u obliku kobasica, spoj je genijalne ideje i izvedbe majstora od zanata iz PIK Vrbovca te originalni adut promocije hrvatskih gurmanskih delicija. Ugledno društvo prepoznatljivih autohtonih proizvoda – pašskog sira, zagorskih štrukli, soparnika i mnogih drugih, upotpunjuje zaslužen i najmlađi mesni član – PIK Čebasa.

Sočno meso, omamljujući miris roštilja, jednostavni, a prirodni začini, sve to ugurano je u oblik kobasice koja osvaja na prvi griz. Servirana u lepinji ili pecivu, s kajmakom, kečapom, senfom ili bez njih – potpuno je svejedno. PIK Čebasa pruža novi i drugačiji doživljaj uživanja u hrani, bilo da se roštilja na vatri ili priprema u tavi.

Kao što turisti kada dođu u Španjolsku ne mogu zaobići *jamon ibérico*, u Italiji pršut iz Parme, bečki odrezak u Beču, tako od sada kada dođu u Hrvatsku moraju isprobati PIK Čebasu. 🇭🇷

RAMONA BERNHARD

Zanosna medicinska sestra iz Münchena ove je godine za odmor izabrala Grčku. No, kako već cijeli svijet bruji o Hrvatskoj kao jednoj od najpoželjnijih destinacija, i Ramona razmišlja da dogodne posjeti neki od naših bisera na obali...

SNIMIO **JEFF FORD**

MISS KOLOVOZA
PLAYBOYEV DJEVOJKA MJESECA

Ramona Bernhard

Ramona Bernhard

9. 8. 1988.

München

91 / 62 / 92

174 cm / 58 kg

VOLI: topljeni sir s tabascom
za doručak

NE VOLI: prazna obećanja

HOBI: vožnja biciklom i
snowboarding

SANJA O: odlasku na
hodočašće u Camino de
Santiago

AMBICIJE: postati playmate
godine, proputovati cijeli
svijet

GDJE ME MOŽETE PRONAĆI:
u klubu „Lady Moon“ u
Stuttgartu ili u minhenskom
„Air Clubu“, na plesnom
podiju

PLAYBOY ŠALU NA STRANU

Pita baka unuka:

- Jel' sinko, kako se zove onaj Nijemac koji nam skriva stvari po kući?
- Alzheimer, bako, Alzheimer...

Dolazi Mujo kod liječnice po nalaze:

- Želiš li prvo dobru ili lošu vijest? – upita ga doktorica.
- Dobru – kaže Mujo.
- Bolest ćemo nazvati po tvom imenu.

Na licitaciji za bojanje broda Queen Mary, posao dobije Mujo & Co. iz Doboja. Dolazi nadzorni organ provjeriti kako je pofarbano, gleda komisija kvalitetu boje, koliko je slojeva i tako dalje..., i s obale se sve čini u redu. Sjednu zatim u čamac da vide drugu stranu broda, a ona uopće nije pofarbana.

- Znate li vi, Mr. Mujo, čitati ugovor?
- Jes vala, umijem.
- Pa što ste onda pofarbali samo jednu stranu?
- A jel' znate vi čitati ugovor – piše lijepo da farbanju broda pristupaju, s jedne strane, Mujo & Co. iz Doboja, a s druge strane investitor. Il' farbajte svoju stranu, ili da pišemo neki aneks!

Razgovaraju Francuz, Talijan i Rus što je kome najljepše u životu.

- Romantična večera, una bella donna, pasta, pa onda vodimo ljubav do zore – kaže Talijan.
- Šetnja Parizom s mojom Jacqueline, večera u restoranu, svijeće, sir, vino, pa onda vodimo ljubav do sitnih jutarnjih sati – nastavi Francuz.
- Sad svi gledaju u Rusa:
- Sibir, – 40 °C, 4 sata ujutro, ti spavaš u toploj baraci. Ude zapovjednik straže i vikne: „Sergej, na stražu!!!“ A ti nisi Sergej...

Mujo našao novu curu i govori joj nježno:

- Volim te najviše na svijetu
- Ha, ha, ha – ona će na to.
- Kupit ću ti dijamantni prsten...
- Kad, kad?
- Ha, ha ha!!!

Vrača se komarac iz svog prvog leta.

- Kako je bilo? – upita ga otac.
- Ma joj, super, svi su mi pljeskali!

Idu lovac i svećenik šumom. Istrči zec, lovac opali, ali promaši, pa krene psovati:

- 'bem ti i pušku i nišan i Boga...
- Sine moj, nemoj psovati Boga – na to će svećenik.
- Idu dalje, kad iskoči fazan. Opali lovac i promaši. Opet padnu psovke:
- 'bem ti i pušku i nišan i sačmu i Boga...
- Sine moj, nemoj psovati Boga, grijeh je – opet ga prekine svećenik.

Malo dalje iskoči srna, opali lovac i promaši. I opet:

- 'bem ti i pušku i nišan i srnu i Boga...
- Sine moj, ja sam te upozorio, za ovo će te stići kazna – reče svećenik.

I udalji se on od lovca, a lovac ga pogleda zbunjeno. S neba tad sijevne munja i ubije svećenika. Lovac još zbunjeno pogleda u nebo, a odozgo se začuje glas:

- 'bem ti i munju i nišan...

Sreli se američki, ruski i bosanski miš na pogrebu francuskog miša, kojeg je metlom ubila 80-godišnja spremačica. Američki miš naruči dupli viski i počne se hvaliti ostalim miševima:

- Kad naiđem na mišolovku, aktiviram je repom, uhvatim u zube šipku dok ide prema meni i podignem je na prsima deset puta gore-dolje da mi se otvori apetit.
- Ruski miš otpije pola boce votke i uzvrat:
- Kad ja naiđem na otrov za miševe, odnesem ga u rupu, smrvm u fini prah i to stavljam u kavu da me ujutro bolje razbudi.

Bosanski miš popije svoju rakiju, pogleda ih prezirno i kaže:

- Nemam ja vremena slušati ovakve gluposti. Idem doma ševiti mačku.

Bijela Kuća, 1969., predsjednikov savjetnik ulijeće u ured predsjednika i vrišti:

- Predsjedniče, uzbuna! Rusi sletjeli na mjesec i farbaju ga u crveno!!!
- Pa što? Pusti ih da završe, pa pošalji dvojicu da napišu Coca-Cola...

„Moj knjigovođa! Moja ljubavnica! Moja frizerka! Čekaj malo, a gdje mi je žena!?”

Kristijan Milić

Tenkist u Domovinskom ratu dosad je snimio dva izvrsna ratna filma, Broj 55 i Živi i mrtvi. Velika želja mu je snimati šokantne horore...

RAZGOVARAO IGOR WEIDLICH

Vrući ljetni dani nekima ne daju ni trenutak odmora, pa smo tako jedva uspjeli doći do ovog razgovora s redateljem Kristijanom Milićem (46), koji je proteklih tjedana doslovno manevrirao paralelno radeći na tri projekta – jedan je snimao, drugi je pripremao, a treći montirao. Posla preko glave za osobu koja je do svojih srednjih dvadesetih mislila da mu je karijera filmskog redatelja neka nedostižna visina.

Danas Milića mnogi znaju po vrlo prepoznatljivom i, mnogi priznaju, prvom „pravom“ hrvatskom akcijskom ratnom filmu „Broj 55“ (iako se film može okarakterizirati i kao antiratni), napravljenom prema istinitoj priči o stradanju skupine hrvatskih vojnika koji su krenuli u patrolu u improviziranom oklopnom vozilu koje su sami napravili početkom Domovinskog rata.

Milić se tu mogao dotaknuti priče na prilično realan i surov način, jer je i sam bio u ratu, i to kao tenkist, a njegov pristup ratnom filmu donio je izvrsne kritike i osam Zlatnih arena u Puli 2014. godine. Tako je praktički ponovio uspjeh filma „Živi i mrtvi“ sedam godina prije toga, nastalog prema romanu Josipa Mlakića, iako taj film nije uspio doći do publike u mjeri u kojoj je to učinio njegov nasljednik.

Naravno, u Milićevoj redateljskoj karijeri redali su se mnogobrojni spotovi i reklame, ali i serije poput „Počivali u miru“, „Larin izbor“, „Najbolje godine“, „Ne daj se, Nina“, a režirao je i nekoliko vrlo uspješnih kratkometražnih filmova.

01 Koji vam to filmski projekt ovih vrućih ljetnih dana oduzima najviše vremena?

Trenutačno dovršavam montažu filma pod radnim naslovom „Mrtve ribe plivaju na leđima“, također prema istoimenoj knjizi i scenariju Josipa Mlakića. Film smo snimili tijekom travnja u Mostaru, a premijera se očekuje krajem godine.

SNIMIO MIRKO PIVČEVIĆ

02 Unatoč vrhunskim ostvarenjima, čini se da je domaća kinematografija i dalje plod rada entuzijasta koji uporno guraju dalje unatoč lošim uvjetima. Može li hrvatski film jednom zaista postati komercijalan i kako?

Hrvatski filmovi mogu postati komercijalni samo ako ih ničim izazvani počnemo snimati na engleskom jeziku i potom ih distribuiramo diljem svijeta. To je zato što je u našoj zemlji nemoguće vratiti uložena sredstva prodajom kino ulaznica. Film bi moralo pogledati oko pola milijuna ljudi da se dobit barem približi prosječnom filmskom proračunu. A naš najgledaniji film pogledalo je 300.000 ljudi i to prije dobrih 20 godina.

03 Iako su ulaganja u film mala, a povrat još manji, priželjkujete li barem potajno da vam se „dogodi“ budžet kakav imaju inozemne produkcije?

Za svaki svoj film poželio bih daleko veći proračun od onih koji su mi dosad bili dostupni, i to iz jednostavnog razloga što još nikad nisam uspio snimiti sve kadrove koje sam trebao. Nerijetko sam bio primoran iz filma izbaciti čak i cijele scene, ili ih pak pojednostaviti do krajnjih granica.

04 Ali zbog takvih financijskih manjaka, teret konačnog proizvoda, koji očito trpi i svoje nedostatke, pred publikom i kritičarima prelama se na leđima redatelja, jer je njegovo ime iznad filma...

Uz malo više sreće, gore opisani postupci na kraju se protumače autorskom koncepcijom, a uz malo manje sreće proglase se nedostatkom filma. I to s punim pravom.

05 Zašto je hrvatskoj produkciji toliko dugo pravi ratni akcijski film, poput „Broja 55“, bio nedostižan?

Najveći je razlog i ovog puta upravo novac, kojeg nitko nije htio uložiti ili odobriti. Prije desetak godina, u doba filmske vrpce i realnih honorara, proračun kojim smo raspolagali na „Broju 55“ ne bi bio niti približno dovoljan za snimanje tog ili produkcijski slično zahtjevnog filma.

06 Kakav bi „pravi“ ratni film trebao biti – romantiziran ili s velikom dozom realizma?

Po mojem mišljenju ratni film mora biti realan. Mislim da čak i ratna komedija u nekim dijelovima mora biti realna.

„Hrvatski filmovi mogu postati komercijalni samo ako ih ničim izazvani počnemo snimati na engleskom jeziku i potom ih distribuiramo diljem svijeta

07 A kako vidite hrvatski ratni film spram onih koji su snimani u nekadašnjoj Jugoslaviji?

U Jugoslaviji je bilo toliko mnogo ratnih filmova da je nemoguće generalizirati. Naravno da je na tu količinu moralo biti i dobrih i loših filmova. Ista bi se stvar mogla dogoditi i s filmovima o Domovinskom ratu ako bi se u sljedećih dvadeset godina snimilo barem stotinjak filmova toga žanra, jer najmanje toliko ih je snimljeno o partizanima u 40 godina koje su uslijedile nakon Drugog svjetskog rata.

08 Vaš pristup ratnom filmu ima i uporište u iskustvu, jer ste bili – tenkist...

Da, bio sam tenkist, to je bio rezultat najnormalnije procedure u bivšoj državi. Nakon

regrutacije smo bili podijeljeni na raznorazne vojne rodove, a mene su rasporedili u tenkiste. Tijekom Domovinskog rata, kad je Hrvatska vojska osvajanjem vojarni počela raspolagati ozbiljnijom vojnom tehnikom, i ja sam prebačen iz rezervne policije u oklopno-mehaniziranu jedinicu.

09 Je li vam u radu na filmovima bilo teško evocirati događaje iz rata?

Mogu samo reći da su mi se događaji iz rata urezali u sjećanje puno snažnije nego mnogi poslijeratni.

10 A kako ste svoja iskustva uspjeli prenijeti na film?

Oduvijek sam volio ratne filmove, ali nakon vlastitog iskustva počeo sam ih gledati dru-

Sa seta filma „Mrtve ribe plivaju na leđima“, koji se travnju snimao u Mostaru (snimio: Miki Olabarri Powell)

gim očima. Mislim da je to normalno. Ne vjerujem da policajci (ili lopovi) kriminalističke filmove gledaju jednako kao i mi, obični smrtnici. Vjerojatno ih smeta ili pak oduševljava velik broj detalja koje ostatak publike uopće ne primjećuje...

11 U medijima ste već spominjali da u Hrvatskoj postoji i izvrstan scenarij za seriju televizijskih filmova o Domovinskom ratu, autora Ivana Pavličića i Roberta Roklicera. Hoće li se oni snimati i hoćete li se vi prihvatiti režije? Teško mi je odgovoriti na to pitanje jer to u konačnici ipak nimalo ne ovisi o meni.

12 Ratni filmovi bili su ti koji su vas odveli u ovo zanimanje – presudan je bio slavni „Taksist“ Martina Scorsesea. Zašto?

Zato što sam ga pogledao sa 17 godina, u dobi kad su me filmovi još uvijek mogli snažno fascinirati. Zbog tog filma sam se zaista poželio baviti režijom, iako sam istovremeno bio duboko uvjeren da je to zanimanje meni nedostižno.

13 Zato ste se profesionalno filmu isprva približili radeći u funkciji scenskog tehničara i rasvjetlivača...

Iz te sam pozicije naučio jako puno. Kažu da čovjek najviše nauči iz vlastitih grešaka, a ja sam imao tu prednost da sam dosta toga mogao naučiti iz tuđih.

14 A tko je kriv za to što ste na kraju ipak shvatili da vam je zanimanje redatelja dostižno?

Na upis na Akademiju dramske umjetnosti u Zagrebu odlučio sam se nakon dugog naganjavanja jedne djevojke koja je, za razliku od mene, bila uvjerena da ću u tome uspjeti. Ja sam, kao što rekoh, bio uvjeren da je režija dostupna samo iznimno talentiranim ili posebno privilegiranim.

15 Jesu li i neki profesori, uz vaše osobno iskustvo, imali poseban utjecaj na vaš pristup režiji?

Na ADU mi je predavalo nekoliko filmskih velikana, ali svakako bih izdvojio dr. Antu Peterlića, kojemu sam na neki način i odao počast u svojem posljednjem filmu.

16 Poznato je da ste, prije filmova, počeli s režijom spotova i reklama, čime se, uostalom, i danas bavite. Koja je razlika?

„Volio bih u karijeri snimiti barem desetak filmova strave, ali ako uspijem snimiti i samo jedan, ali dobar, umrijet ću sretan

Za jedan dan filmskog snimanja snimi se od dvije do pet minuta iskoristivog materijala, a ako su scene pretežno dijalogske i više. S druge strane, snimanje reklame od 30 sekundi ponekad se razvuče i na više dana. Kako je dan snimanja reklame uglavnom puno skuplji od dana snimanja filma, na reklami se gleda svaka sekunda i svaki detalj pod dvostrukim povećalom. Redatelj nema zadnju riječ ni na snimanju ni u montaži reklame, dok je na filmu, barem hrvatskom, redateljeva odluka uglavnom zadnja.

Glazbeni spotovi spadaju pak u posebnu, treću kategoriju. Tu se za najčešće nepostojeći proračun treba snimiti atraktivnog materijala kao za nekoliko reklama. Snimanje glazbenih spotova u Hrvatskoj poželio bih samo teškim entuzijastima i/ili mazohistima.

17 Što tražite od ljudi s kojima radite, s kojim vam je glumcima najlakše raditi?

Sa svim je dobrim glumcima lagano raditi. Na „Mrtvim ribama“ sam surađivao s gotovo 40 glumaca i glumica, i moram priznati da mi je sa svima njima rad bio ugodno i lagano iskustvo.

18 Očito dobri odnosi i suradnja s glumcima donose i dobre rezultate, o tome svjedoče i brojne nagrade

koje ste osvojili za svoje filmove...

Nagrade potvrđuju da se trud isplatio. Meni osobno one ne predstavljaju opterećenje zbog očekivanja u novim projektima. Odgovornost je uvijek prisutna i velika, s nagradama ili bez njih, jer film je vrlo skupa igračka.

No, važno je shvatiti da sam od osvojenih 16 Zlatnih arena, ja osobno osvojio samo dvije. Ostalih 14 dodijeljene su vrhunskim filmskim stručnjacima i stručnjakinjama s kojima sam imao čast raditi.

19 Sigurno postoji i neki film kakav želite snimiti, a da za to još niste dobili priliku?

Od prvih redateljskih dana pokušavam snimiti šokantno-brutalan film strave. Na žalost, većina filmova koje sam nekada htio snimiti već je u međuvremenu snimljena, odnosno ideje su već prožvakane, a granice brutalnosti drastično su pomaknute. Ali, nisam odustao...

20 Dakle, u budućnosti pod vašom redateljskom palicom možemo jednog dana očekivati i ekstremno brutalan domaći horor?

Volio bih u karijeri snimiti barem desetak filmova strave, ali ako uspijem snimiti i samo jedan, ali dobar, umrijet ću sretan.

Vrijeme za Snapchat

Iako je poznato da po pitanju tehnoloških dostignuća kaskamo za zapadnim svijetom, pa su u nas mnogi tek otkrivali Facebook dok su ga u SAD-u već dobrotno potiskivali Twitter i Instagram, Hrvatska se relativno brzo uključila u Snapchat „maniju“

PIŠE **IGOR WEIDLICH**

Poslati nekome privatni video ili fotografiju putem pametnog telefona već godinama nije novost, društvene mreže usvojile su razne načine za takvu razmjenu sadržaja i teško je na tom polju biti inovativan do te mjere da se neka nova društvena mreža izdigne u okruženju dokazanih tehnoloških rješenja – Facebooka, Twittera, Instagrama, ili pak aplikacija za razmjenu poruka poput Vibera ili WhatsAppa.

Pa ipak, jedna se mreža, odnosno aplikacija u vrlo kratkom roku pridružila tom „social networking“ vrhu i danas je jedna od najzastupljenijih u svijetu – ime joj je Snapchat.

A što je to Snapchat ponudio? Dijeljenje fotografija i video materijala, u početku na vrlo privatnoj razini, daleko privatnijoj od drugih mreža, poput nekog razgovora uživo. *Snap* (poslana slikovna ili video poruka) bi ostao „na životu“ najviše deset sekundi nakon što bi ga osoba ili osobe s druge strane komunikacije vidjeli, simulirajući time „pravu“, izravnu komunikaciju u kojoj rečeno ostaje iza nas, nestaje, a otvara se prostor za nove poruke koje prenosimo.

Kasnije se tu pojavila i mogućnost dijeljenja priče (*story*), a i trajanje je postalo nešto dulje – 24 sata. Nezaobilazni su postali i razni filteri i mogućnosti koje se stalno nadograđuju, a Snapchatu su donijeli nevjerojatnu popularnost pa se tako tijekom dana izmijeni i do deset milijardi slika ili videa, dok novi dodaci polako odmiču ovu društvenu mrežu

od „kratkotrajnih“ sadržaja s kojima je započela svoje postojanje.

Iako je poznato da redovito po pitanju tehnoloških dostignuća kaskamo za zapadnim svijetom, pa su u nas mnogi tek otkrivali Facebook dok su ga u SAD-u već dobrotno potiskivali Twitter i Instagram, Hrvatska se relativno brzo uključila u Snapchat „maniju“. Štoviše, u Hrvatskoj je nedavno, u svibnju organizirano i prvo okupljanje korisnika Snapchata pod nazivom SnapUp.

ORGANIZATOR SNAPUPA je Bamboo Lab, web development i digital marketing agencija iz Osijeka, čija je suosnivačica **Iva Soldo** jedna od naših vodećih stručnjakinja za društvene mreže, a za Playboy kaže da je do okupljanja došlo primarno iz ljubavi prema

Prvo hrvatsko okupljanje korisnika Snapchata, pod nazivom SnapUp, održano je ovog svibnja

SNIMIO **LUKA KASPAR**

EFEKT STVARNE OSOBE

Iva Soldo, stručnjakinja za društvene mreže, objašnjava što to korisnike vuče prema aplikacijama poput Snapchata:

– Nove generacije postaju sve nestrpljivije kad se radi o konzumiranju novih sadržaja. Sve je trenutno, brzo i interaktivno. Možemo to nazvati FOMO marketingom (Fear of Missing Out). Već po sebi primjećujem da nemam strpljenja dugo gledati YouTube videa jer sam navikla na Snapchatu imati mogućnost preskočiti videa od 10 sekundi. Prisutan je potpuno drugačiji način razmišljanja. Vlada nekakav Fear of Missing out...

Društvene mreže postaju jednostavnije, realnije. Snapchat efekt mijenja svijet društvenih mreža. Mijenja se način na koji ćemo raditi oglase, način na koji ćemo ih koristiti, kako ćemo pričati. Sam način na koji ćemo konzumirati sadržaj se mijenja. Gary Vaynerchuck lijepo je to objasnio: kada razgovaramo jedni s drugima, kada prolazimo ulicama ili jednostavno živimo – ti trenuci nestaju. Snapchat na određeni način oponaša tu psihologiju i takvo ponašanje.

Također, zbiva se efekt stvarne osobe. Na primjer, meni kao poslodavcu važno je vidjeti s kime radim, želim vidjeti pravu osobu s kojom komuniciram. Snapchat to omogućuje na jako izravan i sirov način. Upravo zato, kao i zbog izvrsnog načina za uvid u kreativnost kandidata, mnoge su se agencije i tvrtke, poput Hubspota, odlučile na zapošljavanje upravo putem ove platforme.

SNIMIO **BORIS PERKOVIĆ**

korištenju aplikacije, a onda i iz znatiželje kako bi procijenili interes za Snapchat.

– Okupljanje koje je trebalo biti „druženje na kavi” u maloj grupi, pretvorilo se u događaj od 150 gostiju, među kojima smo imali i Lanu Jurčević, koja je među prvim celebrityjima počela koristiti aplikaciju u Hrvatskoj te trenutno ima oko 15 000 pregleda po *snapu*, što je najbolji pokazatelj velikog broja korisnika, primarno u našoj zemlji – kaže Iva Soldo, dodajući da je nastavak okupljanja, SnapUp 2.0, već u pripremi.

Aplikaciju Snapchat, Soldo je počela koristiti 2013. godine nakon što je dulje boravila u inozemstvu, uglavnom u SAD-u, u društvu velikog broja Amerikanaca koji su aplikaciju već tada većinski koristili za komunikaciju, umjesto WhatsAppa, Vibera ili Messengera. Tamo je aplikacija vrlo brzo dobila takav uzlet da je gotovo nemoguće pronaći javnu osobu koja je ne koristi i nema golemu bazu *followera* (pratitelja), a Snapchat profil ima i Bijela kuća.

– Jedna od prednosti Snapchata spram ostalih društvenih mreža jest da zaista zahtijeva mnogo manje truda. Primjerice, Instagram možemo zamisliti kao „kolekciju savršeno uređenih fotografija” koje su često nerealne i ne odražavaju realan prikaz nečijeg života. Snapchat je čista suprotnost tome. Odmah nakon što uključite aplikaciju, uključite vam se i kamera i možete početi snimati. Osoba vas tad doživi iz perspektive prvog lica i to vrlo realno. Snapchat predstavlja sirov, neobrađen materijal, *behind-the-scenes* iskustvo i prije svega zabavnu, ali i poučnu aplikaciju, pogotovo ako pratite razne investitore i poduzetnike – kaže Soldo.

OBJAŠNJAVA DA JE Snapchat počeo kao društvena mreža usmjerena prema mlađoj populaciji – primarno tinejdžerima. Oni se, kako ističe, očekivano ne žele družiti na Facebooku sa svojim roditeljima, sada vrlo vjerojatno već i sa svojim bakama i djedovima. Negdje su morali moći zatvoriti vrata „svoje sobe” i biti slobodni. Snapchat je riješio oboje.

– Kako su se „starci” počeli priključivati Facebook zajednici, tako su tinejdžeri počeli tražiti druga mjesta za druženje. Fotografije i video materijali koji nestaju upravo su ono što žele – mjesto gdje će biti slobodni. No treba napomenuti da, iako je u srži bila namijenjena tinejdžerima, ova društvena mreža postaje sve zrelija kao aplikacija, baš kao što je i Facebook nekad bio namijenjen studentima – zbog čega Snapchatov razvoj možemo usporediti s efektom Facebooka. Danas, 41 posto svih osoba u dobi od 13 do 34 godine

Lana Jurčević među prvim je celebrityjima počela koristiti aplikaciju u Hrvatskoj te trenutno ima oko 15 000 pregleda po *snapu*

SNIMIO LUKA KASPAR

u SAD-u svakodnevno koristi ovu aplikaciju. Starija populacija intenzivnije se počela priključivati nakon uvođenja Snapchat priča 2013. godine, čime se omogućilo slanje kronološki poredanih *snapova*, koji su zatim dostupni u sljedećih 24 sata svima koji vas prate – kaže Iva Soldo.

Snapchat je u posljednjih godinu dana, kako ističe, osobito nakon posljednje – Memories nadogradnje (čime je isključivo privremeni sadržaj na Snapchatu postao prošlost) – službeno zakoračio u *mainstream* vode. Paralelno s osviještenosti o aplikaciji u inozemstvu i medijskim luđilom u sklopu kojeg su mediji masovno pokrivali temu (nije bilo portala koji nije napisao barem nekoliko članaka na temu Snapchata), uz korisnike su nove mogućnosti počeli prepoznavati i marketinški. Za Hrvatsku još nije poznat konkretan broj korisnika Snapchata, ali trenutno u Bamboo Labu provode istraživanja među studentskom populacijom.

Jedan od aktivnih korisnika Snapchata je i mladi student novinarstva i *community*

manager novina „Global” **Hrvoje Šoljić**. On je aplikaciju upoznao prije otprilike godinu dana, a danas je koristi svakodnevno, u jednakoj mjeri kao Facebook i Instagram. Kaže da ga je ova društvena mreža osvojila u vrlo kratkom vremenu, prvenstveno svojom jednostavnošću.

– Snapchat najviše koristim za slanje takozvanih „spam fotografija” (fotke hrane koju trenutno jedeš, mjesta na kojemu se nalaziš, pića koje piješ u omiljenom kafiću...). Fotografije koje se ne spremaju na pametni telefon i ne zauzimaju memoriju upravo su glavna atrakcija Snapchata. Naravno, tu su i neizbježni urnebesno zabavni filteri koji se fokusom na lice svakodnevno izmjenjuju i nadograđuju. Smatram da je Snapchat jedina društvena mreža od sada koja je pružila golemu dozu originalnosti i novih, nikad viđenih, mogućnosti. Snapchat je, za sada, objedinio sve ono dobro u Facebooku i Instagramu, ali i „ispravio” one stvari koje su korisnicima možda smetale na tim društvenim mrežama – kaže Šoljić.

U odnosu na sve ostale društvene mreže, Snapchat najvjernije oponaša način komunikacije koji imamo licem u lice

ISTIČE DA SVI NJEGOVI najbliži prijatelji danas imaju Snapchat. Tako to nekako krene, profil napravi jedan iz ekipe, pa drugi i treći... Ipak, Šoljić priznaje da je Snapchat primarno bliži mlađim korisnicima, onima koji su odrastali u razdoblju računala i visoke tehnologije jer, koliko god aplikacija bila jednostavna, nekome tko nije odrastao uz društvene mreže ona se može učiniti vrlo kompleksnom.

No, činjenica je da je korištenje Snapchata ipak krajnje jednostavno. Korisnik aplikacije ima opciju slati svojim Snapchat kontaktima privatne fotografije i kratke videe, *snapove*, koje može prethodno „ukrasiti” nekim od ponuđenih filtera ili nekim tekstom. Takve se poslane poruke neće gomilati nego će nakon određenog vremena, kroz jednu do deset sekundi nakon što ih sugovornik vidi, jednostavno nestati. Mnogi upravo takav način privatne komunikacije smatraju najvećom prednošću Snapchata.

Tu je i mogućnost slanja poluprivatnih poruka, za što služe tzv. *priče*, a one omogućuju da vašu fotografiju ili video 24 sata vide svi oni koji vas prate (*followersi*). Naravno tu je i opcija za klasičnu razmjenu tekstualnih poruka, a jedna od novijih opcija, spomenuti Memories, omogućuje da se *snapovi* sačuvaju i organiziraju, pa su korisnicima uvijek dostupni tako da ni 24 sata više nije nužno vremensko ograničenje za čuvanje poruka koje su korisniku važne. Ukratko, to je to, potrebno je samo upoznati se sa sučeljem i slanje *snapova* može početi. Naravno, tu su i još neke opcije koje Snapchat redovno dodaje, ali za početak važno je zapamtiti

zašto je ova aplikacija i postala popularna – zbog jednostavnosti i „sirove” komunikacije.

Kako je Snapchat društvena mreža isključivo za pametne telefone, a ne za desktop računala, jedno od pravila njegova korištenja je i to da se sadržaj nikad ne objavljuje u horizontalnom formatu.

– Snapchat je specifičan upravo po tome da dolazi instinktivno i prirodno u vertikalnom video formatu. Okretanje telefona dok se pregledavaju *snapovi* ne dolazi prirodno – objašnjava Iva Soldo.

A kao jedno od pravila ponašanja na ovoj društvenoj mreži navodi i pravila oko – *sextinga* (slanja eksplicitnih seksualnih poruka i slika).

– Pitanje *sextinga* na Snapchatu sad je zaista stvar prošlosti te prema istraživanjima dolazimo do podataka da samo dva posto ukupne baze korisnika Snapchata koristi aplikaciju u ove svrhe – kaže Iva.

Kako se čini, mladima koji su i dalje najveća populacija korisnika ove aplikacije, danas je još mnogo toga drugoga na pameti osim seksa, dok se upuštaju u konverzaciju na njima sve prirodnijem staništu za komunikaciju – ne uživo, već putem pametnih telefona... 📱

POČETAK KAO „PICABOO”

Snapchat je nastao 2011., i to kao studentski projekt Evana Spiegelja i Reggieja Browna na Sveučilištu Stanford, a prvotno mu je ime bilo „Picaboo”. Drugi studenti su tada, nakon prezentacije, pozdravili ideju fotografija koje nestaju. Sama aplikacija isprogramirana je i zaživjela vrlo brzo, studentskom timu pridružio se Bobby Murphy, a radili su u dnevnom boravku Evana Spiegelja koji je još živio s ocem. Aplikaciju su doradivali i dva mjeseca kasnije pustili je u „opticaj” pod imenom Snapchat.

Sredinom 2012. u sekundi se na Snapchatu izmjenjivalo 25 fotografija. Brzi uzlet aplikacije postao je prava start-up bajka, ali je bilo i trzavica jer je Reggie Brown tužio kolege da mu nisu dali dovoljan dio „kolača”, a sve je riješeno nagodbom i samo njima poznatim iznosom. Sredinom ove godine procijenjena vrijednost kompanije bila je 22 milijarde dolara.

Vrhunski Street food

Restaurant
Mala Rivica
Njivice | Otok Krk
www.rivica.hr

OBJEKTIV ISTINSKOG MAJSTORA

Fotografije **Željka Koprolčeca**, utemeljitelja i apologeta reklamne fotografije u Hrvatskoj, proslavile su ga ne samo u Hrvatskoj. No, ovaj put veću pozornost posvećujemo njegovim portretima i aktovima

O

PIŠE
**STJEPAN
VUDRAG**

no što volim kod fotografa je da hvataju momente koji su zauvijek nestali i nemoguće ih je reproducirati – tako je svoju ljubav prema fotografskom izričaju opisao njemački umjetnik s adresom u Parizu, kreativni direktor francuskog Chanela, talijanskog Fendija, ali i vlastite modne marke, Karl Lagerfeld, osoba čije se izjave upravo religiozno prate i citiraju u modnom svijetu, ali i šire.

Fotografije Željka Koprolčeca, utemeljitelja i apologeta reklamne fotografije u Hrvatskoj, sasvim sigurno nemoguće je reproducirati. Njegovom zanatu u tom kontekstu još bolje pristaje izjava velikog irskog autora Georgea Bernarda Shawa kako „fotograf liježe milijun jaja u nadi da će barem jedno dostići zrelost.”

Upravo taj navod najbolji je opis žanra koji zahtjeva toliku preciznost, a u kojem se Koprolčec specijalizirao. No, njegov primarni fokus na reklamnu fotografiju nipošto ga ne ograničava, štoviše, iznimnom lakoćom, ali i s velikim uspjehom, bavi se i svim drugim vidovima fotografije.

Početkom lipnja, u prekrasnom ambijentu dvorišta uz njegov studio na Krešimirovom trgu u Zagrebu (kojeg je otvorio još krajem sedamdesetih nakon putovanja po Europi), organizirao je neformalno večernje druženje

na temu fotografije, a nama je to bio više nego dovoljan povod da s višestruko nagrađivanim fotografom svjetske karijere premotamo film nekoliko desetljeća unatrag...

Fotografiju je volio još od djetinjstva, no karijeru je započeo kao novinar još za vrijeme školskih dana. Ponekad bi „uletio” kao fotograf umjesto kolega, a njegov talent i oko za fotografiju ubrzo je prepoznao tadašnji urednik Plavog vjesnika:

– Nenad Brix mi je rekao: „Željko, pa ti si izvrstan fotograf, daj ti pusti dečkima da pišu, a ti lijepo fotkaj.”

I tako se polako zakotrljalo... Iako je u novinarskom poslu bio poprilično uspješan i iznimno ga je volio, istinski se pronašao u fotografiji, pa je skrenuo u tom smjeru. Počeo je fotografirati i za druge listove poput „Arene” ili „Studija” i u tome je i te kako uživao, no vrlo brzo zadovoljio je svoju kreativnu žed za reportažnom fotografijom:

– Kad su mi još u „Vjesniku” u ruke došle strane tiskovine poput „Voguea” upoznao sam se s reklamnom fotografijom. Jako brzo sam shvatio da o tome zapravo imam vrlo malo znanja te sam je strastveno počeo proučavati i interesirati se o svemu što je imalo veze s tim područjem – prisjeća se svog početnog oduševljenja.

Uz fotografiju, zanimao ga je i film, pa je nakon završene gimnazije želio upisati Akademiju, no otac mu je rekao da ako se misli baviti umjetnošću, može slobodno iseliti iz kuće:

– Nisam imao podršku roditelja. Otac mi je tad govorio da ima konkretnijih stvari, poput prava, pa sam ga i upisao. Bilo mu je neshvatljivo da njegov sin želi biti fotograf, nije to nikako mogao prihvatiti...

Od fotoaparata se ipak nije mogao odvojiti, a kad se jednom oslobodio potrebe za roditeljskim odobravanjem, napustio je

pravo i otisnuo se u Europu izučavati fotografiju. Prvo se u Parizu detaljno upoznao s modnom fotografijom, da bi u Švicarskoj naučio više o studijskoj fotografiji, posebno o fotografiranju nakita. Preselio se potom i u Italiju, da bi u Njemačkoj kroz fotografiju hrane na najbolji način spoznao dimenzije reklamne fotografije:

– Vrhunska je to umjetnost! Vani sam uglavnom radio „kao konj”, no kroz neko sam se vrijeme uvjerio da imam sve argumente da se mogu baviti takvom fotografijom. Imao sam priliku ostati u Parizu,

no profesionalni kontinuitet tamo je toliko iscrpljujući da se za nekoliko godina jednostavno totalno potrošite. Odmah sam shvatio da ne želim glamurozan život i da mi ne treba vožnja u Jaguari. U takvim okolnostima, uostalom, teško je i funkcionirati; da bi konstantno bio konkurentan morao si se dopingirati – u početku vitaminima, pa alkoholom, zatim i kokainom. To čovjeka jednostavno uništi... Vrlo brzo odlučio sam se vratiti – otkrio nam je neke detalje dekadentne pariške scene iz sedamdesetih godina prošlog stoljeća.

MIRNA
make-up DINO BAKSA

U suradnji s art direktorom Goranom Martinom Štimcem stvorio je neke od fotografski ponajboljih reklamnih rješenja u nas (dolje)

Po povratku u Zagreb među prvima je otvorio studio reklamne fotografije u Hrvatskoj, ali kad je svoja naučena umijeća htio prezentirati u artistskoj maniri, naišao je na nerazumijevanje struke – reklamna fotografija kod nas bila je tek u povojima. No, ubrzo se za njom pokazala realna i svakidašnja potreba, pa se kao jedini profesionalac te struke u Hrvatskoj vrlo brzo afirmirao i počeo surađivati sa svim većim tvrtkama i agencijama:

– Kad sam počeo slikati za Kraš, omalovažavali su moje „slikanje keksa i čokolade“, no to i nije odviše čudno s obzirom na to da naša sredina i dandanas još uvijek u potpunosti ne razumije potencijale reklamne fotografije u artistskom smislu.

Danas su mu, uz Kraš, klijenti i Coca-Cola, Nivea, Pliva, INA, Zepter, Jamnica, Varteks, Dukat, Podravka..., a surađuje i s najpoznatijim agencijama i magazinima, kako u Hrvatskoj, tako i izvan zemlje. Radovi su mu izlagani diljem planeta, a omotnice ploča koje je fotografirao za Jugoton izložene su u njujorškoj MOMA-i (Museum of Modern Art). Za svoj rad primio je i više nacionalnih i međunarodnih priznanja, između ostalih i Zlatnu plaketu magazina Graphis za najbolji politički plakat 2015. godine.

Po mnogočemu je pionir naših prostora, imao je i prvu izložbu reklamne fotografije u galeriji „Klovićevi dvori“, a autorski

Kad sam počeo slikati za Kraš, omalovažavali su moje „slikanje keksa i čokolade“, no to i nije odviše čudno s obzirom na to da naša sredina i dandanas još uvijek u potpunosti ne razumije potencijale reklamne fotografije u artistskom smislu

NELA I ANDREJ
make-up DINO BAKSA

potpisuje i prvu monografiju reklamne fotografije u Hrvatskoj objavljenu 2013. godine:

– Na predstavljanju monografije bio je i moj dobar prijatelj, pokojni Arsen Dedić, jedan od najvećih „igrača” u glazbi i čovjek kojem se istinski divim. Došao je na druženje u Bacchus gdje smo predstavljali knjigu, neformalno je i zapjevao.

Arsen nije jedina ličnost kojom je Koprolčec bio impresioniran. Drag mu je bio i veliki glumac Relja Bašić; dobro pamti prvi susret, intervju u Reljinom domu, dok su razgovarajući pijuckali viski... Dvadeset godina kontinuirano fotografira Josipu Lisac, a u svoj objektiv uhvatio je i mnoge druge poznate i nepoznate ličnosti.

Uz reklamnu fotografiju koja uključuje hranu, piće i razne druge proizvode, Željko radi i izvrsne portrete, ali i našem magazinu zanimljive aktove, a podosta je uspješan i u retro fotografiji.

Ne cijeni fotografski izričaj bez naglašene estetike i poetike:

– „Pljuneš” na zid, staviš tri filtera i to nazoveš umjetnošću, to mi je pomalo apsurdno. Ipak, nije baš toliko crno, ja to, recimo, zovem „fotografskom senzacijom”

koja rijetko završi ozbiljnijim artistskim uratkom; svatko ima pravo tražiti nešto svoje, a ta potraga već će nešto dobro iznjuditi. Ja sam odlučio tražiti klasiku i prezentirati je na neki svoj način. To je moja fiksacija, držati se svoje vizije i emocije – otkriva nam tajnu zanata.

Digitalizaciju ne smatra prijetnjom struci već sasvim suprotno – tek sad vidjet će se tko ima oko za fotografiju jer skupa oprema nije nikakvo jamstvo za uspjeh:

– Nekad su se provlačili ljudi koji su imali dobru opremu i naučili malo tehnike. Danas kad se čini da sve postoji kako bi završilo na

Da bi čovjek uspio u tom poslu, potreban je talent, zatim znanje i ljubav, a nakon toga veliki entuzijazam. Ako izgubite entuzijazam, izgubili ste sve

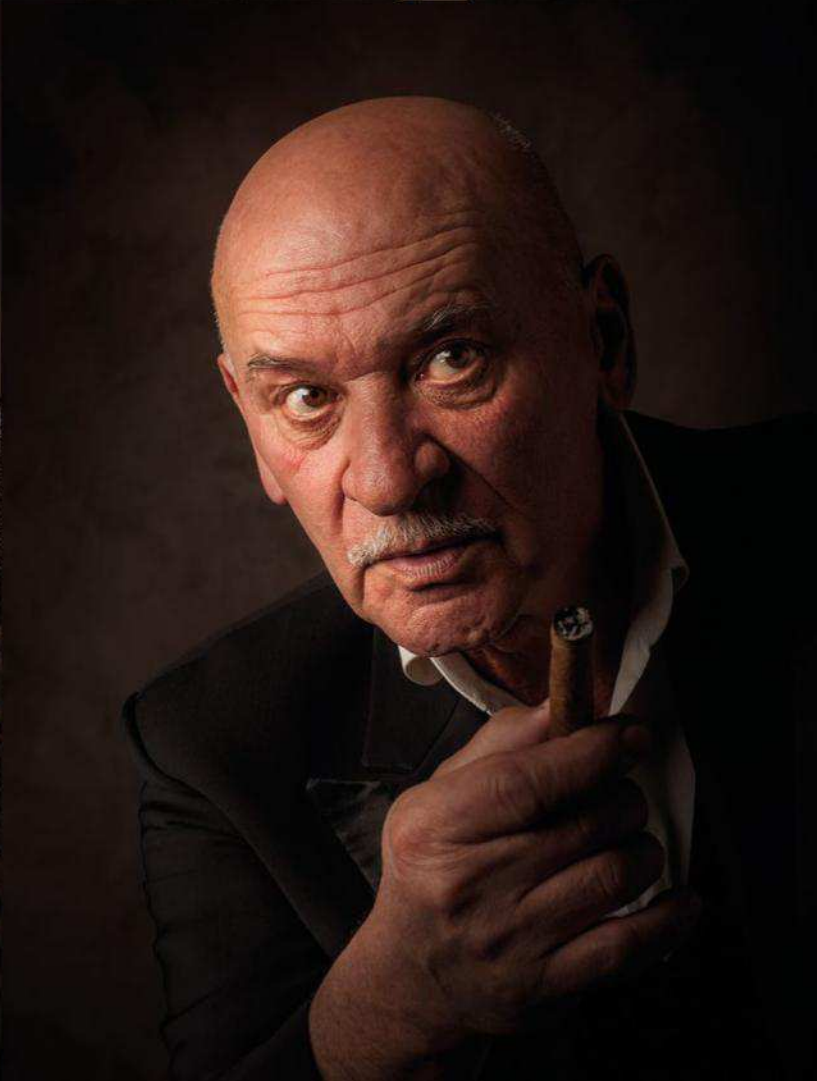
fotografiji, ipak nije dovoljno tek „škljocnuti” pa da budeš umjetnik.

Željko Koprolčec oduvijek je bio artistski nastrojen – voli poeziju, film i umjetnost, no iako je poetičan i umjereno dekadentan, nije boemski tip. Svaka njegova rečenica odiše „šmekom” koji uspješno seli u svoju umjetnost:

– Ne mogu zamisliti život u kojem bih se bavio nekakvim spisima, moj život je fotografija i tako će biti dok god dišem. Da bi čovjek uspio u tom poslu, potreban je talent, zatim znanje i ljubav, a nakon toga veliki entuzijazam. Ako izgubite entuzijazam, izgubili ste sve – zaključuje Koprolčec svoju i našu priču.

Srećom, entuzijazam nije izgubio, a ljubav fotoaparata i uglednog fotografa oduvijek je bila uzajamna, pa kad je svojedobno napustio pravo kako bi se posvetio fotografiji bio je – a to će najbolje dokazati vizuali na našim stranicama – baš potpuno u pravu!

Koprolčec snima i iznimne portrete, pred njegovim objektivom našle su se brojne poznate osobe poput Miss Hrvatske 2014. **Antonije Gogić** (gore lijevo) slikara i dizajnera **Borisa Bučana** (gore desno), pin-up modela **Ivane Benko** (dolje lijevo) ili glumca **Žarka Savića** (dolje desno)...

Treća generacija najluksuznije Škode

Nema sumnje kako su češki dizajneri s novim modelom napravili jako dobar posao. Superb je sad prerastao u i te kako atraktivnu limuzinu...

PIŠE **MISLAV FRLETA**

Škoda Superb već se etablirala na europskom, pa i hrvatskom tržištu. Kroz godine taj je automobil postao simbol za pametnu kupnju među poslovnim limuzinama. Ono što je do sada krasilo češku limuzinu svakako je prostranost. Međutim, s trećom generacijom Superb je dobio možda ono što mu je dosad nedostajalo, a to je elegancija. Nema sumnje kako su češki dizajneri s novim modelom napravili jako dobar posao – Superb je sad prerastao u i te kako atraktivnu limuzinu.

Prostranost pritom nije ni taknuta, čak su, naprotiv, dobiveni i novi centimetri. Tako je Superb sad dulji za tri cm, širi za pet, međutim posebno zapanjuje podatak o duljem međuosovinskom razmaku za čak osam centimetara. Drugim riječima, to znači da Superb nudi rekordni unutarnji prostor, naročito na stražnjoj klupi. Iskreno, nismo nikad vidjeli vozilo te klase koje odostraga nudi toliko prostora za noge. Doista, prava limuzina... Tko ne vjeruje, treba samo jednom sjesti na stražnju klupu Superba – da kojim slučajem uđete zatvorenih očiju,

sigurno biste pomislili kako je riječ o automobilu koji konkurrira jednom Audiju A8, ili BMW-u serije 7. Prostora je toliko da se zapitate kako je to Škoda zapravo uspjela ostvariti.

PRTLJAŽNIK JE TAKOĐER narastao i sada ima kapacitet od 625 litara. Ne, nije tipfeler, Superb nudi više mjesta nego BMW serije 5, pa čak i serije 7.

Unutrašnjost je maksimalno opremljena i luksuzna, može se nositi s bilo kojim automobilom u klasi

No, vratimo se izgledu. Kada ugledate Superb u retrovizoru, uistinu ni po čemu ne zaostaje za najboljim njemačkim limuzinama. U unutarnjem prostoru također nudi maksimalnu opremu, kako sigurnosnu, tako i luksuznu. Zamislite Škode još do prije 25 godina, pa onda pogledajte današnji izlog češkog znanja kroz Superb. Napredak je upravo fantastičan i niti jedna automobilska marka nije u tom razdoblju toliko promijenila svoj imidž – od proizvođača jeftinih vozila, do reference među poslovnim limuzinama. Danas s ponosom možete reći da vozite Škodu, jer to je znak uspjeha, ali i mudrog ulaganja jer, primjerice, baš Superb trenutno nudi najbolji omjer uloženog i dobivenog. Poslovna limuzina treba biti prvenstveno pouzdana, udobna i sigurna, a sve te attribute ima Superb.

Ponuda motora je nešto izmijenjena, odnosno izbačen je šestocilindraš, tako da su ostali samo četverocilindraši s turbo punjačem. To je logičan odabir jer i Škoda, naravno, prati svjetske trendove, a oni kažu kako treba ići na manje, štedljivije i ekološki prihvatljivije motore. Kod poslovnih limuzina benzinski šestocilindraš je ipak pomalo vrsta u odumiranju, njegovo mjesto ne samo kod Škode, nego općenito u automobilskoj industriji, preuzimaju četverocilindraši s turbo punjačima.

Kupci mogu birati između benzinских i dizelskih verzija. Kod benzina u ponudi je 1.8 litarski model (180 KS) te 2.0 litarski agregat koji razvija najveću snagu od čak 280 konjskih snaga.

KOD DIZELAŠA PONUDA IDE od početnog 1.6 litarskog motora od 120 KS, pa preko 2.0 litarskih TDi agregata koji razvijaju najveću snagu od 150 ili 190 konja. U principu, Superb pokriva apsolutno kompletni „teritorij“ potencijalnih kupaca, iako smo gotovo sigurni kako će dizelaši, i to oni slabiji, ipak imati glavnu ulogu u prodaji. Napomenimo još da postoje i verzije sa 4x4 pogonom...

Superb prije svega cilja na poslovnu klijentelu i bit će najveća konkurencija jednom drugom „kućnom“ proizvođaču – Volkswagen Passatu. Superb je s trećom generacijom evidentno dobio i onaj „x faktor“ koji mu je, uz već dobro poznate plusve do sada nedostajao, a to je naglašeno atraktivan i elegantan dizajn. Početna cijena Škode Superb 1.6 TDI koja je još kako dobar izbor stoji 189.993 kuna. 🇨🇷

Danas s ponosom možete reći da vozite Škodu, jer to je znak uspjeha, ali i mudrog ulaganja, jer baš Superb trenutno nudi najbolji omjer uloženog i dobivenog

Dinastija iz Sarnica

Naš suradnik otputovao je u talijanski Sarnico, u rodno mjesto legendarnih Riva jahti, na svjetsku premijeru dva modela – Rivamare i Bahamas

PIŠE **DOMAGOJ KUNA**

Velika ploča mahagonija oblika nepravilnog kruga prošarana je pravilnim geometrijskim likovima koji podsjećaju na izvanzemaljske crteže u žitu, poput onih na slikama iz tabloida. Zapravo, ta velika, okrugla ploča skupog drveta, koja na sebi nosi te čudne crteže, nalazi se na posebnom postolju u posebnoj prostoriji koja služi isključivo za to kako bi, svi oni koji uđu, odali poštovanje i divljenje tom komadu drva. Ali to nije nikakav hram, već nešto puno svjetovnije. Riječ je o skladištu. Riječ je o skladištu užitaka.

Riva, talijanski proizvođač vrhunskih jahti, odavno je prestao biti samo to – proizvođač vrhunskih jahti. A možda to nikada nije ni bio. Još od vremena kad su uspijevali

jedino oni s genima feniksa, vremena poslije Drugog svjetskog rata, u Rivi nisu željeli prodavati jahte nego iskustvo dobrog života.

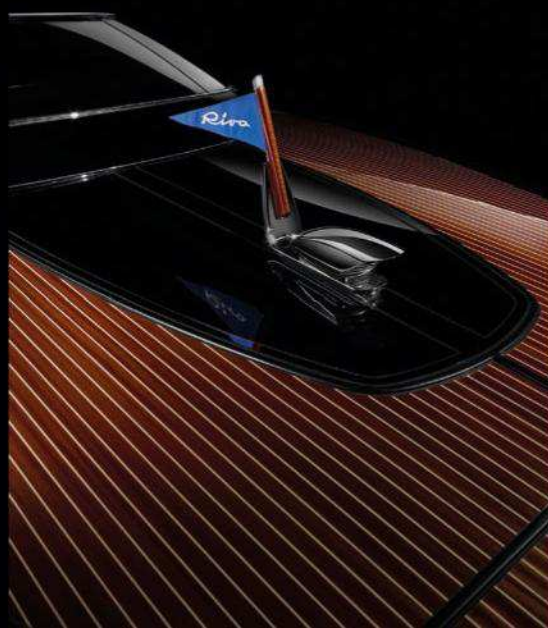
Svojim su Aristonima, Tritoneima, Floridama i Aquaramama pomogli da se razrušeni svijet s crno-bijelih fotografija opet pretvori u lijepo i obojeno mjesto. Tu dinastiju umjetničkih djela u mahagoniju, istom onom mahagoniju koji u obliku nepravilne okrugle ploče stoji na postolju Rivinog muzeja u Sarnicu, danas nastavljaju dva nova modela. Uz ohlađeni pjenušac na stolovima okolo i uz pogled na jezero Iseo odmah ispod „kapetanskog mosta“ Carla Rive, privezan je čekao novi Rivamare.

U Rivi kažu da njihove jahte nisu najbrže, najskuplje niti najluksuznije. Skromno, za svoje jahte jedino kažu da su – najbolje. A Riva jahte uistinu nisu ni najbrže niti naj-

Naš je suradnik bio na spektakularnoj premijeri novih Rivinih modela, a dobio je i priliku sjesti za upravljač specijalne serije Fiata 500 Riva

luksuznije. Pa ipak, ono što ih čini tako dobrima ne dolazi do izražaja na prvi pogled. Za uživanje u Rivi, potrebno je vrijeme i koncentracija, morate biti bolji čovjek nego što ste sad, morate unaprijediti sva svoja osjetila kako si ne bi uskratili neku od ponuđenih senzacija, jer vrlo je lako neoprezno prijeći preko sjedala i ući u kabinu, a da se ne osjeti savršeno namještena obloga sjedala od gumiranog platna, da se ne osjeti lakoća kojom sjedalo drži tijelo dok se brzina povećava i trup počinje nemilice udarati o valove.

Nekada davno, Rive su zaokupljale osjetila grgljanjem i grmljavinom V8 motora koji su porijeklo vukli iz američkih automobila *muscle car* ere, ili komandnim pločama koje su svojim kromom i instrumentima tako vjerno prenosile taj isti osjećaj snage i slobode. Danas se Rive ne smiju razmetati snažnim zvukom kao u to davno, nesputano vrijeme, ali, srećom, nude neke nove motive u zamjenu.

Ako se potrudite, osjetit ćete kako se snažni motori napinju i kako s lakoćom čine da Iseo ili Rivamare počnu razdvajati površinu vode pri svojoj krajnjoj brzini. Osjetit ćete na upravljaču isti onaj gumirani materijal kao i na sjedalima, obavijen oko poliranih, metalnog obruča. A onda, kad se brzina smanji i nestane vjetra koji je hladio kožu lica od upornog sunca, ostaju detalji za uživanje iz naslonjača u hladu obale. Ukrasi od sjajno poliranog metala na pramcu, oko vjetrobranskog stakla, na pramčanom svjetlu, malog držača zastavice, zaokupljaju pozornost tako učinkovito.

Unatoč bogatoj povijesti i skupocjenim materijalima, unatoč posebno uzgojenom mahagoniju rezanom posebnom tehnikom i lakiranom u dvadeset i dva sloja prozirnog laka, Riva je puna i suvremene tehnologije. Rivamare, pogonjena parom Volvo Penta D6 motora od kojih svaki razvija četiristo konjskih snaga i genijalnim sustavom pogona koji omogućuje upravljanje putem džojstika – pravo je iznenađenje.

U Rivi kažu da njihove jahte nisu najbrže, najskuplje niti najluksuznije. Skromno, za svoje jahte jedino kažu da su – najbolje

TALIJANSKE IKONE: RIVA & FIAT 500

Filmske scene Venecije ili Rima ne bi bile potpune bez dva simbola – za Veneciju taj je simbol Riva, za Rim to je Fiat 500. Posebnom, ograničenom serijom tog Fiatovog mališana, Riva i Fiat odlučili su proslaviti svoj zvjezdani status. Fiat 500 Riva proizvest će se u samo petsto primjeraka, a može se naručiti kod bilo kojeg Fiatovog zastupnika. Svaki od tih petsto ima malenu metalnu pločicu ugrađenu u kabini, sa serijskim brojem i natpisom na kojem će pisati – što god vlasnik

poželi. Određena cijena ne postoji jer 500 Riva dolazi s bilo kojim motorom i bilo kojom izvedbom karoserije.

Ono što 500 Rivu čini posebnim modelom jesu obloge unutrašnjosti od mahagonija i kože i poseban sustav instrumenata koji na svakom koraku govori – Riva. Jednako kao i u slučaju Riva jahti, Fiat 500 Riva morate doživjeti. Milimetarski tanak sloj mahagonija na kontrolnoj ploči presvučen je preko podloge od ugljičnih vlakana i pravi je zabavni park za oči

i jagodice prstiju. Bijela koža još je jedini sastojak koji je trebao da upotpuni tu formulu.

U Fiatu kažu kako je 500 Riva najmanja jahta na svijetu. Naravno da on to nije. Fiat 500 Riva sladak je mali automobil koji, u kombinaciji sa sklapajućim platnenim krovom, čini da ga želite voziti, a u trenucima kad niste u njemu, da maštate kako jeste.

Nije li to što bi svaki vozački automobil trebao činiti?

Riva Rivamare pogonjena je parom Volvo Penta D6 motora od kojih svaki razvija četiristo konjskih snaga i genijalnim sustavom pogona koji omogućuje upravljanje putem džojstika pa je komplicirani postupak pristajanja sad sveden na jednostavno pokazivanje smjera kretanja pomicanjem malene upravljačke palice. Unutrašnjost je, naravno, besprijeorna...

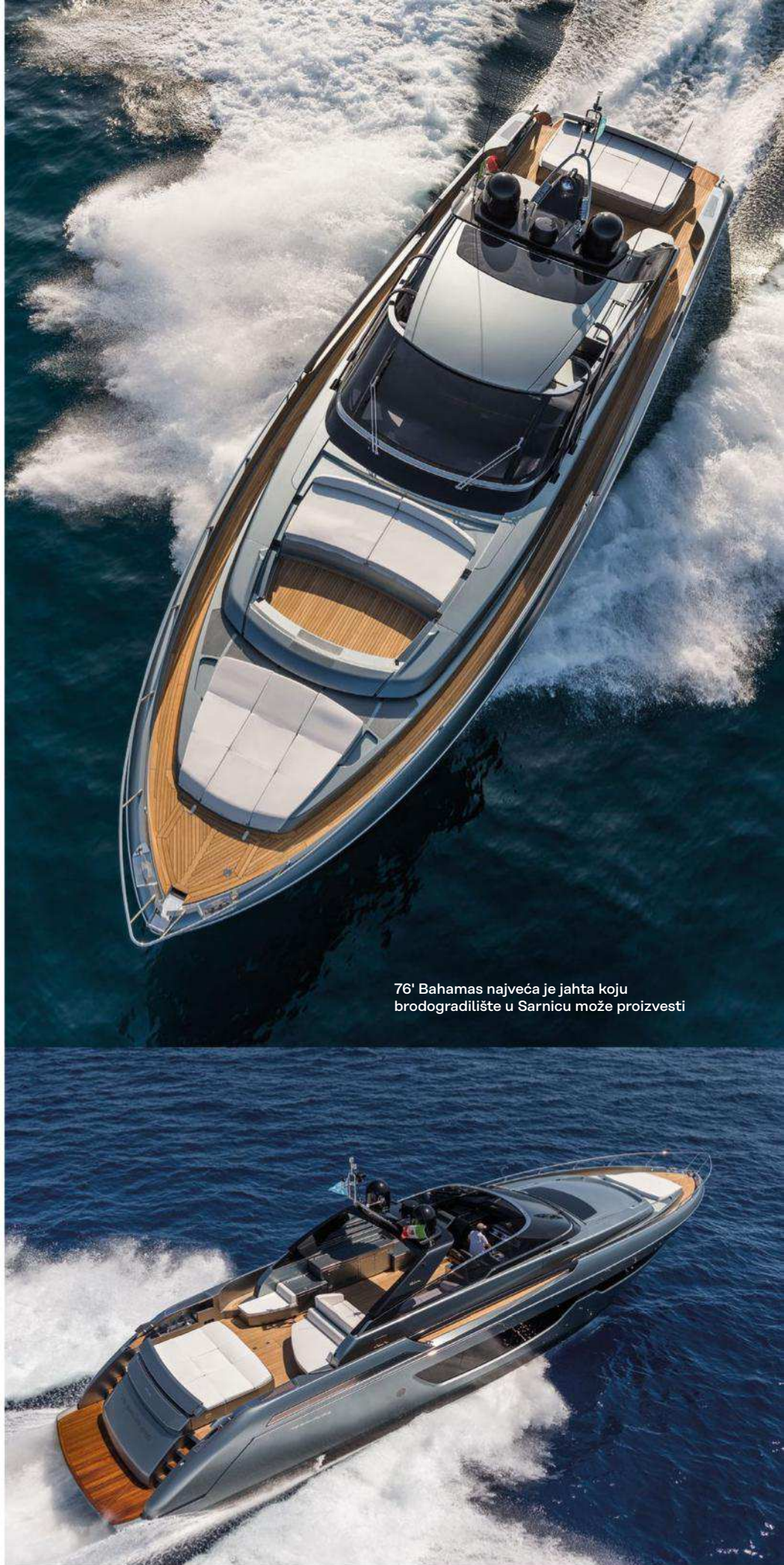

Unatoč bogatoj povijesti i skupocjenim materijalima, unatoč posebno uzgojenom mahagoniju rezanom posebnom tehnikom i lakiranom u dvadeset i dva sloja prozirnog laka, Riva je puna i suvremene tehnologije

Genijalnost sustava je što, prilikom pristajanja, može pogoniti Rivamare i preko boka, pa je komplicirani postupak pristajanja sad sveden na jednostavno pokazivanje smjera kretanja pomicanjem malene upravljačke palice. Jednom kad je Rivamare privezan, sustav Seakeeper NG5 brine se da se očuva stabilnost trupa i spriječi ljuljanje na valovima. Uz to, Rivamare krije iznenađenje i u svojoj pozadini – platforma za sunčanje koja se preklapanjem sakrije i čini da Rivamare poprimi izgled obične jahte od trideset i osam stopa.

Iskustvo Rive u Sarnicu, ishodištu i danas jednom od četiri Riva brodogradilišta, završava s modelom 76' Bahamas, najvećom jahtom koju brodogradilište može proizvesti. S tri kabine, sedamdeset šest stopa, MAN V12 motorom od 1550 KS i krajnje brzine od 32 čvora, izgleda gotovo preveliko za proizvodne dvorane starog brodogradilišta. Uz stotinu godina tradicije malenih i brzih jahti i trkaćih glisera, takva velika skulptura od stakloplastike, mahagonija i čelika, čini se prikladnija za neko od Rivinih brodogradilišta smještenih uz morsku obalu. U podnožju Alpa, u privatnosti jezera okruženih visokim vrhovima, male, elegantne jahte ono su što pristaje, što sliku čini potpunom. Privatnost je 2016., doduše, na trenutak, na šesnaest dana, naćeo bugarski umjetnik Christo svojim plutajućim molom prekrivenim stotinom tisuća kvadratnih metara žute tkanine i tisućama ljudi koji su željeli prošetati tim umjetničkim djelom oko otočića San Paolo na jezeru Iseo.

Riva Iseo smanjila je brzinu i približila se otoku i žutom molu. Ljudi željni doživljaja novog umjetničkog djela jedinstvenog umjetnika mahali su ljudima koji su plovili pokraj njih, željni doživljaja novog umjetničkog djela jedinstvenog proizvođača jahti. Riva, zapravo, ne prodaje jahte, Riva prodaje doživljaj.

76' Bahamas najveća je jahta koju brodogradilište u Sarnicu može proizvesti

Carlo Riva je 1968. godine za vlasnika Lamborghinija u model Aquarama ugradio njegove V12 motore, prilagođene brodskom načinu rada

AQUARAMA ZA GOSPODINA LAMBORGHINIJA

Narod voli dobru i sočnu priču, a Ferruccio Lamborghini pobrinuo se da, barem onih u kojima je on glavni lik, nikada ne nedostaje. Baš kao što je krenuo u proizvodnju svojih automobila iz želje da napravi nešto bolje od onoga što je tada proizvodio Ferrari, gospodin Lamborghini došao je s jednakim prijedlogom Carlu Rivi – želio je da mu se izgradi Riva Aquarama, ali umjesto s ugrađenim parom standardnih V8 motora, želio je Aquaramu sa svojim, Lamborghini V12 motorima. Naravno, odgovor je bio – „Nemoguće!”

Srećom, ljudi poput gospodina Lamborghinija riječ „nemoguće” razumiju kao „ne želim”, pa je na kraju ipak uspio nagovoriti Rivu da mu ispuni želju. Motori su prilagođeni brodskom načinu rada, ugrađeni, i svijet je 1968. godine postao ljepše mjesto.

No, nakon nekoliko godina sreće, gospodin Lamborghini odlučio je da želi prodati Aquaramu, izvadio je motore, smjestio ih u svoj muzej i priči je tu bio kraj. Zapravo, kraj je bio sve donedavno: Lamborghinijeva Aquarama živjela je običan V8 život sve dok nije došla u vlasništvo kupca iz Nizozemske koji je odlučio taj legendarni i jedinstveni primjerak vratiti u ono stanje u kojem je bila kad je Carlo Riva popustio uvjerenju Ferruccia Lamborghinija.

Tako je tvornica Lamborghini odbila vratiti motore smještene u muzej, ipak je pomogla novom vlasniku unikatne Aquarama da pronađe par motora jednak onima koji su bili prvotno ugrađeni. No, ostao je jedan problem – motor predviđen za automobil ne može se samo tako ugraditi u brod. Srećom, majstor koji je prije pola stoljeća pronašao način i koji je ugradio originalne motore još je uvijek bio tu i još je uvijek bio spreman zasukati rukave.

Riva Aquarama Lamborghini danas je zvijezda koja ponovno sija i čini se da je opet spremna za prodaju. I dok je cijena za klasične Riva modele od stotinu, pa do preko pola milijuna dolara, za Aquaramu Lamborghini cijena je – nazovite.

VINA
BELJE

PRINC S DUNAVA

*Graševina
s najviše
nagrada*

GRADOVI FILMSKE ZVIJEZDE

New York je najsnimaniji grad na svijetu, **London** živi na slavi Jamesa Bonda i Harryja Pottera, a u **Tokiju** se filmaši muče s dobivanjem dozvola i – yakuzama!

PIŠE **TIHONI BRČIĆ**

Filmovi sve više posežu za vizualnim efektima ne bi li dočarali ambijente u kojima se odvijaju. Pod normalno je postalo imati potpuno kompjuterski izgrađene lokacije, digitalna proširenja postojećih lokacija ili barem njihovo djelomično retuširanje. Ipak, zasad još uvijek možemo uživati i u onim pravim čarima neopjevanih glumaca filmske industrije – gradovima. Jedni su se planski izborili za status zvijezda zahvaljujući poduzetnosti gradskih poglavarstava ili poticajnih sredstava, dok drugi to duguju atraktivnim lokacijama. Mi smo posjetili tri kontinenta da vidimo kakvo to filmsko iskustvo pružaju metropole New York, London i Tokio.

New York

Zahvaljujući interesu gradskog ureda, u New Yorku se godišnje snima stotine filmova i serija, što mu je prikrbilo titulu najsnimanijeg grada na svijetu. Blagodati su višestruke – od milijunskog prihoda kroz razne dozvole i otvaranja tisuća radnih mjesta, do poticanja lokalnog turizma i američke pop kulture (svi smo odrasli na američkim filmovima, zar ne?).

Stoga privremeno zatvaranje prometnih četvrti u ovom gradu od 8,4 milijuna stanovnika djeluje opravdano, recimo za filmove kao što su *Nebo boje vanilije* s Tomom Cruiseom ili *Ja sam legenda* s Willom Smithom. Newyorčani će zajedno s turistima vrlo rado pogledati snimanje novog filma ili omiljene serije, ne bi li ugledali koju filmsku zvijezdu...

Ako vam se neke lokacije u gradu čine poznate, to je zato što su i one zvijezde. Da bi ih obišli i upoznali postoje turističke ture filmskih lokacija. Koliko je to unosan posao govori podatak da se jedna takva tematska tura održava više puta dnevno i stoji oko 40 dolara. Čak i lik koji je bio inspiracija za Kramera iz serije *Seinfeld* ima svoju turu (više u *Playboyu* iz rujna 2014.)...

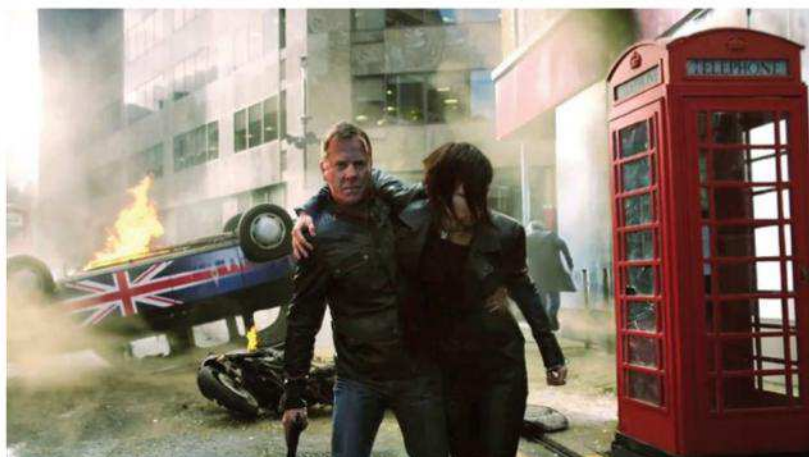
„On Location Tours” je najpoznatija agencija i nudi čak desetak dvosatnih tematskih tura, uključujući one za *Obitelj Soprano*, *Seks i grad* i *Istjerivače duhova*. Želite li možda vidjeti *The Rum House* bar u kojem obitava Michael Keaton u *Birdmanu*, *Daily Bugle* zgradu iz zadnja dva *Spider-Man* filma, tajno sjedište *Ljudi u crnom* ili agenciju za oglašavanje iz serije *Momci s Madisona* (*Mad Men*)? Sve to pokriva najpopularnija tura NYC TV & Movie Tour, zajedno s još 40-ak drugih popularnih lokacija. Silne zanimljivosti vezane uz grad čine ju ujedno i sasvim solidnom turističkom turom New Yorka.

Krećemo s južne strane Central Parka, gdje se odmah može vidjeti *Plaza Hotel* iz *Hitchcockovog Sjever-sjeverozapad*, *Sam u kući 2* i *Velikog Gatsbyja*, a ispred hotela je fontana Pulitzer ovjekovječena u špici hit serije *Prijatelji*. Na Fifth Avenue očekuje vas *Trump Tower* koji je glumio poslovnu zgradu *Brucea Waynea* (*Batmana*) u *Vitezu tame: Povratak*, te newyorška javna knjižnica koju opsjeda duh u *Istjerivačima duhova* (sjedište istjerivača je u četvrti Tribeca, u vatrogasnoj postaji *Hook & Ladder 8* još drže logotip filma na zidu)

U Greenwich Villageu očekuje vas famozna zgrada *Rachel, Monice, Chandlera* i *Joeya* iz *Prijatelja* (sasvim gore)
Istjerivači duhova - sjedište u vatrogasnoj postaji *Hook & Ladder 8* (gore)
Nebo boje vanilije - *Tom Cruise* na opustošenom *Times Squareu* (lijevo)

U Greenwich Villageu očekuje vas famozna zgrada Rachel, Monice, Chandlera i Joeya iz Prijatelja. Možda će vas iznenaditi da je služila samo kao eksterijer (na čijim su se pravima za korištenje vlasnici zgrade obogatili!), a interijeri su snimani u studiju, što je zapravo vrlo čest slučaj.

Ture se obavljaju autobusom, a vode ih glumci koji su po američkom receptu savršeno komunikativni, informativni i zabavni. Nemojte se začuditi ako vas na turi svojom pojavom iznenadi neka zvijezda koja je u kvartu baš snimala novu epizodu vaše omiljene serije.

Na monitorima se prikazuju prizori iz filmova čije lokacije razgledavate u vožnji, a zaustavljate se nekoliko puta na 15-ak minuta. Obično su to lokacije dućana ili kafića koji nisu samo filmska lokacija, već su i partneri agencije koja vas tamo iskrca s dodatnim, prozaičnim razlogom – da nešto i potrošite.

Nemamo ništa protiv toga, dapače. Tako, dok ste u četvrti Greenwich Village, na turi Seks i grad, u dućanu Pleasure Chest možete djevojci kupiti, recimo, vibrator ili je pak u slastičarnici Magnolia počastiti *cupcake* kolačićima koje u seriji jedu glavne junakinje...

London

London ima podjednak broj stanovnika kao New York i mnoštvo atraktivnih lokacija što ga čini i te kako filmičnim. Također je obgrlio profitabilnost i kulturalnu važnost snimanja filmova, pa je vrlo otvoren za snimanja, a upravo obiluje turama filmskih lokacija.

Za razliku od New Yorka, eksterijeri zgrada ne podliježu autorskim pravima, pa ih se slobodno može snimati. Tako je Tower Bridge glumio u Brzima i žestokima 6, Trafalgar Square u Kapetanu Americi, Big Ben u 28 dana kasnije, crkva Westminster Abbey u Da Vincijevom kodu, Millennium Bridge u Čuvarima galaksije, a četvrt Notting Hill istoimeni je film dodatno popularizirao.

No, London je i tradicionalno poprište tajnih agenata, od Britanca Jamesa Bonda, do njegovih američkih kolega. Tako se Jason Bourne u trećem dijelu sage – Bourneov ultimatum – mota po željezničkoj stanici Waterloo i hotelu Malmaison London, a Jack Bauer se u posljednjoj devetoj sezoni serije 24 potpuno preselio u London.

Tom Cruise je kao Ethan Hunt posjetio London u prvom i petom dijelu Nemoguće misije. U prvom je gradska vjećnica glumila interijer zgrade CIA-e, sigurnosna kuća je bila kod podzemne stanice na Liverpool Streetu, a pub na kraju filma je Anchor Tavern kod mosta Southwark. Pub je pravi, za razliku od dućana s vinil pločama u petom filmu, koji je zapravo prilagođena praonica rublja. Takva prenamjena prostora, kao i međugradska miješanje lokacija, sasvim je uobičajena praksa u filmskoj industriji.

Kao polazište ture o Harryju Potteru predlažemo Kings Cross Station gdje Potter vlakom odlazi u Školu čarobnjaštva Hogwarts

London je „ugostio“ devetu sezonu krimi-serije 24 (gore lijevo), kao i šesti nastavak Brzih i žestokih (sasvim gore), a slavni Millennium Bridge „stradao“ je u Harry Potteru

James Bond je ipak najpoznatiji filmski agent, a ujedno i glavni filmski ambasador Londona. Još u prvom filmu Dr. No, Les Ambassadeurs Club je glumio kasino. Sjedište Britanske tajne službe MI6 glumila je Old War Office Building u tri filma – Octopussy, Pogled na ubojstvo i Dozvola za ubojstvo. U Dahu smrti ulogu je preuzela Malaysia house na Trafalgar Squareu, u Sutra nikad ne umire to je postala Sommerset House, a u Zrnu utjehe umjetnički Barbican Centre.

Tek u novijim filmovima Zlatno oko, Svijet nije dovoljan, Umri drugi dan, Skyfall i SPECTRE, ulogu MI6 preuzima prava zgrada Britanske tajne službe na Temzi pored mosta Vauxhall.

Uz Bonda, u Londonu su najpopularnije ture o Harryju Potteru. Najjednostavnije je otići na neku od tura o Bondu i Potteru, ali lokacije možete pogledati i sami uz pomoć pametnog telefona. Po mogućnosti, nakon ručka u najstarijem restoranu Londona – Rules u Covent Gardenu – gdje objeđuje ekipa iz MI6 u filmu SPECTRE...

Kao polazište ture o Harryju Potteru predlažemo Kings Cross Station gdje Potter vlakom odlazi u Školu čarobnjaštva Hogwarts. U zidu između platformi 4 i 5 nalazi se portal za ulazak na čarobnu platformu 9 ¾, gdje je Britanska željeznica čak instalirala kolica koja nestaju u zidu kao u filmu.

Turističke lokacije poput Big Bena i Westminsterske palače videne su

pri Potterovom dolasku u grad, u Zoološkom vrtu na rubu Regent's Parka Potter prvi put shvaća da može komunicirati sa zmijama, a Australia House je predstavljala čarobnjačku banku Gringotts.

Westminster Underground Station je glumila Ministarstvo magije u koje se ulazilo kroz crvenu telefonsku govornicu. Nažalost, u njoj se nećete moći fotografirati jer je bila samo privremeni rekvizit. Zašto je nisu instalirali poput prepolovljenih kolica na platformi 9 ¾, baš nam i nije jasno...

Tokio

Glavni grad Japana plijeni kombinacijom reda i kaosa, tradicionalizma i futurizma. Stariji gledatelji pamte japanske filmove Pas lualica Akire Kurosawe i Godzillu koji su obilježili poslijeratno razdoblje. No, što će pamтити noviji gledatelji?

Tokio ipak nema bogatu filmsku povijest New Yorka i Londona. Mnogi bi rado u njemu snimali, ali to nije jednostavno radi raznih regulativa i ograničenja. Dvostruki oskarovac Alejandro Gonzalez Inárritu imao je toliko problema snimajući Babel (2006.), da se na konferenciji za novinare otvoreno požalio na tokijske vlasti.

Zahtjevi za snimanja uglavnom se odnose na najpoznatije i najprometnije lokacije u gradu. Međutim, svi se oni redom odbijaju iz sasvim jednostavnih razloga – prevelike gužve i nedostatka parkinga. Privremeno zatvoriti raskrižje Shibuya (na svakoj promjeni semafora križanje prođe i po 2500 ljudi!) ili podzemnu stanicu Shinjuku (kroz nju dnevno prođe gotovo 4 milijuna ljudi), u Tokiju bi bilo ravno smaku svijeta. Nama je to nepojmljivo, no u tom gradu s 13,5

milijuna stanovnika kaos se izbjegava zbog u sekundu programiranog sistema javnog transporta.

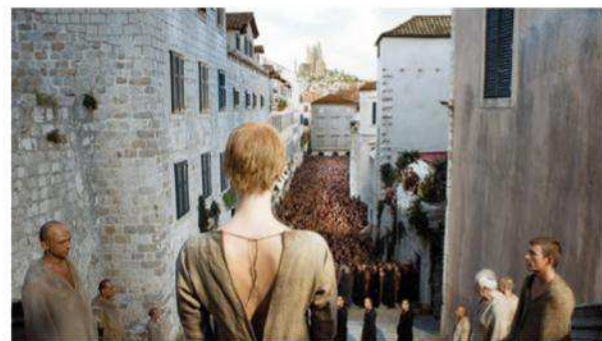
Od policije se ponekad dobije dozvola za snimanje u predgrađima, no tada treba dobiti i dozvolu od stanara u naselju, što je u pravilu nemoguća misija. Također, neka pravila poput onog da se mora dobiti potvrda od operatera električne energije ako se u kadru vide nadzemni kablovi za struju (grad ih je prepun), graniče sa zdravim razumom.

Kad filmaši baš silno žele snimati ovdje, pribjegavaju brzinskom improviziranom snimanju, što je dostatno za ključne snimke s glumcima na autentičnim lokacijama. Ostatak se upotpuni arhivskim snimcima, snimi u nekom drugom gradu ili filmskom studiju.

Tako je postupio i Quentin Tarantino s Kill Billom – restoran u kojem se odvija krvavi obračun s yakuzama potpuno je snimljen u pekinškom studiju, neki eksterijeri u Los Angelesu, a u Tokiju samo kadrovi gdje se junakinja vozi motorom preko Rainbow Bridgea.

Film Brzi i žestoki 3: Tokio Drift, čak ima grad Tokio u naslovu, no u njemu je snimljeno samo nekoliko prizora, a u filmu Austin Powers u Goldmemberu baš ništa nije snimljeno u Tokiju, unatoč tomu što se u njemu zbiva dio filma.

U Izgubljenima u prijevodu Billa Murraya bombardiraju zaslijepljujući

ZAGREB NEKAD, DUBROVNIK DANAS

Brojne su svjetske zvijezde snimale nekoć u Zagrebu. Naš je glavni grad bio junak filmova kao što su „Proces“ Orsona Wellesa (Anthony Perkins), „Limeni bubanj“ Volkera Schlöndorfa, „Sofijin izbor“ Alana Pakule (Meryl Streep), „Božji oklop“ (Jackie Chan), „Lov u Bosni“ (Richard Gere), „Žena mušketir“ (Gerard Depardieu, Michael York, Nastasja Kinski...

Palicu je zadnjih godina od Zagreba preuzeo Dubrovnik i to na najvećoj mogućoj razini. Sve je počelo sa „Igrama prijestolja“, nastavilo se sa „Zvezdanim ratovima“ ovoga ožujka, u lipnju se snimala povijesna dokumentarna serija o templarima „Knightfall“ Hystory Chanella, a nedavno je objavljeno da u Dubrovnik na jesen stižu Leonardo DiCaprio i Jamie Fox na snimanje Robin Hooda.

vertikalni neonski natpisi u poslovno-zabavnoj četvrti Shinjuku, sa Scarlett Johansson se upoznaje u hotelu Park Hyatt Tokyo, a u četvrti Shibuya odvažuje se na pjevanje u Kareoke-Kanu. Sofia Coppola je odlučila snimati film gerilski, bez dozvola, pa je zahvaljujući malo ekipi i velikoj gužvi, policija uglavnom uspješno izbjegavana. No to je ekipu dovelo i do nezgodnih situacija – slučajno su završili na teritoriju yakuza mafije.

Da bi izbjegao taj problem, Gaspar Noé je prije snimanja Ulaza u prazninu po četvrtima znanim po kockanju i prostituciji, zatražio odobrenje od yakuza! Film je sniman noću, koristeći prikladnu neonsku rasvjetu grada, te pokoju specifičnu lokaciju poput kičastog kluba Ai.

S yakuzama je imao problema i Hugh Jackman – napale su ga kod hrama Zojo-Ji. Istina, napadnut je samo kao lik Wolverine u istoimenom filmu. Borio se i na super brzom Bullet trainu (doduše, pomoću vizualnih efekata) i noćio u hotelu kapsuli Nakagin Capsule Tower. Ispada da je Wolverine u novije vrijeme jedini strani film koji se izbio za snimanje u Tokiju.

Čarima Tokija nije mogla odoljeti niti newyorška serija Djevojke – tamo je lani snimljeno nekoliko epizoda, uglavnom gerilski. Kako je poslije izjavila glumica Zosia Mamet – „bilo je ludo... pitali smo se hoće li nas uhapsiti“. Nisu uhapšeni, a ni s yakuzama se nisu susreli...

U Izgubljenima u prijevodu Billa Murraya bombardiraju zaslijepljujući vertikalni neonski natpisi u tokijskoj četvrti Shinjuku

Ispada da je Wolverine u novije vrijeme jedini strani film koji se izbio za snimanje u Tokiju

KHLOE TERAE

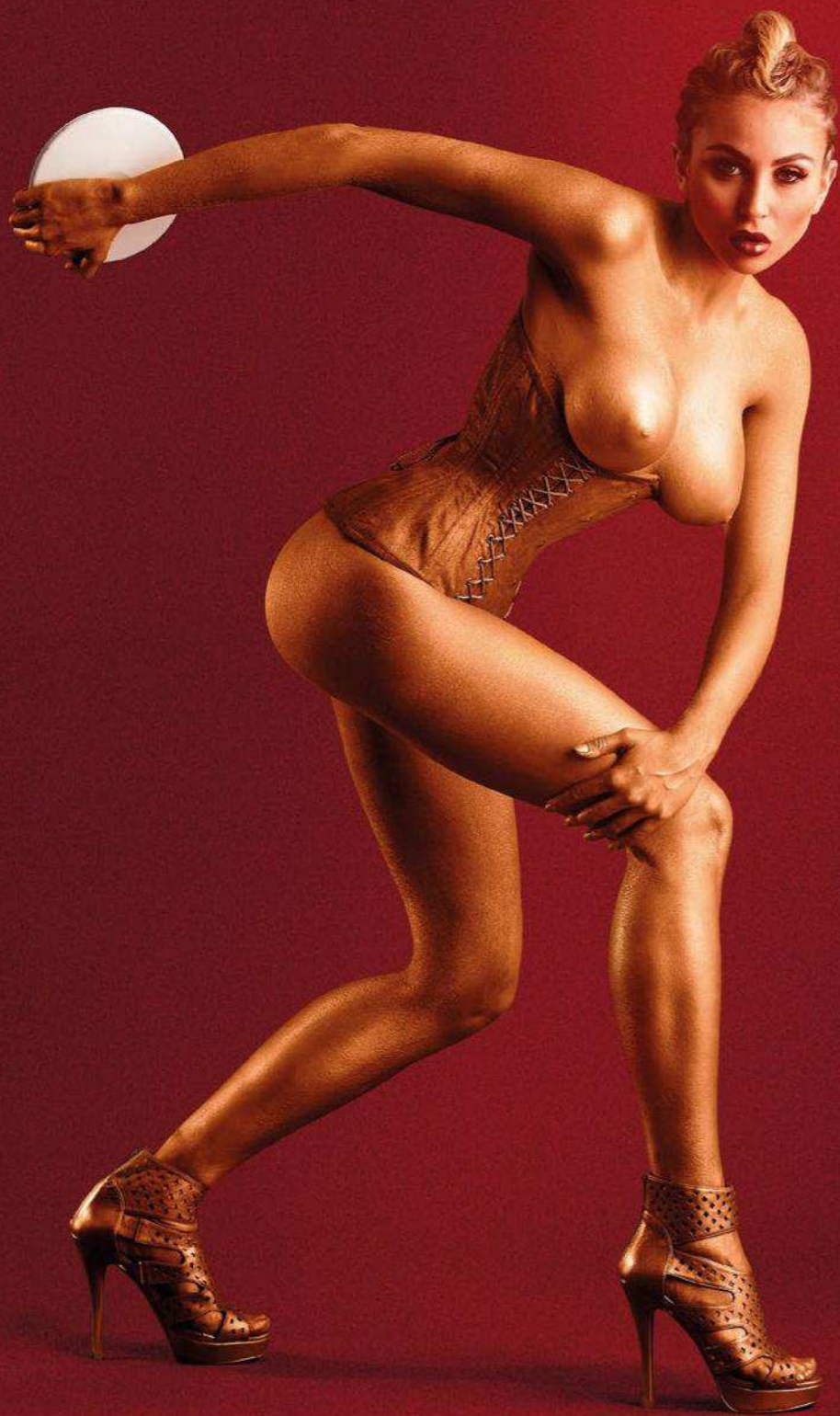

Doba je najvećeg sportskog događaja, ljetnih olimpijskih igara u Riju. Američki fotograf Dr Dan, igrama u čast, napravio je *pictorial* u kojem naša dobra poznanica Khloe, za ovu prigodu „pozlaćena“, pokazuje fantastičnu gipkost i izgleda, doslovno – sjajno!

FOTOGRAFIJE **DrDAN PHOTOCREATIVE**

FRIZURA **MISHA BELFER** BODYPAINING **KELSIE YOUNG**

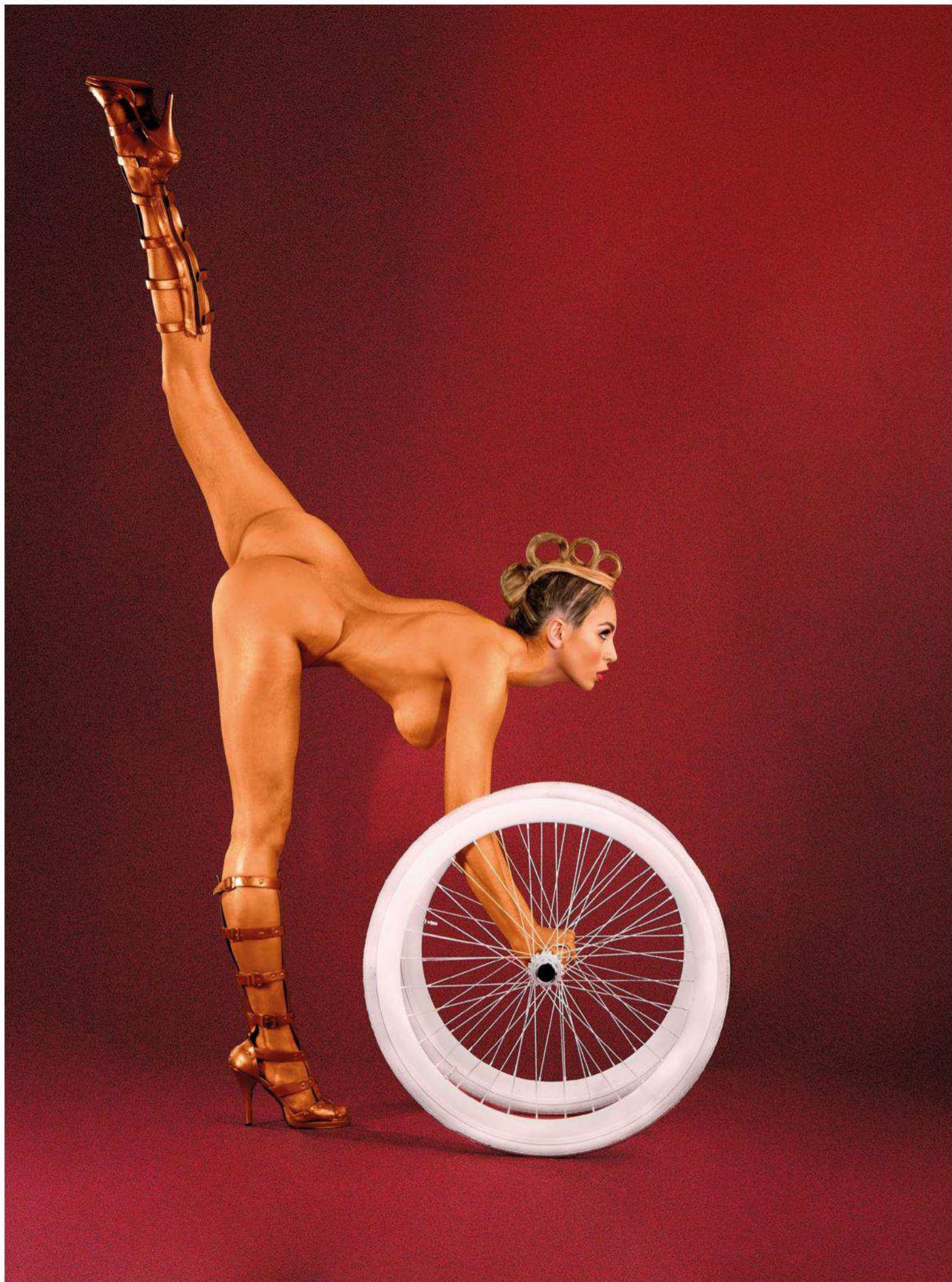

GASTRONOMSKA LJUBAVNA PRIČA

Svakoga prosinca u Parizu se objavljuje La Liste, popis tisuću izvanserijskih restorana svijeta. Na aktualnoj listi nalaze se i tri hrvatska lokala, a predvodi ih – **Monte**

PIŠE **VELIMIR CINDRIĆ**

Love is the answer – stoji zagonetno na prvoj stranici jelovnika rovinjskoga restorana Monte. Ili možda i ne? Jer ti stihovi Johna Lennona iz skladbe „Mind Games” sasvim se skladno uklapaju u priču o tome restoranu i paru koji ga vodi, o onome kako se tu odnosi prema namirnicama, o procesu u kojem nastaju jela što izlaze iz njegove kuhinje, kako se razmišlja o vinu, i na kraju – o tome kako se vodi gastronomski dijalog s gostima.

To što će gost, tijekom večere, negdje u pozadini čuti tihu glazbu Simona & Garfunkela ili Beatlesa, pa čak i zamisliti, ili stvarno čuti, kakvu baladu Dire Straitsa, Rolling Stonesa ili tko zna što još izvučeno iz zakučastih pretinaca *soundtracka* vlastitih sjećanja, dakako neće biti slučajno.

– Kad kreiram degustacijski meni, pokušavam stvoriti neku dramaturgiju, kroz određeni broj namirnica i tehnika. Dakle, nešto kao rock album – jednu bržu stvar, jednu čvršću, jednu baladu, neku akustičnu..., stvoriti raznovrstan doživljaj koji niti u jednom trenutku neće dosaditi, a meni će, pritom, pružiti priliku da se pokažem u najboljem svjetlu – kaže **Danijel Đekić**, *chef i spiritus movens* Montea, koji zajedno sa suprugom **Tjitske Đekić-Brusse**, šeficom sale i *sommelierkom*, vodi taj lokal koji već godinama kotira kao ponajbolji hrvatski restoran i zasigurno vodeći istarski favorit.

Ne čudi onda da je Monte, inače član ugledne udruge JRE (o kojoj smo pisali nedavno), ujedno i najbolje ocijenjeni hrvatski restoran u dijelu austrijskoga izdanja vodiča Gault Millau posvećenom hrvatskim restoranima, u kojem kao jedini drži visokih 17 bodova i tri kuharske kape te da se pojavio i u slavnom francuskom poretku restorana La Liste (vidi okvir).

I DOISTA, BAŠ KAO i nastavak spomenutih stihova: „Love is a flower, you've got to let it grow”, tako je nastajala i priča ovoga (i to ne samo u domaćim prilikama) izvanserijskog restorana – polako, prirodno i s mnogo ljubavi. Naime, ta je pripovijest počela još u Danijelovim dječaćkim rovinjskim danima, kada je zajedno s roditeljima posjećivao lokalne restorane.

– Restorani su tu dio života i vidite da ljudi u njima uživaju. Meni su to najljepša sjećanja iz djetinjstva. Međutim, o tome da ću jednog dana kuhati i voditi restoran, nisam mogao ni sanjati. Tata mi je bio inženjer, i onda sam se nekako, linijom manjeg otpora, i ja odlučio za studij građevinarstva – sjeća se Đekić, čija je studentska karijera prekinuta kad je otac, za krize građevinarstva 80-ih, ostao bez posla, pa je ponestalo novca za

studij dvojice sinova. Kako je obitelj od 1964. stanovala u kući s lijepim vrtom u staroj jezgri Rovinja, na vrhu ulice Montalbano, nadomak crkve Sv. Eufemije, odlučeno je da se pokrene ugostiteljski posao.

– Nije me trebalo puno nagovarati, jer je moj studij ionako bio gubitak vremena

Monte se smjestio u idiličnoj staroj jezgri Rovinja, na vrhu ulice Montalbano, nedaleko crkve Sv. Eufemije, a danas do njega svaki dan Danijel i Tjitske Đekić najlakše i najbrže stižu vespom

1

2

3

4

5

i roditeljskog novca – smije se Danijel i nastavlja:

– Ideja nije bila da ja završim u kuhinji, nego da vodim lokal. Imao sam već nekog iskustva, jer sam još kao srednjoškolac sezonski konobarao po lokalnim restoranima, uostalom kao i većina klinaca tu u Rovinju. Tako sam i u tom obiteljskom lokalu počeo kao konobar. Bila je to neka vrst taverne s roštiljem i jednostavnim jelima, ništa ambiciozno. Kuhala je jedna gospođa koja je ranije imala vlastiti restoran, ali nije bila školovana kuharica. To što je ona kuhala, meni se uglavnom nije svidalo, uvijek sam imao neke zamjerke kad sam od nje preuzimao jelo koje moram odnijeti gostima. Već sljedeće godine rekla mi je: „Ako ti misliš da možeš bolje, zašto ne dođeš u kuhinju.“ I tako sam 1986. ušao u kuhinju i ostao u njoj do danas.

Đekić kaže da nije kuhao prema receptima, već da je sve bila improvizacija. Za slobodnih dana obilazio je bolje lokale u Istri, gledao što rade drugi, tražio inspiraciju i polako slagao jelovnik. No, kuhinja te izvorne verzije lokala, tvrdi Danijel, nikada nije postala ozbiljna, sve do novog tisućljeća kada je započela nova era restorana. Ona je stigla punih 15 godina nakon što je

Iz Đekićeve kuhinje (3) izlaze jela što sjajno kombiniraju izražene okuse vrhunskih lokalnih namirnica i primjerene tehnike: jakobova kapica, gambar i brancin sa žara, cvjetača i alge (1), biskvit i juha od šparoga s ukiseljenim šparogama i žlicom rovinjskih maslina (2), ceviche, sashimi i tartar od tune (4), gambar u mrvicama od rižinog kolačića, dehidrirana glava gamba, biskvit i krema od blitve (5), brizla, krumpir, luk i gljive (6)

Đekić upoznao Nizozemku Tjitske Brusse, koja je u Rovinju prvi put došla 1986., i to u ljetnu baletnu radionicu, a s Danijelom se upoznala iduće godine, kad je s prijateljicom tamo ljetovala.

ZABAVLJALI SU SE dvije godine, ljeti bili zajedno u Rovinju, a zimi bi Danijel odlazio nekoliko mjeseci u Nizozemsku. Vjenčali su se 1989. i počeli zajedno raditi u obiteljskom restoranu – Danijel u kuhinji, a Tjitske s gostima na terasi, što se odmah pokazalo dobrom kombinacijom.

A onda su 1990. odlučili probati sreću u Nizozemskoj...

Monteov jelovnik
obično sadržava pet-
šest hladnih predjela,
jednako toliko toplih,
desetak glavnih jela i
pet deserata

– Najprije sam radio u jednom bistrou, zatim u argentinskom restoranu, a onda se u Utrechtu otvorio veliki cafe-restoran u jednom luksuznom hotelu. Tamo sam dobio posao i već nakon dva mjeseca postao *sous chef* i počeo sudjelovati u kreativnom procesu. Na tom sam poslu najviše naučio i zanatski napredovao. Tek me onda, odjednom, kuhanje počelo ozbiljno, dubinski zanimati i svemu sam prionuo s mnogo strasti. Kupio sam gomilu knjiga, učio i iskoristio dobru energiju koja je vladala u toj kuhinji... Restoran je brzo postao popularan i radilo se izvrsno. Ostao sam dvije godine, a onda smo se vratili u Rovinju i odradili još jednu ljetnu sezonu. Ali, shvatio sam da više ne mogu surađivati s roditeljima i braćom, jer sam u međuvremenu znatno napredovao i imao osjećaj da me sve koči. A želio sam napraviti veliki skok – pojašnjava Đekić.

Kada su se u kasnu jesen te 1993. Tjitske i Danijel vratili u Nizozemsku, došli su na originalnu ideju. U to doba počele su se zatvarati mesnice na dobrim lokacijama, jer su ljudi masovno počeli kupovati pakirano meso u

VINO KAO IZNENAĐENJE

supermarketima. Jednu od tih mesnica, na odličnoj lokaciji, uzeli su u najam, stražnji radni prostor pretvorili u kuhinju, a vitrine lokala napunili hranom. Tako je nastala neka vrst delikatese koja je svaki dan uvodila nova tri-četiri jela, a klijentelu su uglavnom činili mlađi poslovni ljudi koji nisu imali vremena za kuhanje. Posao je odmah krenuo izvršno, pa je Danijel, koji je u kuhinji isprva radio sam, mogao zaposliti još pet ljudi. Taj je lokal bračni par Đekić vodio do 1999., a onda ga prodao. Polako su kovali planove za novi početak.

– U ljeto 1999. malo smo osvežili restoran u Rovinju, uveli neke novosti i uživali u tome. Isto smo napravili i 2000., a onda prodali sve u Nizozemskoj i 2001. definitivno se preselili u Rovinj. Tako smo 2002. krenuli graditi novu priču restorana – temeljito smo renovirali prostor i počeli ozbiljnije kuhati. No, kad je kuhinja bila u pitanju, još sam se tražio i još nisam bio siguran u pravi put. Još sam uvijek želio i komercijalni uspjeh, pa sam radio i kompromise, prilagođavao se publici. No, kad sam postao siguran u ono što radim, osjetio da sam dovoljno jak da izdržim i guram u tom smjeru, rezultati su se počeli vidjeti vrlo brzo – kaže Danijel.

Ugledajući se na velikog francuskog *chefa* Alaina Passarda, čovjeka od kojeg je prihvatio princip maksimalnog skraćanja puta od izvora namirnice do tanjura, zatim danas pokojnog avangardnog *chefa* Santija Santamariju (prvi katalonski *chefs* tri Michelinove zvjezdice), koji mu je ukazao na prirodni pristup i shvaćanje namirnica („Po uzoru na njega, trudim se da svaki moj tanjur istog jela bude barem malo različit”, reći će), te najutjecajnijeg *chefa* našeg doba, Ferrana Adriju, koji ga je uputio na važnost kulinarskih tehnika, hrabrost, vjeru u ideju i

„U posljednje vrijeme sve češće kuham za vino. Znate, vino ne procjenjujem kao *sommelier*, već kao dobro informirani gost, koji je jako puno toga probao”, smijući se govori **Danijel Đekić**, koji je još davno osmislio jelo pod imenom Riba u barriqueu. Radi se o kovaču u omotaču od drveta, spravljenome na pari, pri čemu tanini suptilno ulaze u ribu, pa se ona jako dobro slaže s barikiranim vinom.

– Uz moj odojak volim korpulentno, jače istarsko vino, u ovom slučaju Roxaničev teran Re. Ali nisam fanatičan u tome smislu – tvrdi Danijel.

Njegova supruga **Tjitske**, šefica sale i jedna od dvije *sommelierke* restorana, ovako opisuje koncept vinske karte Montea:

– Na njoj se nalaze vina koja nisu podijeljena prema državama, već prema sortama. To su vina koja se proizvode u krugu od oko 400-500 kilometara oko nas, ukupno više od 200 etiketa. Ima ih iz Istre, Slavonije, iz ostalih krajeva Hrvatske, nešto iz Austrije i sjevernog dijela Italije. Izbor se stalno povećava, jer u tim regijama ima sve više lijepih vina, tako da nema nikakve potrebe za onima iz Čilea, Australije i slično. A i naši gosti traže hrvatska vina, posebno ona iz Istre, koja su iz godine u godinu sve bolja. Uz sljedove degustacijskog menija obvezno idu hrvatska vina, najčešće iz Istre. Izuzetak smo napravili jedino u slučaju šampanjaca. Osim toga, uz naša jela, u našem podneblju, ionako najbolje odgovaraju naša vina... Svake godine naša *sommelierka* **Snježana Dorončić** i ja prođemo cijelu ponudu. Nešto mićemo s karte, a dodajemo više toga novog. Sparivanje s pojedinim jelima uglavnom radi

upornost u radu, Đekić je polako počeo graditi vlastitu originalnu filozofiju.

– Znate, pitanje je jesam li ja do danas i našao svoj osobni stil. Naime, stalno pokušavam uloviti duh vremena, jer jednostavno morate pratiti vrijeme i ne možete se zaustaviti. Gledam što se događa oko mene i pokušavam biti dio toga. Recimo, uspio sam koliko-toliko ukrotiti i ego. Jer, ego je veliki problem *chefova*. To jest gorivo koje nas tjera dalje, ali ga treba i krotiti. Ipak je restoran, prije svega, posao i bez toga sve propada. Moja je kuhinja moderna jer nastojim ići s vremenom, a mediteranska zbog mjesta na kojem se nalazim. Ali, ujedno je i kontinentalna, zbog zelene Istre u zaleđu. Ne mogu reći da je avangardna, jer ni ja po karakteru nisam avangardan. S druge strane, nisam ni na mjestu gdje mogu biti avangardan. Ne treba niti to zaboraviti. Možda bih u Parizu, Londonu i New Yorku mogao biti, ali tu moram biti u nekoj simbiozi sa svime oko mene. Znam gdje sam, tu se dobro osjećam i kuham kako mislim da treba, od najboljih sastojaka do kojih mogu doći. I to prolazi dobro. Naša je publika uglavnom europska

Snježana Dorončić i Tjitske Đekić-Brusse

moj suprug, na početku sezone, kad se mijenja jelovnik. To je prigoda i da probamo vina koja su ostala od prošle godine i ona koja dolaze, premda to radimo i tijekom zime. Uvijek nastojimo osvežiti kartu, kao kad kod kuće čistimo ormar. No, u svemu je najljepše kad vas neko vino iznenadi. Recimo, prošle godine Pilatova malvazija Sur Lie ili ove godine Veraldin teran – Istrian. Ta su iznenađenja najljepša...”

dobrostojeća građanska klasa, ljudi koji su navikli na ovakvu vrst restorana. Pri tome, nudimo im nešto što ne mogu dobiti tamo gdje žive.

ĐEKIĆ TVRDI DA KREATIVNI proces u njegovu slučaju kreće iz unutarnjeg nezadovoljstva, nečega čime nije zadovoljan ili što mu je postalo dosadno. Svakodnevno posjećuje rovinjsku tržnicu, sa zanimanjem promatra sve u vezi hrane kad je na putovanjima, te pomno proučava stručnu literaturu. No, iako stalno voli istraživati, eksperimentirati i mijenjati, kad nađe neku dobru namirnicu ili tehniku onda se njome bavi godinama.

– Recimo jelo od dugo spravljanog odojka sam prije desetak godina kušao u restoranu Gaig u Barceloni i to me podsjetilo na odojka koji je moj otac u Rovinju nosio na pečenje u lokalnu pekarnicu. Zato sam odlučio i ja nešto pokušati s odojkom, i došao do svoje verzije. No, to je jelo i dalje u procesu nastanka, stalno se mijenja, ali ne mićem ga s jelovnika – objašnjava Danijel.

Jelovnik Montea obično sadržava pet-šest hladnih predjela, jednako toliko toplih,

Danijel Đekić (na slici desno) trudi se stalno loviti duh vremena i ne zaustavljati se u svom kulinarskom razvoju (u razgovoru s našim suradnikom)

desetak glavnih jela i pet deserata. No, prava gurmama tu će ipak najviše zaintrigirati dva degustacijska menija – Essence od pet (599 kuna) i Tendence od sedam slijedova (674 kuna), koje restoran nudi već šest godina, naravno sa stalnim izmjenama jela u njima.

– Kod menija Essence više sam koncentriran na osnovnu namirnicu u jelima, kakva bi ona po mom viđenju trebala biti – da ostane autentična, a da joj dam i neki osobni pečat. A u meniju Tendence više sam usmjeren na tehnike, onome kako ja vidim promjene kroz vrijeme. Znae, ima razdoblja kad me privlače namirnice, kao i razdoblja kad me zanimaju kulinarske tehnike. Kad me zaintrigira neka tehnika, onda od nje radim sve što mogu, dok je potpuno ne savladam. Jednako je i s namirnicom, za koju nastojim naći najprimjereniju tehniku. Neke stvari su provjerene, neke mali rizik..., ali u tome i leži draž. No, treba znati da sam ja svoj najstroži kritičar – smije se Danijel.

Mi smo kušali meni Tendence, koji je započeo sitnim zalagajima na temu maslina, a potom i jednim s jogurtom, patlidžanom,

sušenim rajčicama i kremom od bosiljka. Prvo jelo, nazvano OMEGA 3, sastavilo je tri vrste plave ribe – tunu, skušu i srdelu, u vrlo zanimljivim kombinacijama i izvedbama, naglašavajući bit svake od riba. Već drugo jelo – Rakovi, alge, piletina, grah *mung* (zlatni grah) i šafran *dashi* (vrst japanske juhe i temeljca), pokazalo je svu širinu Đekićeva kulinarskog razmišljanja i primjerenu uporabu tehnika za isticanje glavne namirnice.

– U TOM JE JELU IDEJA bila predstaviti jadranske rakove. Sve je krenulo od kombinacije *dashija* i šafrana. Našli smo dobru palamidu i lokalne alge te počeli kuhati vlastiti *dashi*, pa ga onda kombinirati sa šafranom. I učinilo nam se zanimljivim – otkrit će Danijel.

Tu moramo spomenuti da je to jelo savršeno spareno s vinom Degrassi Contarini Viognier, što smo shvatili već kod prvog gutljaja („Jedino koje odlično odgovara uz njega. Sjajno je kad imate takvo jelo i takvo vino na karti. Kao savršen brak“, nasmijala se Tjitske).

Naredni riblji slijed – Grdobina, kroket od lignje, tikvice, hobotnica, crna riža i morska pjena, dogotovljeno je pred gostom dodavanjem tekuće esencije rakova, a idejno je naglasilo svježinu ribe i poigralo se različitim teksturama.

Prvi mesni slijed – Brizle, krumpir, luk i gljive – poslužen je atraktivno u minijaturnim tavama. Čvrsta tekstura teleće žlijezde tu je suprotstavljena baršunastoj kremi luka, a sve je okrunjeno svježim ribanim ljetnim tartufom.

Drugi mesni slijed činilo je već spomenuto jelo Odojak spravljan 24 sata, leća, čvarak od svinjske kože, džem od luka i pjena od geranije (crvena iglica), odnosno najnovijom verzijom tog Đekićeva jela s decentno mirisnim laticama i pjenicom cvijeta, koji inače postoji u čak 422 podvrste. Vrlo mekanome, ali ne i kašastom, mesu odojka (*chefovi* često znaju pretjerati u toj metodi spravljanja) sjajno je kontapunktirala prozračna hrskava kožica (kuhana, dehidrirana i pržena).

Nakon osvježavajućeg preddeserta u obliku pjenice od limuna s *pop rocksom* (gazirani bonbon u prahu koji proizvodi pucketanje kad se topi u ustima), meni je dovršen dvjema desertima – Skuta sa sladoledom od vanilije, gusjom jetrom, lješnjacima i narančom, zanimljivom i intenzivnom kombinacijom bogatih i svježih okusa, te Kompot od patlidžana i rajčica, beze, jogurt, granita od origana i prah od badema, iznimno intrigantnoj kreaciji na temelju patlidžana natopljenih šećernim sirupom, kuhanih sušenih rajčica, granite od origana (spravljene od istog sirupa) te sferificirana jogurta (postupak kojim se tekućina, obično natrijevim alginatom, oblikuje u kuglasti oblik čvršće kožice i tekuće unutrašnjosti), čime je logički zatvoren čitav krug menija koji je započeo jedim *amuseom* koji je u

MONTE NA LA LISTE

Svakoga prosinca, u Parizu se objavljuje lista tisuću izvanjskih restorana svijeta, svojevrsni francuski odgovor na britansku listu The World's 50 Best Restaurants. Zanimljivo je da se na aktualnoj listi nalaze i tri hrvatska restorana, a predvodi ih baš rovinjski **Monte** na 600. mjestu (ostala dva su **Damir i Ornella** iz Novigrada te **Stancija Meneghetti** iz Bala, a sva su tri članovi hrvatskog ogranka udruge JRE).

La Liste rabi metodu algoritamskog grupiranja ocjena najuglednijih vodiča restoranima i recenzija vodećih svjetskih tiskovina (ukupno više od 330 izvora iz više od 103 zemlje), i to tijekom čitave godine, a sve u cilju dobivanja najrealnijeg poretka „najboljih“ restorana svijeta. Svaka pojedina ocjena,

odnosno recenzija, posebnim tablicama prilagođenim svakome od izvora, pretvara se u standardiziranu ocjenu u rasponu od 0 do 100 bodova. Pri tome, vodeći lokalni *chefovi* daju svoje mišljenje o svakome od izvora, čime se dobiva „indeks pouzdanosti“, u rasponu od 0 do 10. Potom se za svaki pojedini restoran, prema tom indeksu pouzdanosti, izračunava prosječna standardizirana ocjena. Na koncu se u sve uključuju i internetske recenzije, koje imaju 25% udjela u konačnom rezultatu liste.

Ovogodišnje prvo mjesto drži švicarski restoran Hotel de Ville iz Crissiera s 82,35 bodova, ispred restorana Per Se chefa Thomasa Kellera (82,30) i Kyo Ayi iz Tokija (82,00). Monte je uknjižio respektabilnih 60,36 bodova.

sebi također sadržavao jogurt, patlidžan i sušenu rajčicu (Đekić će potvrditi da se radi o „namjernoj slučajnosti”).

DA POMNO PRATE i sve što se zbiva na području gastro znanosti, domaćini su dokazali i time što su uz deserte poslužili zlatne žlice. Naime, zlato se u istraživanjima pokazalo kao daleko najprimjereniji materijal za pribor namijenjen slatkoj hrani, prije svega zato što nema tipičan metalni okus. Upravo stoga, skuta, jogurt, kompot, granita i sladoledi učinili su nam se još čarobnijim.

U cijelosti, Đekićev je meni pokazao sjajnu ravnotežu između vrhunskih lokalnih, sezonskih namirnica, odnosno njihovih izraženih okusa, i vrlo odmjerenu primjenu naprednih tehnika, pri čemu se one nimalo nisu nametale ukupnome doživljaju vrlo promišljenih jela.

Izvedbom je kuhinja pokazala veliku vještinu, dok je besprijekorno funkcioniralo i osoblje u sali, ponovo s pravom mjerom osobnog pristupa i odmaka, pri čemu je Tjitske znalački vodila cijelu ekipu, dočekivala i savjetovala goste te uvijek bila na pravome mjestu. I vina koja smo kušali (restoran ima

Pravoga gurmana najviše će zaintrigirati dva degustacijska menija – Essence od pet (599 kuna) i Tendence od sedam sljedova (674 kuna)

dvije *sommelierke*, vidi okvir) bila su iznimno vješto sparena s pojedinim jelima menija i značajno pridonijela cjelokupnom doživljaju.

– Imam sjajnu mladu ekipu i jako bih

Kod osmišljavanja novih jela, Danijela nekad više privlače namirnice, a ponekad ga intrigiraju suvremene kulinarske tehnike

volio od tih ljudi napraviti dobre *chefove*, naučiti ih procesu kreativnog razmišljanja, biti im učitelj, netko tko će prenositi svoja znanja... Volim biti u kuhinji i raditi s njima, ali bi me najviše radovalo da iz moje kuhinje izlaze kvalitetni *chefovi*, educirani, dobro odgojeni i kreativni ljudi. Osim toga, imam i sinove koji polako stasavaju – rekao nam je Đekić.

Priča restorana Monte, sa svim domaćim i inozemnim priznanjima, vodi baš prema tome – važnoj ulozi Danijela Đekića i njegova lokala za budućnost ambiciozne hrvatske gastronomije.

– Draga su mi sva priznanja, ne mogu lagati. Ali, u smislu tko je bolji od koga, to je zaista jako teško odrediti. Procjenu svoga mjesta u svemu tome radim na svoj način, tako da sa suprugom odlazim u jače svjetske gastronomske centre i regije, gdje posjećujemo najbolje ocijenjene restorane. Na neki način, tako mogu sasvim realno procijeniti gdje se nalazim u određenom trenutku. Već sam rekao da sam sam sebi najstroži kritičar – zaključuje s osmijehom Danijel. 🍷

Stilski nepogrešivi tipovi

Tri glumca, jedan reper i, zamislite, političar, zapeli su nam za oko. Dobro, ne baš oni, već njihov stil koji smo dobro proučili i ocijenili s odličnim. I usput pronašli koje stvari postoje u našim trgovinama kako biste vi mogli „skinuti“ taj njihov besprijekoran stil

PIŠE **MARJANA FILIPOVIĆ GRČIĆ**

Eddie Redmayne

Pustimo to što je maestralno odglumio Stephena Hawkinga i transrodnu osobu, ali, nazovite nas površnim, ne možemo se prestati diviti kako ovaj frajer zna s odjećom... I nismo ni trepnuli kad ga je Prada prije nekih mjesec dana angažirala za svoju kampanju. Bilo da mu upravo dodjeljuju Oscar ili da juri ulicom kao da treba uloviti autobus, ovaj je Englez oličen je dobrog stila.

Nećemo reći engleskog stila jer biste odmah zamislili bež baloner i smeđe odijelo krojeno po mjeri, a ovdje govorimo o svemu osim o tome. Kad nosi odijela,

doduše, Eddiejeva su savršeno skrojena, ali očekujte ona s uzorkom ili u zagasito crvenoj boji. Kod njega nema straha, on eksperimentira s bojama, tkaninama i krojevima i uvijek unese svježinu među najčešće crno-bijeli svijet večernjih muških uniformi u Hollywoodu.

Dnevno izdanje? Najčešće košulja ispod veste, fenomenalne cipele i ravne hlače. I sve tako dobro spareno, a kad još zatakne naočale baš tamo gdje im je mjesto i kad vidite kakav je remen ovaj muškarac kao slučajno nabacio, možete dati samo jednu ocjenu – nepogrešivo.

CIPELE Canali
REMEN Joop
KOŠULJA Paul Smith
HLAČE Strelson
VESTA Boss Orange
NAOČALE Police

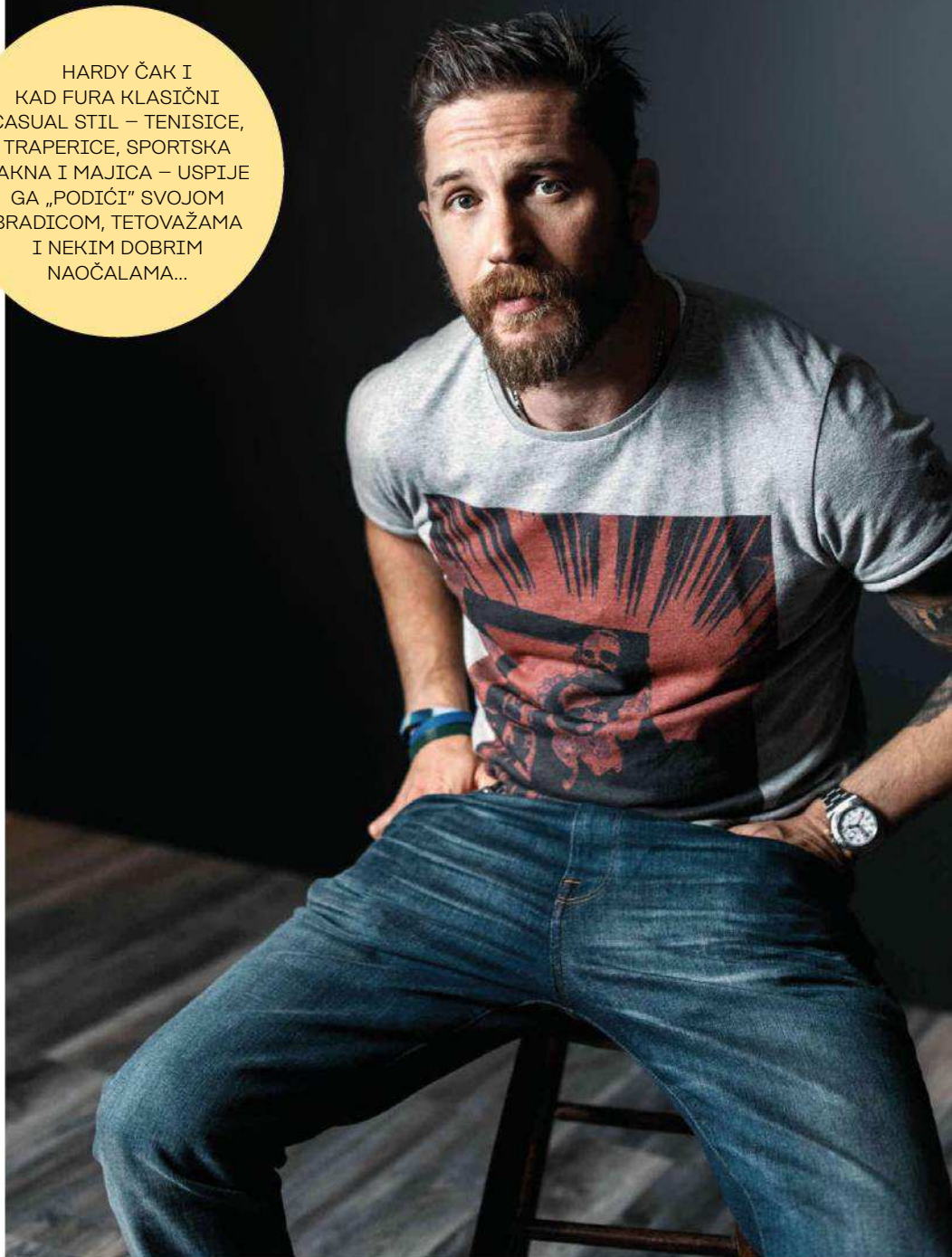

MAJICA Tommy Hilfiger
TRAPERICE Replay
NAOČALE Police
RUKSAK Napapijri

HARDY ČAK I
KAD FURA KLASIČNI
CASUAL STIL – TENISICE,
TRAPERICE, SPORTSKA
JAKNA I MAJICA – USPIJE
GA „PODIĆI“ SVOJOM
BRADICOM, TETOVAŽAMA
I NEKIM DOBRIM
NAOČALAMA...

Tom Hardy

E, ovaj tip zna što radi i vrijedi učiti od njega. Bilo da je na aerodromu ili na crvenom tepihu, njegov stil odašilje poruku: baš me briga što će tko reći – ali u najboljem smislu. Tako ćete ovog glumca navečer vidjeti u klasičnom baloneru ispod kojega je trodijelno Gucci odijelo na koje će dodati džepni sat i uz koje će se nekim čudom sasvim dobro uklopiti ona hardyjevska brada i zvrkovi koji mu uvijek nekako strše iz kose (ako nije izbrijao glavu).

Ili će klasično odijelo začiniti tankom kravatom u boji, a najčešće će i tu tanašnu kravatu odbaciti, kvragu i kravata, i raskopčati tri gumba na košulji i samopouzdanostati pred fotografe.

A jednako bi bio zanimljiv i da, recimo, šecete L.A.-jem i sretnete ga na cesti. Čak i taj klasični *casual* stil koji fura – tenisice, traperice, sportska jakna i majica (obavezno s printom ili natpisom), zapravo nije klasičan. Tom to podigne svojom bradicom, tetovažama i nekim dobrim naočalama i – samopouzdanost korača naprijed.

Justin Trudeau

Možda ne zaslužuje biti na našoj listi top 5 odjevenih frajera, ali svakako svijet nije vidio političara o čijem se stilu toliko pisalo i govorilo kao o onom kanadskog premijera pa bi ga bilo šteta propustiti. Eto, možemo onda reći da je Justin Trudeau najbolje odjeven političar na svijetu, iako mu u kategoriji konkurencija i nije nešto žestoka. Ipak, ne hvali Vogue baš svakog političara koji se pojavi kao kad je Justina opisao *pravim osvježanjem u plavom odijelu i živahno-smeđim cipelama*. Koje nam onda

stilske lekcije može podijeliti prvi čovjek Kanade, osim one o njezi kose? Prva: dobro skrojeno odijelo zлата vrijedi. Drugo: čak i ako ste političar, u nekim manje formalnim prilikama možete se igrati s odjećom (sjetite se samo onih šarenih čarapa koje je nosio na gostovanju u televizijskoj emisiji). Treće: Skupi sat (u njegovu slučaju IWC Regulateur) neće ostati neprimijećen. I napokon – tetovaža je uvijek dobra tema za razgovor, pogotovo ako nosi duboku poruku, kao ona u Justina.

CIPELE Joop
KOŠULJA Tommy Hilfiger
SAKO Strelson
TENISICE Reebok

KOŠULJA Guess
SAKO Joop
HLAČE Strelson
TENISICE Boss

U VEĆINI SVOJIH
MODNIH KOMBINACIJA
REYNOLDS IZGLEDA
MANJE KAO GLUMAC, VEĆ
VIŠE KAO SVEUČILIŠNI
PROFESOR KOJI, ETO,
JAKO DRŽI DO MODE I
PREDOBRO IZGLEDA

Ryan Reynolds

Čisto da smanjimo zavist koju bi naši čitatelji mogli osjećati, voljeli bismo da zauvijek nosi onaj bordo kostim iz „Deadpoola“, ali Ryan Reynolds nas uvijek nekako zezne. I ne mislimo to samo zato što je prvo oženio Scarlett Johansson, pa onda Blake Lively, već zato što je taj tip tako prokletito sjajan. O, da, odašilje on neku stilsku ležernost – dok bolje ne pogledate. Mislite, frajer u odijelu... a onda malo se malo približite i vidite preskupo odijelo i kravatu i na njoj pronađete sitan cvjetni ili orijentalni uzorak, pa čak i zrnca kave. I, nezamislivo, odlično funkcionira. Pa čak i kad odjene baršunasti sako, on i dalje izgleda kao muškarčina. Klasika sa zaokretom, tako bismo nazvali njegova večernja izdanja, i mogli

pomisliti da svatko u Hollywoodu može priuštiti stilista da ga sredi za crveni tepih, ali i na dnevnom svjetlu on jednako zablista.

Bilo da je u kombinaciji koja uključuje bež hlače od tvida, vestu od kašmira, dendijsku kapu i radničke čizme ili da nosi usku košulju (jer ne treba skrivati trbuh), uske keper hlače i tenisice na što još nabaci i dioptrijske naočale, Reynolds izgleda manje kao glumac, već više kao sveučilišni profesor koji, eto, jako drži do mode i predbro izgleda.

Ipak, najčešće je u kombinaciji pravog američkog momka – trapericama koje nikad nisu jako izbiježene, običnoj majici i dobrim kožnim cipelama.

I tu nas je kupio.

Drake

Upoznajte Aubreya Grahama, A.K.A. Drakea, najobožavanijeg repera ovog trenutka, u kojeg osim zbog njegovih rima, cijeli svijet gleda ovih dana da bi dokučio jesu li on i Rihanna skupa ili nisu... Nama u fokusu, pak, nisu ljubavne, nego odjevne kombinacije koje ovaj frajer slaže.

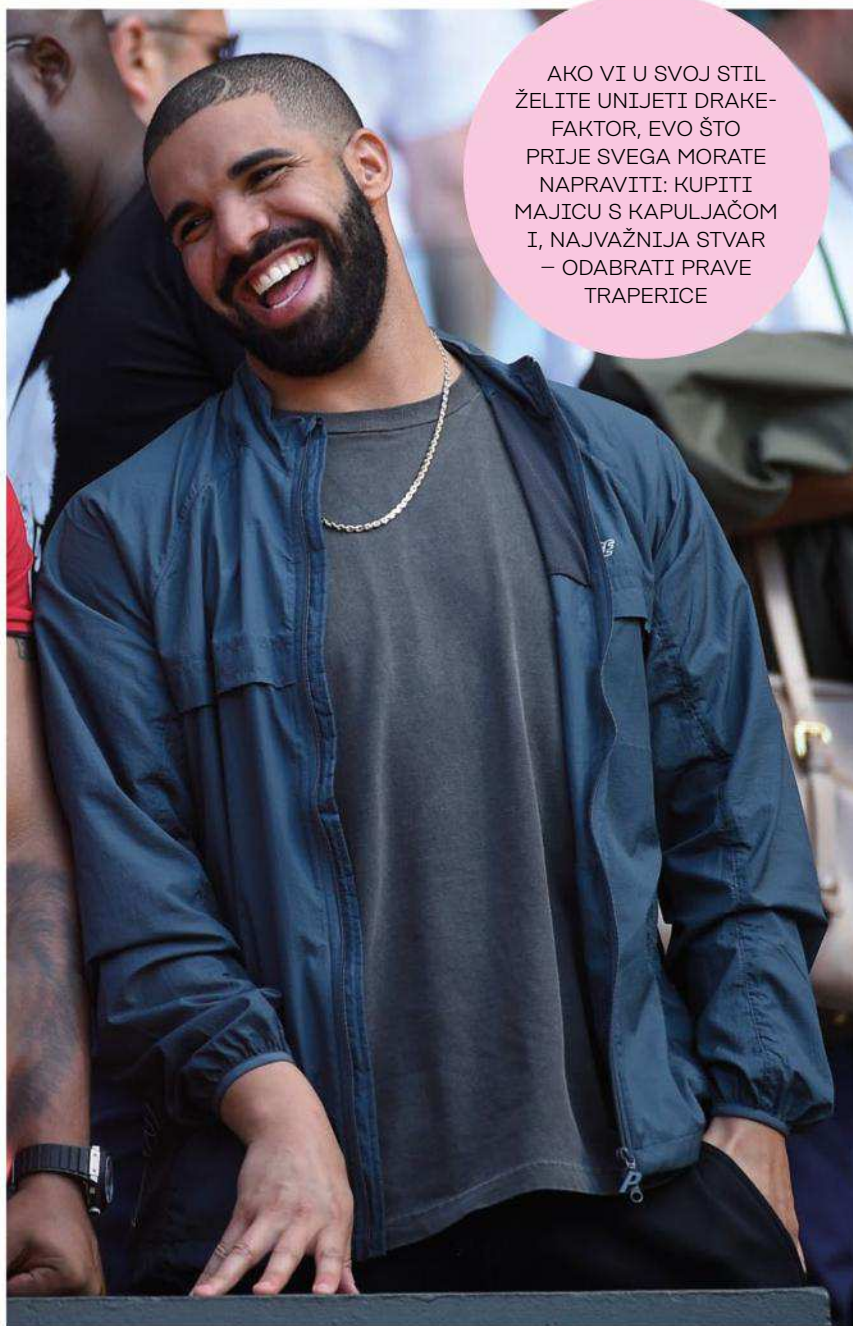
Kad bismo morali njegov stil opisati u dvije riječi, rekli bismo: udobno i cool. Ali, čekajte, nije sve tako ležerno u Drakeovom stilu kao što izgleda – on itekako pazi što sve stavlja na sebe. Kako bi inače pokrenuo vlastiti modni brand OVO?! U svoju kolekciju unio je sve ono što njegov osobni stil odražava – pamučne majice, vunene veste i sportske jakne koje možete nositi i u neki dobar klub i usput, po povratku kući, s dečkima u tome zaigrati haki.

Ako vi u svoj stil želite unijeti Drake-faktor, evo

što prije svega morate napraviti: kupiti majicu s kapuljačom, ali u nekoj od ove tri boje – crnoj, tamnoplavoj ili zagasito crvenoj. Druga najvažnija stvar – prave traperice. A kad kažemo prave, onda mislimo da vam ne smije na pamet pasti da kupite neke sasvim uskog kroja. Opet, ne smiju biti ni preširoke – iz toga se Drake skinuo prije više od godinu dana. Malo šire od uobičajenih i – pogodit ćete pravu mjeru.

Ovaj hip-hoper je toliko siguran u svoju muževnost da se ne libi obući roza tenisice, iako ćete ga najčešće vidjeti u bijelim ili Timberland cipelama. Sve ovo zaokružite detaljima s kojima Drake tako vješto barata – brendirane naočale, moćan ručni sat i nešto nakita, ako ste spremni na to. Ako niste, bit će dovoljno da ovo sve nosite s cool stavom – baš kao što Drake to radi.

AKO VI U SVOJ STIL
ŽELITE UNIJETI DRAKE-
FAKTOR, EVO ŠTO
PRIJE SVEGA MORATE
NAPRAVITI: KUPITI
MAJICU S KAPULJAČOM
I, NAJVAŽNIJA STVAR
– ODABRATI PRAVE
TRAPERICE

MAJICA Springfield
TRAPERICE Replay

JAKNA Boss Orange
TENISICE Paul Smith

 PLAYBOYSHOP.com

Pamuk za vruće dane

MARC O'POLO POTPISUJE URBANI,
BEZVREMENSKI I LEŽERNI STIL U SVIM
SVOJIM KOMBINACIJAMA

Svaki je komad odjeće napravljen od
najkvalitetnijih materijala, a za ove ljetne dane
izbor je – pamuk. Što god izaberete, osjećat ćete
se ugodno i izgledati besprijekorno.

749 kn

749 kn

749 kn

749 kn

539 kn

369 kn

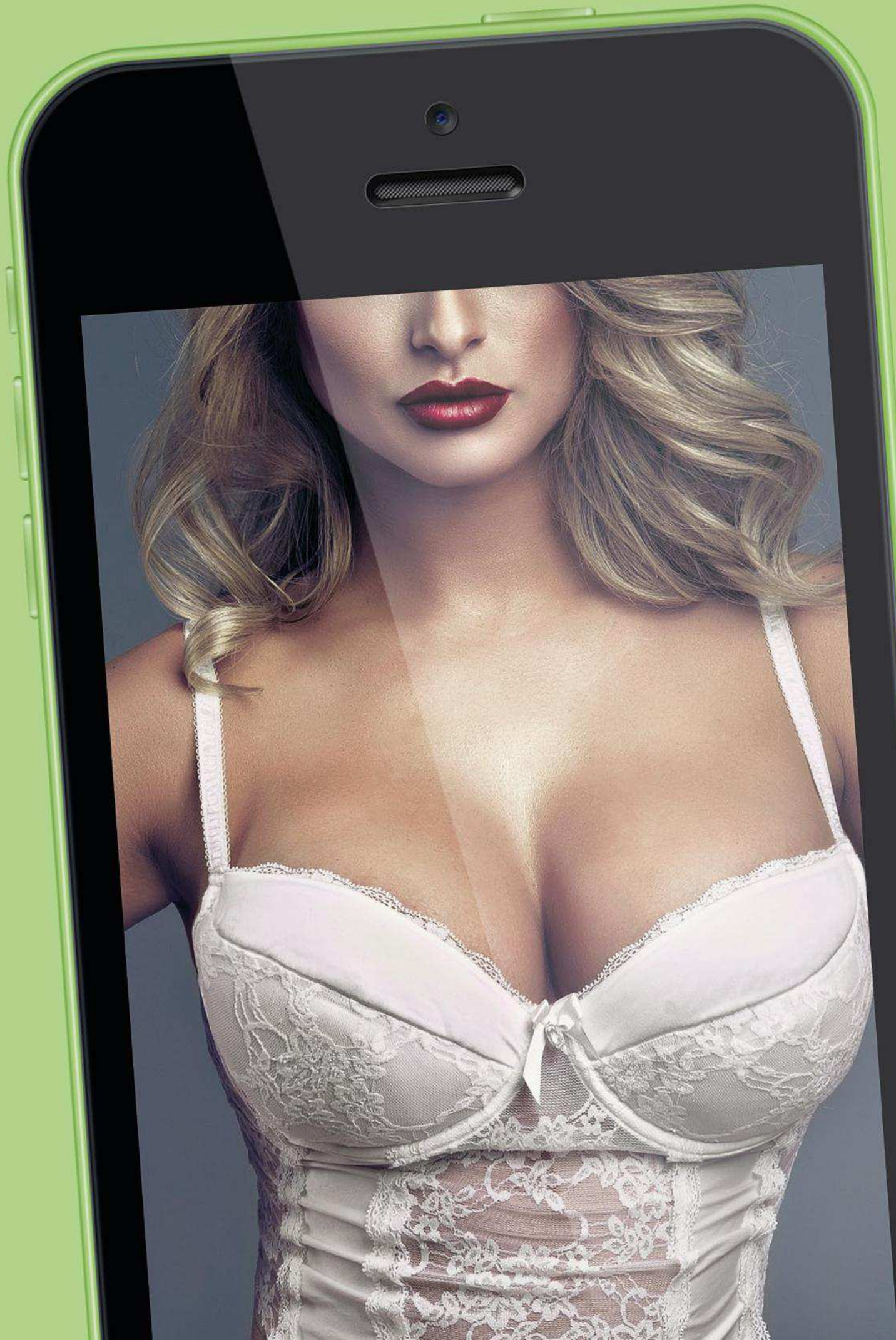
799 kn

539 kn

CENTAR CVJETNI
Trg Petra Preradovića 6, Zagreb
WESTGATE SHOPPING CITY
Zaprešićka 2, Jablanovec, Zaprešić

Facebook: Marc O'Polo (Zagreb, Croatia)
Web shop: www.marc-o-polo.com

Marc O'Polo

VRUĆE LJETO PUNO MRŽNJE NA FACEBOOKU

PIŠE **KRISTIJAN MARTINOVIĆ**

Sve je počelo jednog užarenog petka kad je moja kolegica, naša kolumnistica Nika, na internetu naišla na članak pod nazivom „Kako u 30 dana smršavjeti poput Beyonce”...

Početkom srpnja grohotom sam se smijao. Smijao sam se ljudskoj gluposti, ljudskoj opterećenošću nebitnim, ljudskom bijesu. Ukratko, smijao sam se ljudima na internetu. A sve je počelo jednog užarenog petka kad je moja kolegica, naša kolumnistica Nika, na internetu naišla na članak pod nazivom „Kako u 30 dana smršavjeti poput Beyonce”...

Moj stav da je slavna Bey bucka nije tajan. Mislim, fučka mi se za nju, nije moj tip, ali svejedno čiji ona tip bila, jasno je kao dan da nije u najboljoj formi. Geni.

„Kako je ovo glup članak” – dovikivala mi je Nika sa stola preko puta mog: „Moram napisati status o tome!” Smijala se, a smijao sam se i ja bezveznom članku kojeg je neki muškarac komentirao riječima: „Zašto bi ijedna žena željela imati male sise, ogromnu kantu i stupaste noge?” Stvarno, zašto bi netko to želio? Komentirao sam to s Nikom te je ona postavila Facebook status u kojem citira spomenuti komentar te dodaje da je članak vrhunski glup jer na Beyonce njene kile dobro stoje jer je crna, a bijela žena s takvom kilažom može biti jedino *plus size* model kao što je, primjerice, Lucija Lugomer.

„Kako u mjesec dana smršavjeti kao Beyonce? Jednostavno, jedite šest BigMaca dnevno, izbacite kavu i zamijenite ju kakaom s punomasnim mlijekom i pijte četiri litre nekog zašećerenog pića” – dovršila je Nika.

Nije prošlo ni tri minute, a njen je status bio zatrpan hejterskim komentarima u kojima vrijeđaju Niku kao osobu, njen fizički izgled te čak spominju i njenog pokojnog oca. „Ne obaziri se na kretene”, savjetovao sam joj no ona, flambojantna kakva jest, hejterima nije ostala dužna

te se uplela u svađu u komentarima. Svađu u kojoj se spominjalo sve, od klasičnih termina tipa „pička materina”, pa do mrtvih očeva i kopiladi. Znaite ono kad se na internetu zapali vatra među anonimcima.

„Ja provodim jedno istraživanje” – omeo nas je u čitanju komentara kolega Stipe – „Testiram koliko će se žena na Facebooku uvrijediti ako im komentiram sise!”

– Šuti, Stipe, ne možemo sad o tome, svađamo se nešto na internetu! – kažem ja, a Nika na moju žalost izbrise status:

– Neću se više svađati s jebenim debilima! – zadere se ona i zagasi kompjuter.

– Mogu li vam sada objasniti svoje istraživanje? – uporan je Stipe.

– Ajd’ možeš – kažem, a on nam objašnjava:

– Ženske se masovno slikaju sa sisama u prvom planu. Slikaju sise, a onda uz to stave citat Đorđa Balaševića, a ja želim testirati koliko njih će se uvrijediti ako im komentiram sise.

Taman smo mu krenuli objašnjavati da nije normalan kad li Niki zazvoni mobitel.

Tko je? Fren dica. Što javlja? Javlja da je netko napravio *print screen* iliti kopiju njenog izbrisano statusa i da ga je spomenuta Lucija Lugomer objavila na svom *fan pageu*.

Lucija Lugomer je inače *plus size* model. To su žene koje imaju lijepo lice i debelo tijelo pa reklamiraju odjeću za punije. Uglavnom, ona je objavila Nikin status uz neku posprdnu poruku kojom veliča obline i debljinu jer to joj je posao. Hejteri navalili na Niku u komentarima, sve se treslo od notifikacija i broja poruka prepunih mržnje koje su stizale u njen inbox...

Ono što mi u ovoj glupoj priči nikako nije jasno je to zašto se ljudi vrijeđaju na izjavu da Beyonce nikako ne može biti primjer mršavljenja i bilo kakve dijete, posebno ne za bijelu ženu. Na kraju, sporna Lucija Lugomer je *plus size* model, a svi znamo što na engleskom znači *plus size*, mislim da ne trebam objašnjavati – *plus size*, XXL konfekcijski broj. Zašto to bilo koga vrijeđa? Lucija, lijepa si, ali ne možeš biti primjer za dijete jer se takvo tijelo iliti po nekima obline, ne dobivaju zdravom ishranom niti tjelovježbom. Točka, kraj.

– Ne zamarajte se glupostima! Slušajte o mom istraživanju... – ne odustaje Stipe.

– Imam u Facebook prijateljima jednu malu koja se uvijek slika tako da su joj sise u prvom planu – govori on i pokazuje nam na mobitelu sliku male sa sisama vidljivo i nevješto povećanim u fotošopu.

Pa odmah nastavlja:

– Ja sam joj napisao komentar: „Dobre sise”. Za dvije minute ponovno pogledam i vidim da je izbrisala moj komentar! Zatim joj ja u inbox napišem: „Zašto si izbrisala moj komentar?” A ona na to: „Jer ga ne želim na svojoj slici.” Ja ju pitam zašto, ali više mi ništa ne odgovara! Razumijete o čemu pričam?”

– Kužimo sve – govorim ja – ispada da je sasvim legitimno i moralno postavljati sise na izvol’te, a pogrešno i nemoralno komentirati ih!

Stipe je možda malo šašav što se upustio u to tzv. istraživanje, ali poanta je na mjestu – curama je dopušteno stavljati grudi u prvi plan, a muškarcima istovremeno ispadaju seksualni manijaci ako te grudi komentiraju. Postavlja se pitanje čemu postavljati sliku nečega što se, kako kaže nepisani zakon, ne smije komentirati?

Nika je, isto kao i Stipe, prilično šašava što se upustila bez kriterija u svađu na „pička materina”, ali u ta dva slučaja mogu povući paralelu – zašto se netko čiji je posao biti *plus size* vrijeđa kad netko drugi, u ovom slučaju Nika, kaže da je ta osoba punija?

Nadalje, zašto je netko javna osoba ako odbija biti komentiran? Hejteri su otišli toliko daleko da su pisali ovom lijepom časopisu mailove u kojima navijaju da se Niki udi-jeli otkaz jer se, eto, posvađala na internetu. Dobili su odgovor da Playboy ne odgovara za osobne stavove njegovih zaposlenika. Zanimljivo je da sam i ja jednom napisao kolumnu upravo na istu temu, o tome kako su vitke žene zdravije od debljih i također sam dobio nekoliko mailova prepunih mržnje...

Nikin inbox bivao je sve zatraniji uvredama na temu „Ti si anoreksična kuja koja si na slike montira usne Angeline Jolie”. Bilo je tu svakakvih komentara, od „dabogda crkla” pa sve do „ti se sviđaš samo psihičkim bolesnicima”. Kako se ljudi na internetu uspijevaju nakačiti na gluposti to će me uvijek fascinirati...

Ne razumijem štovatelje lika i djela Lucije Lugomer koji takvu količinu bijesa izbacе na osobu koja je napisala status o tome da je članak o mršavljenju poput Beyonce besmislen jer da je ona bijela, bila bi *plus size* model baš kao i spomenuta Lucija. Tu nema govora o nikakvoj dijeti i ni ja ni itko drugi to ne može osporiti.

Na Beyonce njene kile dobro stoje jer je crna, a bijela žena s takvom kilažom može biti jedino plus size model kao što je, primjerice, Lucija Lugomer

Je li to zdravo? Nije. Je li to lijepo? Nekome jest, meni osobno nije. Može li završiti na duplerici Playboya? Ne može. Ne kažem da želi, ali i da želi – ne može.

– Evo testirao sam još jednu! – iz susjedne sobe dovikuje Stipe.

– Napisao sam joj opet: „Dobre sise”, a ona me odmah izbrisala s Facebooka!

– Dakle, tvoje statistike za sada pokazuju da se 100% žena koje slikaju selfije sa sisama u prvom planu uvrijeđe kad im sise komentiraš, pa makar to bio kompliment? – kažem ja i lupim se po čelu.

Žene! Žene stvarno jesu lude.

– I ja sam isto luda jer sam se išla svađati s glupačama na Faceu – konstatira Nika i lupi i ona sebe po čelu.

– Da, malo si luda, ali zato te volimo! – potapšam je po tetoviranom ramenu i nastavljam:

– A tvoje slučajno, neplanirano istraživanje, pokazalo je da postaneš viralna ako kažeš da su *plus size* modeli punašni!

Takvu količinu bijesa kakva je stizala u Nikin Facebook inbox stvarno dugo nisam vidio. Ono što mi nije jasno su ljudi koji imaju potrebu pisati bijesne poruke njima nepoznatim osobama. Meni osobno nikad u životu nije palo napamet javljati se agresivnom porukom nekome koga ne poznajem. Nije mi fakat jasno zašto to ljudi rade... Zanimljivo je da je većina tih bijesnih poruka bila poslana s kojekakvih lažnih profila, najčešće profila bez realne slike osobe, profila s imenima poput Mawa Plawa i tome slično. Zašto su ljudi toliko jaki na uvredama kad se ne zna tko su? Nika je svoj status barem napisala pod svojim imenom i sa svojom slikom; status o nekoj tamo Beyonce u Amerikama, koju uspoređuje s hrvatskim *plus size* modelom, status koji zapravo nije uvredljiv nego, ako mene pitate, a uvijek me pitate – prilično realan. Beyonce može biti lijepa koliko hoće, zajedno s Lugomerkom, ali članak koji je povod svemu, članak o tome kako smršavjeti poput jedne od njih dvije, taj članak nema veze sa zdravim mozgom jer one nisu primjeri vitke linije.

Beyonceine noge izgledaju dobro samo na fotošopiranim fotografijama i neka, neka izgledaju jer za to zvijezde i služe, da pru-

žaju primjer ljepote na retuširanim fotkama. Zašto ljude koji tu Beyonce ne poznaju, uspijeva toliko uvrijediti status na kojem piše da ona nije mršava, to mi nikad neće biti jasno. Ja reagiram kad mi netko vrijeđa sestru, a ne ako vrijeđa Cameron Diaz jer meni Cameron Diaz nije nitko makar sam njen vjerni fan.

Nikin inbox i dalje je zvonio, nazivali su je ružnom mršavicom, glupačom, kurvom, svime i svačime. Blago Beyonce i Luciji Lugomer kad imaju iza sebe toliko ljudi koji ih brane kao da su im u najmanju ruku rođene sestre! Pisali su o Niki takve gadarije da sam jedva vjerovao svojim očima – spominjali joj mrtvog oca, pisali da ju trebaju crnci izjebati, da je treba tužiti za rasizam, pa ovo, pa ono...

Uvijek sam pomalo mrzio internet iz razloga što svatko pod nadimkom Mawa Plawa na njemu može biti jak, skriven iza lažnog identiteta. Zbog toga volim prostor koji mi daju u ovom časopisu, prostor na kojem se mogu izraziti kako želim bez da se skrivam, prostor na kojem mogu biti ja svidjelo se to nekome ili ne.

Da skratim ovu dugu priču, cijela hajka protiv drage mi kolegice Nike trajala je nekih pet dana. Da, pet dana prepunih bijesa i ljutih poruka. Pet dana internetskog nasilja. A zbog čega? Zbog jedne glupe internetske svađe oko ničega. Kažem ničega jer to ništa su javne osobe. Zašto u 2016. godini bacati drvlje i kamenje na nekoga jer je komentirao neke javne osobe koje su tu da budu komentirane? Gdje je nestala sloboda govora koju svi tako gorljivo propagiraju? Nema je. Kažeš što misliš i odmah si svima za sve kriv. Komentiraš sise servirane na Faceu i ispadneš seksualni manijak. Što je onda osoba koja svojim sisama izaziva? Zašto ih fotografira ako ne želi biti komentirana?

Da ne ponavljam jedno te isto, možda najbolje da prestanem s pisanjem i odem si složiti neki koktel. Vruće je, odvratno vruće. Znoj mi se lijepi za tipkovnicu. Pas mi jedva diše. Klima se po običaju pokvarila. Toliko je vruće da ne kužim kako *plus size* modeli u ovakvim tropskim uvjetima održavaju *plus size* liniju. Ne kužim to jer ja po ovakvoj vrućini ne mogu jesti već pijem samo ledeni čaj.

Gasim kompjuter, idem po koktelčić. Budite mi dobri i ne svađajte se po internetu. 🍷

1Q84

ROMAN JE IZVORNO objavljen u Japanu u tri sveska tijekom 2009./2010. Prva dva dijela objavljena su istodobno, a treći dio naknadno, bez prethodne najave. Njegovo objavljivanje izazvalo je senzaciju i već je u prvom mjesecu dosegnut broj od milijun prodanih primjeraka. Da se radi o jedinstvenom književnom događaju potvrdila je i svjetska recepcija jer su uslijedili prijevodi na sve važnije jezike.

Ispripovijedan u trećem licu i organiziran u poglavlja koja naizmjenice prate dva na početku nepovezana protagonista – instruktoricu fitnesa Aomame te učitelja matematike s književnim ambicijama Tenga – roman započinje u godini 1984. da bi se potom premjestio u "paralelnu stvarnost" godine 1Q84. u koju protagonisti bivaju izmješteni, i u kojoj, isprva i ne znajući, tragaju jedno za drugim.

Premda se Haruki Murakami već okušao u ambicioznim proznim formama, izmjeničnom vođenju radnje i dočaravanju paralelnih svjetova (*Ljetopis Ptice Navijalice*, *Kafka na žalu*, *Tvrdukuhana zemlja čude-sa*), **1Q84** ponajprije osvaja humanošću likova Aomame i Tenga: rijetko je Murakamiju pošlo za rukom dati tako žive i plastično ocrtane protagoniste.

Dijelom je to i do promjene pripovjedačke perspektive (dosad je koristio ja-formu, pripovjedno prvo lice), ali nesumnjivo i do umjetničke zrelosti koju je ovim djelom dosegnuo šezdesetogodišnji, najpopularniji japanski, a možda i svjetski pisac.

Nakladnik: Vuković & Runjić

RASPRODAJA VRHUNSKIH SPECIALIZED BIKIKALA

LJETNO VRIJEME pravo je doba za kupnju novog bicikla. Naime, u svim **Protea-Sport** trgovinama započela je rasprodaja bicikala, ali i sportske opreme. Trebate li novi bicikl, odaberite neki od modela vrhunskog američkog brenda Specialized koji se mogu nabaviti po 20% povoljnijim cijenama. Ponuda vrijedi na sve oblike plaćanja, te se odnosi na modelsku godinu 2016.

Trebate li nove cipele, dres ili rukavice prije odlaska na godišnji? Sad imate pri-

liku izabrati nešto iz Spiuk asortimana te ostvariti 25% popusta. Jednak popust možete ostvariti i pri kupnji Castelli dresova, bicki, rukavica, čarapa te ostale konfekcije, kao i na cjelokupan Salomon asortiman odjeće, obuće, ruksaka i dodataka.

Za sve detalje posjetite neku od Protea-Sport prodavaonica u Dubrovniku, Splitu, Rijeci, Osijeku ili Zagrebu, a rasprodaja traje do isteka zaliha.

Više na www.proteasport.hr

PRIPREMA, POZER, SAD – OSVOJI 15 KG PROTEINA!

NOVA NAGRADNA IGRA Polleo Sporta "**Pozier ljeta 2016.**" poziva sve talentirane pozere i osobe šaljivog duha, bili oni isklesanih tijela ili ponosnih trbuščića da stave svoje fotke na društvene mreže (Facebook, Instagram, Twitter) i natječu se u lovu na glavnu nagradu koja iznosi – 15 kg proteina! Od sudionika se očekuje da pokažu svoju "formu" fotkanjem u što ludoj i inovativnijoj pozi koristeći hashtagove #pozierljeta2016 i #polleesport na Twitteru i Instagramu te na aplikaciji na Facebooku.

Dopuštene su sve metode slikanja – selfie štap, podvodne fotke ili fotke iz zraka. Bitno je da je fotografija totalno drukčija od drugih. Slike se skupljaju u galeriji, na aplikaciji koja se može pronaći na Facebook stranici Polleo Sporta do 1. rujna kada započinje glasanje za najbolju fotku. Glasovati se može do 8. rujna. Kralj svih pozera bit će službeno proglašen 9. rujna na Facebook stranici Polleo Sporta. **Priprema! Pozier! Sad!**

Revolucionarni novi proizvod
Riješite se komaraca
zauvijek!

Djeluje danju i noću

- Zidna svjetiljka protiv komaraca sa žutim svjetlom
- 100% djelotvoran način odbijanja komaraca bez štetnog djelovanja na ljude i okoliš
- Jamčimo povrat novca!

KVANTUMTIM

99 kn

Naručite putem e-maila ili nas nazovite! e-mail: kvantum-tim@kvantum-tim.hr | tel.: 01 3637 453

Čaj u pet

Sve je podložno promjenama, pa tako i bonton, odnosno pravila lijepog ponašanja. Kao što se mijenjaju kroz vrijeme, tako ta pravila nisu ni svugdje na svijetu ista

PIŠE **IVA PIGLIĆ LAZIĆ**

Da danas nekoga u pet popodne, ničim izazvani, pozovete na čaj, prozvali bi vas lakrdijašem. Ponašanje u društvu i ta socijalna nit jako se promijenila, nešto što je nekada bio uzus, danas je neprihvatljivo do te granice da zvuči posprdno. Sve je podložno promjenama, pa tako i bonton, odnosno pravila lijepog ponašanja.

Nekada su se gospoda vozila u kočijama do koje ih je ispraćao lakaj, gospođe su imale svoje pomoćnice koje su bile zadužene da im ujutro i navečer raščesljavaju kosu, a svu gospodu su svlačili i oblačili osobni batleri prije svakog sjedanja za zajednički obrok. Gospoda nisu znali značenje riječi vikend jer nisu ni radila. Danas muškarce koji ne rade jednostavno nazivamo neradnicima te u pravilu nemaju dobar status u društvu, nisu ni seksi, niti su privlačni ženama.

Žene, pak, koje ne rade, uvijek moraju izvikivati da imaju puno posla u kući i oko djece i na taj se način boriti za svoj status u društvu. Preporučljivo je i da im telefon često zvoni kako bi ostavile dojam nekoga s puno obaveza. U onim, nekim, jednostavnijim slojevima takve se žene s pejorativnim prizvukom nazivaju domaćice ili (ukoliko su mlađe) „sponzoruse“. Tako je najjedostavnije.

No, vratimo li se u prošlost shvatiti ćemo da je jedna Jane Austen u svojim djelima ispisala i stvorila cijelu plejadu „sponzorusa“ kojima je jedina životna preokupacija bila da tijekom djetinjstva steknu i razviju nekoliko vještina kako bi se čim bolje i bogatije mogle udati. Na vrhu top ljestvice bile su mlade dame koje su znale dobro pjevati i svirati minimalno jedan instrument, one koje su se razumijele u uzgoj cvijeća i koje su pratile modu kako bi služile na čast svom suprugu u nekom društvu.

TREBAMO SPOMENUTI i ugovorene brakove koji su danas stvar prezira, zaostalosti i primitivizma, dok su nekada bili jedina spona i pravilo kojim se, u višim slojevima, očuvalo i širilo materijalno dobro ili pak osiguravao politički položaj između dviju država. Brak nije bio povezan s ljubavlju i nije bio emotivna stavka u sjedinjavanju dvoje ljudi. Onim najsretnijima se ljubav dogodila naknadno, a većina nije niti razmišljala o tome budući da nisu ni imali razvijenu svijest u tom pravcu...

Telefon je izumljen krajem 19. stoljeća, a je li ga izumio Alexander Graham Bell ili nije, ostat će vječno pitanje, baš kao i ono je li nam time možda napravio medvjedu uslugu. Po mojoj baki taj je tip svojim izumom sve upropastio, po mom ocu to je bilo nužno, no nije malo

onih koji kategorički tvrde da su mobiteli zaribali sve.

Kada je telefon počeo biti sastavni dio domaćinstava, ako ste bili dio društva s plemićkom titulom, apsolutno je bilo neprihvatljivo da se javljate na zvonjavu telefona. Za to je bio zadužen batler koji je prije toga zdušno, danima vježbao javljanje na telefon. Ako je netko od ukučana još spavao, šetao vrtom, odmarao se u biblioteci ili imao kućni posjet, a netko ih je zvao telefonom, batler svakako nije ometao taj protokol te je samo zahvalio na pozivu i rekao da će svakako prenijeti poziv dotične osobe. Hajde se danas nemojte javiti na telefon zato jer ručate ili ne daj Bože, spavate! Ne javite li se ni na drugi poziv, računajte da tu osobu možete obrisati iz imenika...

Nekada je za obitelj bilo nezamislivo da se neka dama s plemićkom titulom zaljubi u vrtlara i uda za njega. Taj je postupak bio ravan obiteljskom samoubojstvu. Danas je pak sramotno imponirati imetkom. Barem se to ne izgovara na glas.

JEDINO DEFINICIJA „sponzoruse“ ide u korak s vremenom: vještine poput pjevanja ili sviranja nisu neophodne, no zato je nužan status u društvu, bar donekle neokaljan image, a vrlo je poželjna i fakultetska diploma. Nisu muškarci toliko glupi da im je dovoljan grudnjak broj 4 kako bi zadovoljili svoje potrebe. To je davno nadmašen kliše. Muškarac koji ima poslovnog uspjeha, malo ga prati sreća, a malo više njegove mentalne vijuge, traži životnu suputnicu na podjednakoj mentalnoj razini, osobu koja uživa u istim stvarima kao i on. Danas su stvari ipak puno složenije nego prikaz raspjevanih djevojki s plavim vrpčama u kosi koje ispadaju iz romana Jane Austen...

Kao što se mijenjaju pravila ponašanja kroz vrijeme, tako ni ta pravila nisu svugdje na svijetu ista. Tu vreba velika opasnost: vrlo je nepristojno nametati svoje pravila u novoj sredini odnosno pokušati svoje običaje dotepliti u svom kuferu negdje gdje se živi drugačije.

Nikad neću zaboraviti kako sam uvrijedila jednog Turčina u azijskom djelu Istanbula. Naime, u tom se gostiteljskom objektu pila kava ili čaj uz sitne, tipične turske slastice. Nakon što sam, na tanjur smjestila od svega po malo, naručila sam kavu. Gospodin mi je skuhaio kavu i donio ju u maloj šalici. Zamolila sam ga malo mlijeka koje sam, prirodno, izlila u kavu.

Ne znam što je govorio nakon tog mog čina, ali govorio je glasno i nekako razočarano. Kasnije sam saznala da sam ga silno uvrijedila dodavajući mlijeko, jer je to bio znak da kava koju je on skuhaio nije dobra, pa ju moram

miješati s mlijekom. Što sam trebala? Vući čovjeka za rukav i objašnjavati ga kako je to kod nas normalno i pokušat mu proširiti vidike te ga navesti da učini isto?! Nije mi palo na pamet. Bilo mi je žao, na izlasku sam ga pozdravila, ispričala mu se, a on je odmaknuo pogled i samo rekao: „Okej, okej...” gledajući negdje u daljinu.

U ARAPSKIM ZEMLJAMA muškarci se vole opušitati uz pušenje nargile/šiša: sjednu u krug i puše šišu. Nasred pločnika. Pogotovo je to čest primjer ako niste u nekom turističkom dijelu mjesta. Čak vole i televiziju donijeti sa sobom iz kuće. I onda, njih nekolicina gledaju malo televiziju, malo pričaju i puše šišu. Meni je taj prizor bio fenomenalan i htjela sam pošto-poto biti dio tog rituala.

U sljedećem trenutku vidim sebe sa skupinom Arapa koji me uče pušiti šišu i beskrajno se dobro zabavljaju na moj račun. Ali jedan od njih nikako nije bio raspoložen prema meni, on je palio te šiše. Kasnije mi je objasnio da mi ne priliči, kao ženi, sjediti u muškom društvu Arapa koji su odjeveni u svoju dugu bijelu karakterističnu odjeću s istim pokrivalima na glavi, a ja uz sve to u kratkim rukavima i kosom koja je letjela na sve strane. Nikad neću zaboraviti prvotno sjajno raspoloženje dok su mi na „nekom” engleskom objašnjavali kako ću pušiti tu

stvar, ali isto tako jako dobro pamtim loš osjećaj koji me preplavio nakon toga. Uvrijedila sam te drage ljude, a oni mi nisu to htjeli dati do znanja...

U Americi je na nekim mjestima najstrože zabranjeno pucati petarde, nepojmljivo je ne pridržavati se pravila u prometu, pogotovo ako „stisnete gas” preko ograničenja. U jednoj je američkoj državi čak zabranjeno pušenje na bilo kakvim otvorenim, javnim površinama. U istoj toj državi propisana je visoka kazna prijedete li cestu izvan pješačkog prijelaza.

Naposljedku, vraćam se na onaj nesretni čaj u pet. Dragi moji, to je britanski običaj. I koliko god zvučao aristokratski, noblesse, hoch ili kako god, to nije naš običaj. Što je najgore, mi ga uopće ne prakticiramo, tako da takav poziv danas može zvučati samo pretenciozno i do zla boga snobovski. Ili, kad biste nekoga pozvali na čaj u pet popodne, velika većina bi upitala – bolestan/na si? Pa i ja. Pozovite me radije na čašu vina i shvatit ću to kao poziv na druženje.

Ili još bolje – pozivam ja vas da se idućeg mjeseca u ovo isto vrijeme, uz čašu vina, odmaknemo od pravila ponašanja kroz povijest i od pravila ponašanja izvan naših granica. I da se pozabavimo tekućim problemima u ponašanju koji nas okružuju u svakodnevnicima...

Vrlo je nepristojno nametati svoje pravila u novoj sredini odnosno pokušati svoje običaje dotegnuti u svom kuferu negdje gdje se živi drugačije

Koja je prva stvar

koju činite ujutro nakon što
uključite Gradski radio?

17 godina uspješnog emitiranja
24 sata programa dnevno
80.000 vjernih slušatelja
zaljubljen u svoj grad

Trg A. Starčevića 7/1, Osijek • 031 250 991

MOFIT
Fitness & health club

Jamčimo više seksa

Teretana
199,00 kn/mj.

Seven Novi klub u Hvaru

Novootvoreni klub u središtu Hvara dodatno je upotpunio ovoljetnu hvarsku sliku, a u Sevenu 14. kolovoza na rasporedu je Playbojev party

O OTOKU HVARU i istoimenom gradu ispisani su već čitavi romani najrazličitijih hvalospjeva. Naravno, ne bez razloga, riječ je o jednom od najljepših bisera Hrvatske, o lokaciji poznatoj po svojoj bogatoj povijesnoj i kulturnoj baštini čije ime i opstojnost sežu sve tamo do 3500. godina prije Krista.

Moderno je doba Hvar pretvorilo u turističko odredište bez premca, iz godine u godinu sve bogatije restoranima, klubovima, mjestima za zabavu i užitak, pa je i gostiju sve više i više.

Sliku grada Hvara ovoga ljeta upotpunio je i novootvoreni klub **Seven**. U samome središtu, odnedavno se smjestilo odredište moderne, svjetske glazbe, u kojemu iz večeri u večer gostuju brojna glazbenih

imena s domaće i strane scene.

Seven je ideja dvojice poznatih hvarskih poduzetnika, koji su projekt realizirali kao spoj tradicije i modernizma, a sve pod voditeljском palicom zagrebačkog PR-ovca.

Dizajn Sevena sastavljen je od dva dijela: prostranog interijera koji je osmišljen po uzoru na svjetske klubove, s minimalističkim štihom, te eksterijerom gardena, odnosno VIP dijela koji se proteže između dviju kamenitih, hvarskih kuća, pa sve kroz terasu tik uz more.

Novopečeni klub nudi i cjelodnevni izbor jela, pića, kava, a u samu ponudu unesen je i duh Orijenta – nargile s više od deset različitih okusa.

Praćenje svjetskih trendova u educira-

nosti osoblja, također je jedna od glavnih karakteristika Sevena – tu će vas posluživati konobari i barmeni iz čitave Hrvatske, među kojima su i poznata imena s dugogodišnjim iskustvom. Svoja znanja potkrijepili su mnogobrojnim diplomama i priznanjima s velikih natjecanja, a poznavanje neograničenog broja koktela i *flair* vještina ukomponirali su u bogat program kluba.

Seven poziva sve vas željne odlične zabave, iznenađenja i nenađmašnog izbora vrhunskih svjetskih i domaćih pića, da pohitate u središte Hvara i uvjerite se što to sve nudi jedan od najboljih klubova na jadranskoj obali.

Sve informacije, događanja i aktualnosti možete pratiti putem Facebook stranice ili na Instagram profilu Seven kluba. 📺

santos
BEACH CLUB - RAB
WWW.BEACHCLUB-RAB.COM

THE END
COFFEE & NIGHT BAR

THE CARGO
CLUB

Nema odmora za Playboyevu ljetnu karavanu

Tijekom kolovoza naša party ekipa stiže u Zadar (Teatro bar), Poreč (Saint & Sinner), Pulu (Cargo), Malinsku (Boa) i Bašku Vodu (Beach bar Borik)

SNIMIO **PETAR LUPIĆ**

Nakon vrućeg otvaranja ljetne sezone u klubu Boa, u Malinskoj, Playboyeva party ekipa nije naravno mirovala. Početkom srpnja posjetili smo predivan otok Rab, te u klubu Santos napravili večer za pamćenje.

Uz glazbu resident DJ-a Chiwea, Santosom su odjekivali zvuci violine našeg virtuoza Borisa Timea. Veliko pojačanje bio nam je i neizostavni MC i animator svjetkog glasa, Marko Petar Orešković. Vrhunska atmosfera u klubu dosla je do usijanja kada je po prvi put na Playboy partyju nastupila hrvatska inačica Dite Von Teese, naša Ana Perduv. Hostese i plesačice nisu dale posjetiteljima Santosa otići kući sve do ranih jutarnjih sati... Ovim putem htjeli bismo se zahvaliti i osoblju izvanrednog rapskog hotela Arbiana na njihovoj pomoći i usluznosti.

Nakon Raba, slijedilo je gostovanje na Malom Lošinju, u klubu The End.

Glazbena postava bila je žestoka: DJ Emilio Dalbello i violinist Boris Time, uz neizostavne hostese i plesačice, no zvijezda večeri ipak je bila naša gošća iz Slovenije Maja te njen vrhunski poledance performance.

Bez obzira na buru i sve ostale vremenske nedaće koje su paralizirale pola Hrvatske, stigli smo potom u Pulu, u klub Cargo i „složili” odličan party koji će poslužiti kao uvertira u još bolji i još izazovniji u kolovožu.

Kao i u The Endu, pod dirigentskom palicom DJ-a Emilia Dalbella, u Cargo su se vrtjeli najbolji svjetski house i rnb hitovi, a na koje je Boris Time još jednom pokazao zašto je pravo osvježanje domaće klupske scene. Hostese koje su s osmijesima dočekivale goste cijelu noć, Playboyeve seksi plesačice u izazovnim kostimima, te naravno glavna točka večeri - poledance performance naše Maje - ostavili su Pulu u željnom iščekivanju 6.kolovoza kada se opet vidimo na istom mjestu.

Osim gostovanja u Puli, tijekom kolovoza očekuju vas partyji u Zadru (Teatro bar) 4.8., Poreču (Saint & Sinner) 5.8, Malinskoj (Boa) 12.8. te Baškoj Vodi (Beach bar Borik) 13.8., a bit će ih još uzduž Jadrana. Pratite naše facebook stranice i naš web te saznajte na vrijeme gdje to još stiže naša karavana...

MEKSIKO Viva Mexico!

Uf, kakav ljetni broj meksičkih kolega! **Natalia Subtil** (gore) izlazi iz zapjenjenog oceana, **Giam Ramey** (gore lijevo) uživa na hacijendi, a **Tatiana Eriksen** (desno) u romantičnoj morskoj uvali uživa na kišici. Broj za prste polizati!

ARGENTINA

Od Instagrama do Playboya

Nešto južnije, seksi skejterica i fotomodel **Camila Poli** (lijevo) dopustila je Playbojevom fotografu da je prati tijekom njenog tipičnog dana u kojem se ni na trenutak nije odvajala od omiljene „daske“. Zanimljivo je da su joj naši kolege prišli prateći njen vrlo atraktivan Instagram profil.

RUMUNJSKA

Za promjene

Andreea Vizitinu (gore lijevo) studentica je turističkog menadžmenta u Bukureštu. Vrlo je slobodoumna i vjeruje kako njoj domovini trebaju korjenite promjene. Držimo palčeve da Andreea postane ministrica turizma jer ona ima jasnu ideju kako privući turiste. Njemica **Christiane Henschel** (gore) već sada uživa u domovini grofa Drakule...

FILIPINI

Korak po korak

Od samih početaka izlaženja, filipinski kolege bore se s brojnim dušebrižnicima u državi. Možda pamтите nered nakon kojih je redakcija jedno vrijeme radila u „izbjeglištvu“. Kako vrijeme prolazi čini se da pritisak popušta pa polako naziremo bradavice čak i kod domaćih djevojaka. **Marjorie Flor** (lijevo) uistinu je predivna i rado bismo vidjeli i nešto više. Djevojke koje preuzimaju iz drugih izdanja, u rubrici „International Women“, ponekad, iako rijetko, pojave se i u ovako „skandaloznom“ izdanju poput **Chanelle Kuhn** (desno).

Maria Checa

KOLOVOZ 1984.

SNIMIO **RICHARD FEGLEY**

Zgodna brineta Maria Checa rođena je prije ravno 46 godina, 29. srpnja 1970. u Bogoti, glavnom gradu Kolumbije. Obitelj se preselila na Floridu kad je Maria bila još mala. Odmalena je pokazivala talent za slikanje pa je lako upala u umjetničku školu, a potom i na Maryland Institute College of Art. U vrijeme studija imala je himalajskog mačka kojeg je nazvala prema slavnom francuskom impresionistu – Monet. Te studentske dane financirala je sama radeći kao blagajnica u drogerijama, a ponekad i kao vizažistica na snimanjima za modne editorijale. Na jednom takvom snimanju ugledao ju je legendarni Playboyev fotograf Richard Fegley i Maria se našla na duplerici za srpanj 1984. U godinama koje slijede snimila je više specijalnih izdanja, kao i nekoliko videa za Playboy, zabilježila je i nekoliko manjih filmskih rola („Od sumraka do zore 2”), snimila i nekoliko u to doba vrlo popularnih sportskih kalendara...

NO THOMAS HENRY? NO WAY!

FOR THE BEST DRINKS IN THE WORLD, IN THE BEST BARS IN THE WORLD.

Marc O'Polo

FOLLOW YOUR NATURE
DREE & JOSH